

การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและพัฒนาการอ่านภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีอ่านแล้วเขียนคำกับ
เรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด

ปริญญานิพนธ์

ของ

วันเพ็ญ สุภิกิตย์

29 ก.พ. 2531

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กันยายน 2528

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

1656บ2

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบได้พิจารณา
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

.....ประธาน
.....รองประธาน

.....กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

.....กรรมการ

.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เพราะได้รับความช่วยเหลือ และการให้
คำแนะนำอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรณี โสมประยูร ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ชูศรี วงศ์รัตนะ และผู้ช่วยศาสตราจารย์หทัย ต้นหยง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งใน
ความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์จรินทร์ ประสงค์สม อาจารย์
สุชาดา วัชรูติ และอาจารย์พจน์ย์ พลสิทธิ์ ที่กรุณาตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ใน
การวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ หัวหน้าฝ่ายวิชาการและ
คณะครูที่สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดลาดชะโด ที่อำนวยความสะดวก
และให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี และขอขอบพระคุณอาจารย์ใหญ่
และคณะครูโรงเรียนวัดโคกทอง โรงเรียนวัดลาดซิก โรงเรียนวัดศาลานเหนือ
โรงเรียนวัดศาลานใต้ โรงเรียนวัดโพธิ์ โรงเรียนวัดบ้านอ่างทอง โรงเรียนวัด
บ้านอ้อ และโรงเรียนวัดท่าดินแดง ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือใน
การวิจัย

ขอขอบคุณอาจารย์มงคล แก้วพวงงาม ที่กรุณาช่วยวาดภาพประกอบ เพื่อน ๆ
นิสิตปริญญาโทการประถมศึกษา พี่สาวและน้องสาวของผู้วิจัยทุกคน ที่ให้ความช่วยเหลือ
แนะนำเป็นอย่างดี จนทำให้การทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้สำเร็จลงไปด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชา
พระคุณของ คุณพ่อ คุณแม่ ตลอดจนคุณครูอาจารย์ทุกท่านที่มีส่วนในการวางรากฐานการ
ศึกษาให้แก่ผู้วิจัย

วันเพ็ญ สุกี่กิตย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	8
ความหมายของการอ่าน	8
จุดมุ่งหมายของการอ่าน	9
ลักษณะของกระบวนการอ่าน	10
ประเภทของการอ่าน	12
ความสนใจในด้านการอ่านของเด็ก	13
ความเข้าใจในการอ่าน	14
ทักษะการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ	18
หลักเกณฑ์ในการสร้างเรื่องเพื่อใช้ในการอ่าน	21
การประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน	25
งานวิจัยในประเทศ	25
งานวิจัยต่างประเทศ	27

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อภาษาไทย	33
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	34
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	35
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	35
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	37
การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ	38
แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง	43
แบบแผนการทดลอง	43
การดำเนินการทดลอง	43
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ...	48
การวิเคราะห์ข้อมูล	48
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	48
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	52
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านของ	
นักเรียน	52
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษาไทยของ	
นักเรียน	58

5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	59
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	59
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	59
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	60
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	60
	วิธีดำเนินการทดลอง	61
	การวิเคราะห์ข้อมูล	62
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	62
	อภิปรายผล	63
	ข้อสังเกตเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้า	66
	ข้อเสนอแนะ	67
	ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน	67
	ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัย	68
	บรรณานุกรม	69
	ภาคผนวก	77

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	กลุ่มตัวอย่างแบ่งตามระดับความสามารถทางการเรียน	37
2	แบบแผนการทดลองแบบแฟคตอเรียล	43
3	การกำหนดวันเข้ารับการทดลองอ่านของกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม .	46
4	แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มทดลอง - กลุ่มควบคุมได้จาก การสุ่มและมีการสอบก่อนสอบหลัง	47
5	ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 จากกลุ่มผู้ที่มีระดับความสามารถ ทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ	53
6	เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2	54
7	เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านระหว่างนักเรียนที่มี ระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ	55
8	ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อภาษาไทยระหว่างนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2	58
9	เปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างของทัศนคติต่อภาษาไทย ของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2	152
10	คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2	153

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	แสดงคะแนนเฉลี่ยของความเข้าใจในการอ่านจำแนกตามระดับ ความสามารถทางการเรียน	57
2	แสดงคะแนนเฉลี่ยเรื่องที่ใช้ทดสอบ 10 เรื่อง ของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2	150

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ เป็นสื่อในการถ่ายทอดความรู้สึคนึกคิดจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง ทำให้เกิดความเข้าใจตรงกัน การที่มนุษย์อยู่ร่วมกันในสังคมและประเทศชาติได้ เพราะมีภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน บุรณาการทางภาษาที่มนุษย์ใช้มีองค์ประกอบ 2 ด้านคือ ด้านรับเข้าแสดงถึงการเข้าใจภาษา ได้แก่การฟังและการอ่าน ด้านส่งออกแสดงถึงการใช้ภาษา ได้แก่การพูดและการเขียน (วรรณิ โสมประยูร 2526 : 475) มนุษย์อาศัยบุรณาการทางภาษาทั้ง 2 ด้านนี้เสริมสร้างสติปัญญาและความรู้สึกนึกคิดให้กับตนเองและสังคมตลอดมา (วรรณิ โสมประยูร 2515 : 1) ในด้านการศึกษาถือว่าภาษาเป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ เพราะภาษาเป็นวิชาทักษะที่จะนำไปสู่การเรียนรู้วิชาอื่น ๆ ผู้มีทักษะทางภาษาจะสามารถเรียนรู้และอยู่ในสังคมได้ดี ดังนั้นการจัดหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 จึงได้ระบุความสำคัญของภาษาไทยว่า ภาษาไทยมีความสำคัญทั้งในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ จึงควรให้ผู้เรียนเห็นคุณค่า มีความรู้ ทักษะและทัศนคติอันถูกต้องตามความเหมาะสมกับวัยและระดับชั้น เพื่อใช้ให้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเองและสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 1)

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยประกอบด้วยทักษะทางภาษาค้นการฟัง การอ่าน การพูดและการเขียน ในปัจจุบันทักษะการอ่านเป็นทักษะที่บ่มรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง (รุติมา สัจจานันท์ 2523 : 58) ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากสังคมมีการเปลี่ยนแปลงหลายประการ วิทยาการและเทคโนโลยีเจริญอย่างรวดเร็ว

มนุษย์จำเป็นต้องปรับตัวให้ทันกับความเจริญและความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว การปรับตัวประการหนึ่งคือการหันต่อเหตุการณ์และข่าวสารที่ลือมาลงบนแถบแพรต่อมนุษย์ หนังสือเป็นส่วนหนึ่งของระบบสื่อสารมวลชนที่มีคุณค่าหาศาลที่จะช่วยให้มนุษย์เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่นและเข้าใจสิ่งแวดล้อมได้อย่างถูกต้อง สามารถปรับตัวให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ประเทิน มหาชนธ์ 2523 : 1) ซึ่งวิธีที่ดีและสะดวกที่สุดในการแสวงหาความรู้จากหนังสือคือ การอ่าน นอกจากอ่านหนังสือแล้ว ยังมีสิ่งที่มีมนุษย์เราต้องอ่านอีกมากเช่น แผ่นป้ายโฆษณา คำชี้แจงต่าง ๆ เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่าแทบจะไม่มีกิจกรรมใดในชีวิตประจำวันของมนุษย์เราที่ไม่อาศัยการอ่านเข้าช่วย (Tinker. 1968 : 1) การอ่านจึงเปรียบเสมือนกุญแจสำหรับไขหาความรู้ที่มีอยู่มากมายในโลก (จวิลักษ์ณ์ มุญะกะกาญจน 2525 : 16) ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านดี ย่อมมีโอกาสหาความรู้จากหนังสือและสิ่งตีพิมพ์อื่น ๆ ได้มากกว่าผู้ที่มีความสามารถในการอ่านน้อย (อุบล เรียงสุวรรณ 2509 : 31)

✓ เมื่อพิจารณาถึงกิจกรรมการอ่านในโรงเรียน จะเห็นได้ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียนต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นส่วนใหญ่คือ ประมาณร้อยละ 80 ถึง 90 (Strang. 1940 : 11) การอ่านจึงมีความสำคัญและเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่นักเรียนใช้สำหรับเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ รอบตัว (The World Book Encyclopedia. 1969 : 151) กังพระราชมหาราชของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พระราชทานเนื่องในงานหนึ่งร้อยปีของการประถมศึกษาเพื่อปวงชน ความตอนหนึ่งว่า

"...การวางรากฐานในการเรียนวิชาอื่น ๆ ซึ่งต้องใช้การอ่านให้เข้าใจ สามารถติดต่อกับคนอื่นได้ ในค่านการเรียนภาษานั้นสิ่งที่จำเป็นที่สุดคือ ต้องให้นักเรียนอ่านมาก ๆ ..."

(สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2527 : 2)

ดังนั้นการอ่านจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนวิชาอื่น ๆ นักเรียนที่มีทักษะในการอ่านมากก็จะไ้ความรู่มาก (Strang. 1967 : 4) แต่ถ้านักเรียนขาดทักษะในการอ่านคือ อ่านได้ช้า ขาดความเข้าใจและไม่สามารถจดจำเรื่องที่อ่านได้ จะทำให้การเรียนวิชาต่าง ๆ ไม่ไ้ผล การเรียนล้มนาน เกิดความเบื่อหน่าย วิตกกังวล หรือเกิดความท้อถอยไม่อยากจะเรียนต่อไป (Stern and Gould. 1965 : 12-13) ปัจจุบันปัญหาที่สำคัญในการอ่านก็คือ นักเรียนขาดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน จบใจความสำคัญของเนื้อเรื่องไม่ไ้ จดจำสิ่งที่เรียนหรืออ่านไปแล้วไม่ไ้ ในการเรียนวิชาต่าง ๆ นักเรียนต้องอ่านเนื้อหา คำสั่งและโจทย์ปัญหา จากหนังสือแบบเรียน แบบฝึกหัด ตำราต่าง ๆ ถ้าไม่เข้าใจก็จะทำให้การเรียนไม่ไ้ผล ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ทั้งในส่วนตัวผู้เรียนเองและประเทศชาติ นักเรียนในชั้นประถมศึกษา สอบตกซ้ำชั้นปีละมาก ๆ สาเหตุหนึ่งที่ทำให้มีการซ้ำชั้นก็คือ นักเรียนมีปัญหาในการอ่าน (รัตนศิริพานิช 2522 : 56) ฉะนั้นความสำเร็จในการเรียนของเด็กส่วนใหญ่ จึงขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่าน (Hildreth. 1958 : 248)

จุดอ่อนในการสอนอ่านที่สำคัญคือ ครูเน้นการออกเสียงพร้อม ๆ กันมากที่สุด เพราะเป็นการง่ายที่จะสังเกตว่าเด็กอ่านคำไ้ถูกต้องหรือไม่ อ่านไ้คล่องแคล่วเพียงไร ดังนั้นนักเรียนจึงสนใจออกเสียงให้ดังและถูกต้องมากกว่าการฝึกให้เข้าใจความหมายและตีความหมายของเรื่องที่อ่าน จึงเป็นผลให้นักเรียนส่วนมากอ่านข้อความที่กำหนดให้แล้ว ยังไม่เข้าใจหรือจับใจความไม่ไ้ ซึ่งเป็นปัญหาในระดับประถมศึกษาทุกระดับชั้น แม้แต่นักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ผู้ที่สามารถอ่านหนังสือแล้วเข้าใจเรื่องราวไ้ก็มีเพียงร้อยละ 22.80 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนส่วนใหญ่อ่านแล้วไม่เข้าใจเรื่องราวไ้เท่าที่ควร (วงเดือน วรรณไชย 2520 : ๑) แสดงว่าการสอนอ่านเพื่อทำความเข้าใจยังประสบความล้มเหลว ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิธีสอนมีแบบฝึกหัดไม่เพียงพอ หรือคำถามที่ใช้ในแบบฝึกหัดวัดความจำอย่างเฉียว จึงทำให้เด็กไม่เข้าใจเรื่องราวที่อ่านอย่างแท้จริง นอกจากนี้ครูยังให้อ่านออกเสียง เมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงแล้ว ครูก็ถามเรื่องราวจาก

ที่อ่าน เด็กจำเรื่องไม่ได้เพราะมีตัวสระวังและกังวลกับการออกเสียงให้ถูกต้อง ทำให้เด็กอ่านให้เข้าใจเรื่องไม่เป็นและไม่มีทักษะในการอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ดังนั้นถ้าครูให้นักเรียนอ่านในใจแล้วให้ทำแบบฝึกหัดโดยตอบคำถามซึ่งถามคำถามต่าง ๆ เช่น ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การวิเคราะห์ เป็นต้น จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องได้ดียิ่งขึ้น เพราะคำถามในแบบฝึกหัดจะช่วยสร้างทักษะในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านให้แก่เด็กเป็นอย่างดี นอกจากการทำแบบฝึกหัดโดยการตอบคำถามแล้ว อาจให้นักเรียนนำความเข้าใจที่ได้จากการอ่านมาเขียนเป็นเรื่องราวโดยใช้สำนวนภาษาของตนเองก็จะช่วยให้นักเรียนจดจำและเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี เพราะการให้เขียนลำดับเรื่องราวจะช่วยให้เด็กมีความสามารถในการแปลความ ที่ความ ขยายความโดยใช้ภาษาของตนเอง ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการทำความเข้าใจ จบใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ (ประเพณี มหาชน 2523 : 251) จะเห็นว่าวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด สามารถช่วยสร้างให้เด็กเกิดทักษะทางความเข้าใจได้ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน โดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด เพื่อจะศึกษาว่าวิธีอ่านใดจะส่งผลให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้มากกว่ากัน และวิธีใดจะสามารถพัฒนาทัศนคติต่อภาษาไทยได้ดีที่สุด เพื่อเป็นแนวทางให้ครูนำไปปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านระหว่างนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อภาษาไทยระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เป็นแนวทางสำหรับครูในการปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทยเกี่ยวกับการสอนอ่าน
2. ได้แบบฝึกหัดการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดลาดชะโด (ประกาศวิทยาการ) อำเภอผักไห่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 5 ห้องเรียน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 150 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดลาดชะโด (ประกาศวิทยาการ) อำเภอผักไห่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 30 คน กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 30 คน
3. ระยะเวลาในการทดลอง กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เวลาทดลองกลุ่มละ 30 คาบ โดยทำการทดลองวันละ 3 คาบ คาบละ 20 นาที สัปดาห์ละ 2 วัน รวมเป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์
4. เนื้อหาที่นำมาใช้ในการทดลอง ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยนำคำจากคู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มาสร้างเป็นเรื่องใหม่ เพื่อให้ให้นักเรียนอ่านจำนวน 10 เรื่อง
5. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้
 - 5.1 ตัวแปรอิสระ

5.1.1 วิธีอ่าน ซึ่งแบ่งเป็น 2 วิธีคือ วิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด

5.1.2 ความสามารถทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งแบ่งเป็น 3 ระดับคือ ความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำ

5.2 ตัวแปรตาม

5.2.1 ความเข้าใจในการอ่าน

5.2.2 ทักษะต่อภาษาไทย

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการแสดงออก

3 ประการคือ

1.1 การแปลความ คือ การแปลเรื่องราวหรือข้อความเดิมให้ออกมาเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่ ตามนัยของเนื้อเรื่องนั้น

1.2 การตีความ คือ การมองเรื่องราวเดิมในแง่ใหม่ ค้นหา เปรียบเทียบ ทั้งความสำคัญและความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น

1.3 การขยายความ คือ การขยายความคิดให้กว้างไกล โดยอาศัยความสัมพันธ์กับสถานการณ์เดิมที่ได้รับในตอนต้น

ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. ทักษะต่อภาษาไทย หมายถึง ทำที่ความึกเห็น หรือความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกลุ่มทักษะภาษาไทย เกี่ยวกับคุณประโยชน์และความสำคัญของเนื้อหาและกิจกรรม ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทยของ อหทยา สายศิลป์

3. วิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราว หมายถึง วิธีที่ให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจนจบ แล้วให้ผู้เรียนเขียนลำดับเรื่องราวที่อ่านด้วยความเข้าใจและสำนวนภาษาของตนเอง

4. วิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด หมายถึง วิธีที่ให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจนจบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดชนิดแบบคำตอบสั้น แบบเติมคำ แบบถูกผิด แบบเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน และแบบแต่งประโยค

5. ความสามารถทางการเรียน หมายถึง คะแนนผลการสอบปลายปี ภาคความรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2527 แบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

5.1 ความสามารถทางการเรียนสูง หมายถึง คะแนนผลการสอบปลายปีที่อยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 70 ขึ้นไป

5.2 ความสามารถทางการเรียนปานกลาง หมายถึง คะแนนผลการสอบปลายปีที่อยู่ระหว่างตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 - 69

5.3 ความสามารถทางการเรียนต่ำ หมายถึง คะแนนผลการสอบปลายปีที่อยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 29 ลงมา

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยแยกตามหัวข้อได้ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน
 - 2.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.2 งานวิจัยต่างประเทศ
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

การอ่านนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน การอ่านเป็นกระบวนการจึงมีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับการอ่านต่าง ๆ กัน แล้วแต่จะมองไปในด้านใด เช่น นักภาษาศาสตร์จะมองในแง่ภาษาศาสตร์ นักจิตวิทยาจะมองในแง่จิตวิทยา เป็นต้น แต่ส่วนใหญ่ก็ให้ความหมายไว้ในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ดังนี้

ลาโด (Lado. 1964 : 14) กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นทักษะในการถอดความ การวิเคราะห์คำ ความหมายของคำ ความเข้าใจเนื้อเรื่องตามที่ปรากฏ การตีความ และการให้ข้อคิดเห็น ส่วนบุช และฮิบเนอร์ (Bush and Huebner. 1970 : 4) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า เป็นกระบวนการคิด หัวใจสำคัญของการอ่าน คือ การที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ทั้งนี้ผู้อ่านได้ความหมายจากการนำสัญลักษณ์ที่อ่านไปสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของตน ซึ่งทำให้เกิดมโนภาพขึ้นในใจผู้อ่าน

แฮริส และ สมิท (Harris and Smith. 1976 : 14) อธิบายความหมายเกี่ยวกับการอ่านไว้ว่า เป็นรูปแบบของการสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนความคิด และข่าวสาร ความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน นั่นคือผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนบนกระดาษด้วยภาษาที่เป็นไปตามลักษณะของการเขียนแต่ละคน และผู้อ่านก็พยายามอ่านเอาความหมายที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ความสามารถในการรู้ความหมายของสิ่งที่อ่านนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ส่วนอัญชลี แจ่มเจริญ (อัญชลี แจ่มเจริญ 2526 : 82) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิดอย่างมีเหตุผลและเข้าใจความหมาย ตลอดจนการพิจารณาเลือกความหมายที่ดีไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ซึ่งสอดคล้องกับทัศนีย์ ศุภเมธี (ทัศนีย์ ศุภเมธี 2527 : 64) ที่กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ การแปลสัญลักษณ์ที่เขียนหรือพิมพ์ให้มีความหมายออกมา ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายและนำไปใช้ได้

จากความหมายของการอ่านที่กล่าวมาทั้งหมด พอสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการการชักต่อสื่อสารความคิดจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน เป็นการแปลความ สัญลักษณ์ หรือตัวอักษรที่ใช้แทนคำพูดให้มีความหมายอย่างแจ่มชัดสมบูรณ์ โดยนำไปสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน หัวใจที่สำคัญของการอ่าน คือ การเข้าใจความหมายจากสิ่งที่อ่าน

จุดมุ่งหมายของการอ่าน

มิลเลอร์ (Miller. 1972 : 15) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเป็น 6 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างคร่าว ๆ
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียดและจับใจความสำคัญทั่ว ๆ ไป
4. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้
5. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ตามหลักตามข้อความที่อ่าน
6. อ่านเพื่อการวิเคราะห์ข้อความหรือแนวความคิดในเรื่องที่อ่าน

แฮร์ริส (Harris. 1956 : 12) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้

3 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อพัฒนาสมรรถภาพในการอ่าน
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

อัมพร สุขเกษม (อัมพร สุขเกษม 2520 : 5 - 6) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ใกล้เคียงกับของแฮร์ริส คือ

1. อ่านเพื่อความบันเทิงใจหรือพักผ่อน
2. อ่านเพื่อหาความรู้ ผู้อ่านต้องมีพื้นฐานทางการอ่านพอสมควร และต้องมีการจับใจความสำคัญของเรื่อง มีการบันทึกไว้ และบางทีต้องอาศัยการทบทวน
3. อ่านเพื่อเสริมสร้างความคิด ผู้อ่านต้องมีความรู้ในเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี ตั้งปัญหาถามตัวเองอยู่เสมอในขณะที่อ่าน แล้วตอบปัญหาให้ตัวเอง จะเป็นการช่วยเสริมความคิดได้เป็นอย่างดี

จากจุดมุ่งหมายของการอ่านที่กล่าวมาทั้งหมด พอจะสรุปจุดมุ่งหมายของการอ่านได้ว่า อ่านเพื่อให้เกิดความรู้ ความคิดและความเพลิดเพลิน ซึ่งทั้งสามประการนี้จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยความเข้าใจในการอ่าน

ลักษณะของกระบวนการอ่าน

กอ สวัสดิพิพาณิชย์ (กอ สวัสดิพิพาณิชย์ 2505 : 9 - 10) กล่าวถึงลักษณะของกระบวนการอ่านว่า เป็นการเคลื่อนไหวสายตา เพราะเวลาอ่านหนังสือสายตาของเราจะขยับเป็นจุด ๆ แล้วกระโดดข้ามเป็นช่วง ๆ การมองข้ามคำเช่นนี้จะช่วยให้อ่านหนังสือได้เร็วขึ้น กระบวนการอ่านมีดังนี้

1. การจับตา (Fixation) ได้แก่ ตอนที่สายตาของเราจับเป็นจุด ๆ เป็นเวลาเพียงเล็กน้อยแล้วเคลื่อนต่อไป คนที่ชำนาญจะจับตาน้อยครั้งในบรรทัดหนึ่ง ๆ

2. ช่วงสายตา (Eyespan) ได้แก่ ระยะที่สายตาจับจุดหนึ่งไปยังจุดที่สายตาจับในคราวต่อไป คนที่ชำนาญในการอ่านช่วงสายตาจะกว้างกว่าคนที่ไม่ชำนาญ

3. การย้อนกลับ (Regression) บางทีอ่านไปแล้วเกิดไม่แน่ใจว่าคำที่อ่านไปแล้วหมายความว่าอย่างไร ต้องย้อนกลับมาอ่านใหม่

4. การเปลี่ยนบรรทัด (Back sweep) เมื่ออ่านจบบรรทัดแล้ว เราต้องกวาดสายตากลับทางซ้ายมืออีกเพื่อขึ้นบรรทัดใหม่ คนที่ชำนาญจะเปลี่ยนบรรทัดได้ถูกต้องแม่นยำ ส่วนคนที่ไม่ชำนาญอาจกลับมาอ่านบรรทัดเดิมหรือข้ามบรรทัดไปก็ได้

อัญชลี แจ่มเจริญ (อัญชลี แจ่มเจริญ 2526 : 82) กล่าวว่าลักษณะของกระบวนการอ่าน ประกอบด้วย

1. การสัมผัส หมายถึง การที่ตาสัมผัสอักษร

2. การรับรู้เป็นเครื่องสนับสนุนให้เกิดการอ่าน และนำไปสู่การออกเสียง และแปลความหมาย

3. การเข้าใจความหมาย การที่จะเข้าใจความหมายของคำได้จะต้องผ่านการเรียนรู้และได้รับประสบการณ์หลายอย่าง

4. การใช้ความหมายที่ได้มา เช่น ใช้ความหมายที่ได้มาเพื่อช่วยให้เกิดความรู้และเข้าใจเรื่องราว สามารถนำไปใช้ในการพูดการเขียนต่อไป

ประเทิน มหาจันทร์ (ประเทิน มหาจันทร์ 2523 : 31) ได้สรุปว่า กระบวนการอ่านประกอบด้วย 2 กระบวนการ ดังนี้

1. กระบวนการทางกาย เมื่อร่างกายตอบสนองต่อสัญลักษณ์ที่สายตามองเห็น ซึ่งประกอบด้วยทักษะแห่งการเคลื่อนไหวต่าง ๆ เช่น การเคลื่อนไหวของสายตา แล้วส่งข้อมูลที่ไ้รับไปยังสมอง

2. กระบวนการทางสมอง ในขณะที่สายตากวาดไปตามเส้นของบรรทัดของตัวอักษร ผัสสะต่าง ๆ จะรับรู้ และสมองจะแปลความหมายทันที กระบวนการทางสมองขึ้นอยู่กับกระบวนการทางกายเป็นอันมาก เพราะการรับรู้ทางสายตาเป็นการเริ่มต้นของกระบวนการในการอ่าน

ประเภทของการอ่าน

วิจิตรฯ แสงพลสิทธิ์ และคนอื่น ๆ (วิจิตรฯ แสงพลสิทธิ์ และคนอื่น ๆ 2522 : 135) ได้แบ่งประเภทของการอ่านออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. การอ่านในใจ เป็นการอ่านเพื่อชวนขวญหาความรู้และความเพลิดเพลินให้แก่ตนเอง เป็นการอ่านที่นับวันจะมีความสำคัญเพิ่มขึ้น นักเรียนควรได้รับการฝึกฝนให้อ่านเป็น ไม่เพียงแต่ให้อ่านได้หรืออ่านออกเท่านั้น แต่จะต้องมีความสามารถต่อไปนี้ คือ สรุปความ แปลความ ขยายความ วิเคราะห์คำและวิเคราะห์ความหรือเนื้อเรื่อง รวมทั้งวิพากษ์วิจารณ์เนื้อเรื่องได้

2. การอ่านออกเสียง ได้แก่

2.1 อ่านออกเสียงบทร้อยแก้ว เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นรู้เรื่องและเข้าใจ

2.2 อ่านออกเสียงบทร้อยกรองประเภทต่าง ๆ เพื่อความไพเราะให้ผู้อื่นเกิดความซาบซึ้ง

นอกจากนั้น ทศนิยม ศุภเมธี (ทศนิยม ศุภเมธี 2527 : 67 - 70) ก็ได้แบ่งประเภทของการอ่านเป็น 2 ประเภทเช่นเดียวกัน คือ

1. การอ่านในใจ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากในชีวิตประจำวัน ที่จะช่วยให้วัตถุประสงค์ทั้งหมดนี้บรรลุ อาทิเช่น การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การอ่านเพื่อตอบคำถาม การอ่านเพื่อเรียงลำดับเหตุการณ์ แม้แต่การอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

2. การอ่านออกเสียง มีคุณค่าทางการเรียนมากช่วยให้เด็กมีทักษะมากขึ้น อ่านได้คล่องแคล่ว ถูกต้อง รู้จักความไพเราะของบทร้อยกรองต่าง ๆ

จากลักษณะการอ่านในใจและการอ่านออกเสียงตามที่กล่าวมา พอจะสรุปได้ว่า การอ่านในใจเป็นสิ่งจำเป็นมากสำหรับผู้่านเพื่อศึกษาหาความรู้ เพราะการอ่านในใจ เป็นเรื่องที่คงใช้ทักษะ (อัมพร สุขเกษม 2520 : 13) ผู้ที่จะชำนาญในการอ่าน ต้องอาศัยการฝึกทักษะเพื่อให้อ่านได้เร็วและเข้าใจเรื่องที่อ่านด้วย

ความสนใจในค่านการอ่านของเด็ก

ในที่นี้จะขอล่าวเฉพาะความสนใจในค่านการอ่านของเด็กวัย 9 - 11 ขวบ ซึ่งจะเรียนอยู่ประมาณระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 เด็กวัยนี้มีนิสัยอยากอ่าน ชอบอ่าน จึงถือว่าเป็นวัยทองแห่งการอ่าน ซึ่งจำแนกตามลำดับอายุดังนี้ วัย 9 ขวบ เริ่มคลาย ความสนใจหนังสือประเภทเทพนิยาย แต่กลับไปสนใจเรื่องที่มีสภาพเป็นจริง สนใจ ปรากฏการณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ วัย 10 ขวบ เริ่มชอบหนังสือประเภทมีการต่อสู้ การ ผจญภัย ห่วงเหียวไปในโลกกว้าง ประวัติบุคคล อภินิหาร เด็กหญิงชอบอ่านนิทานนิยาย ที่ราวรื่นกระจุ่มกระจิม เด็กชายชอบเรื่องผจญภัย สารคดี วัย 11 ขวบ เด็กชายชอบ อ่านาลึกลับ วิทยาศาสตร์ เด็กหญิงชอบเรื่องงานบ้าน การค้าขาย การแต่งตัว (หทัย ศັນหยง 2525 : 86) ส่วน ณรงค์ ปานทอง (ณรงค์ ปานทอง 2526 : 8) ได้กล่าวถึงความสนใจในค่านการอ่านของเด็กวัย 9 - 11 ขวบไว้ว่า เด็กวัยนี้ชอบ นิทานเกี่ยวกับเรื่องสัตว์ต่าง ๆ แต่ชอบเรื่องจริง ๆ ไม่ใช่ให้สัตว์มาพูดภาษามนุษย์ ชอบเรื่องผจญภัย นิทานเกี่ยวกับชนชาติต่าง ๆ เรื่องเกี่ยวกับชีวิตภายในบ้านและใน โรงเรียน สัตว์เลี้ยง โดยเฉพาะเด็กหญิงชอบมากเป็นพิเศษ ส่วนเด็กผู้ชายชอบเรื่อง ลึกลับ การค้นคว้าประติษฐ์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของแอสเลย์ (Ashley. 1970 : 1088 - 1096) ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับความสนใจในการอ่านของนักเรียน ระดับ 4 - 7 จำนวน 900 คน โดยให้เลือกเรื่องที่ชมและไม่ชมจากเรื่องทั้งหมด 40 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่าเรื่องที่นักเรียนชมมาก คือ เรื่องลึกลับมหัศจรรย์ เรื่อง การผจญภัย เรื่องสัตว์และจากรายงานการสำรวจความสนใจและรสนิยมในการอ่านของเด็ก

และเยาวชนไทยพบว่า หนังสือที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายเลือกอ่านเป็นอันดับ 1 คือ นิทานนิยาย โดยเฉพาะนิทานที่มีคติสอนใจชยมากที่สุด (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 5 - 14)

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่า เด็กวัย 9 - 11 ขวบ มีความสนใจอ่านหนังสือประเภทนิทานที่มีคติสอนใจ เรื่องที่มีสภาพเป็นจริง การเผชิญกับ เรื่องสัตว์ เรื่องลึกลับมหัศจรรย์ ชีวิตในบ้านและในโรงเรียน ดังนั้นการที่จะสร้างหนังสือ หรือสร้างเรื่องสำหรับให้เด็กอ่าน ควรคำนึงถึงความสนใจของเด็กเป็นประการสำคัญ การสอดแทรกค่านิยมและคุณธรรมในเรื่องที่เขียนควรสอดแทรกไว้โดยไม่ให้เด็กรู้ตัว เพราะเด็กในปัจจุบันไม่ชอบให้คนอื่นสอน เด็กชอบคิดได้เอง ทำเอง เป็นเอง แสวงหา สิ่งที่ต้องการ (มโนทัศน์) ด้วยตนเอง (หทัย ศันหยง 2525 : 27)

ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการอ่าน เพราะในการอ่าน ถึงแม้ว่าจะอ่านได้รวดเร็วเพียงใดก็ตาม ถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนอ่าน ก็ถือว่าเป็น การอ่านที่ไม่สมบูรณ์ ขวาล แพร์ทกุล (ขวาล แพร์ทกุล 2520 : 134) ได้กล่าวถึง ความหมายของความเข้าใจว่า ความเข้าใจคือ ความสามารถในการผสมแล้วขยาย ความรู้ความจำให้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล ความเข้าใจเป็นสมรรถภาพ ขั้นต้นขั้นแรกของตัวปัญญา เป็นความพยายามของสมองที่จะคิดแปลง ปรับปรุงความรู้ ให้มีรูปแบบใหม่ เพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์อื่นที่แปลกออกไป แต่ยังมีอะไรบางอย่าง คล้ายคลึงกับของเดิมอยู่บ้าง ความเข้าใจสามารถแสดงออกด้วยพฤติกรรม 3 ประการ คือ

1. การแปลความ คือ การแปลเรื่องราวหรือข้อความเดิมให้ออกมาเป็น คำใหม่ ภาษาใหม่

2. การตีความ คือ การเก็บความคิดเดิมมาบันทึกใหม่ การจัดเนื้อเรื่องใหม่ เป็นการมองในแง่ใหม่ ค้นหาเปรียบเทียบทั้งความสำคัญและความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น ย่นย่อจนเป็นข้อสรุปได้

3. การขยายความ คือ การขยายความคิดให้กว้างไกล โดยอาศัยความสัมพันธ์กับสถานการณ์เดิมที่ได้รับในตอนต้น

ในเรื่องความเข้าใจในการอ่านนั้น คัลแมน และคนอื่น ๆ (Dallman and other. 1974 : 166) ได้แบ่งระดับของความเข้าใจในการอ่านไว้ 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับความเข้าใจข้อเท็จจริง (Factual level) หมายถึง ความเข้าใจเนื้อเรื่องทีอ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้

2. ระดับความเข้าใจ ชั้นตีความ (Interpretation level) คือ ความเข้าใจโดยอาศัยการสรุปความ ที่ความและแปลความหมายจากเรื่องที่อ่านได้

3. ระดับความเข้าใจชั้นประเมินค่า (Evaluation level) คือ ความสามารถในการประเมินค่าสิ่งที่ผ่านมาโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่าน พิจารณาคัดสิน

การที่ผู้อ่านจะมีความเข้าใจในสิ่งที่ตนอ่านได้จะต้องมีความสามารถในด้านต่าง ๆ พอสมควร ดังที่ เวินไรท์ (Wainwright. 1972 : 36 - 38) กล่าวว่า ผู้อ่านที่อ่านแล้วเข้าใจได้ก็จะต้องมีความสามารถ ดังนี้

1. เก็บใจความสำคัญและระลึกได้เมื่อต้องการ
2. เลือกอ่านแต่หัวข้อสำคัญ
3. ตีความของใจความสำคัญและแนวความคิดในเรื่องได้
4. สรุปเรื่องราวต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้
5. สรุปและประเมินค่าเนื้อเรื่องที่ตนอ่านได้
6. เชื่อมโยงความรู้ที่ได้อ่านมาเกี่ยวกับประสบการณ์

ในค่านองศ์ประกอบที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านนั้น สุนาญ นิธิมูทรากุล (สุนาญ นิธิมูทรากุล 2520 : 7 - 8) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านของแต่ละบุคคลจะสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ หลายประการ เช่น

1. ชนิดของความเข้าใจในการอ่าน บุคคลจะเข้าใจสิ่งที่เขาอ่านแตกต่างกันออกไปตามประสบการณ์เดิมของตน และความคิดอันเป็นวัตถุประสงค์ของการอ่านที่เกิดขึ้นในขณะนั้น วัตถุประสงค์ของการอ่านมีดังนี้

- 1.1 อ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญ
- 1.2 อ่านเพื่อศึกษารายละเอียดที่สำคัญ
- 1.3 อ่านเพื่อศึกษาคำแนะนำต่าง ๆ เช่น การใช้เครื่องมือ เป็นต้น
- 1.4 อ่านเพื่อคาดการณ์ว่าเรื่องจะลงเอยอย่างไร
- 1.5 อ่านเพื่อศึกษาคุณค่าของสิ่งที่อ่าน
- 1.6 อ่านเพื่อรวบรวมเรื่องหรือย่อเรื่องแล้วนำมาเขียนใหม่
- 1.7 อ่านเพื่อเปรียบเทียบกับเรื่องราวหรือข้อความอื่น
- 1.8 อ่านเพื่อจดจำและอ่านเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาสำหรับนำไปใช้ชั่วคราว

หรือนำไปใช้ตลอดไป

2. พิสัยของความเข้าใจในการอ่าน เด็กจะอ่านได้ดีขึ้นและถูกต้องเพียงใดขึ้นอยู่กับพิสัยของหมู่คำที่เด็กอ่านเข้าใจได้ และขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญา ชนิดของประสบการณ์เก่าและความยากง่ายของข้อความที่เด็กอ่านด้วย

3. ความถูกต้องของความเข้าใจในการอ่าน ช่วยให้เด็กเข้าใจเรื่องราวที่อ่านมากขึ้นต่างกัน ความถูกต้องในการเข้าใจของเด็กย่อมแตกต่างกันมากขึ้นตามประสบการณ์ความยากง่ายของข้อความนั้น ๆ

4. ระดับความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการด้วยกัน เป็นต้นว่า สติปัญญา ความสามารถในการอ่าน ความเข้าใจ คำศัพท์ที่อ่าน และวิธีการพิเศษเฉพาะตัวของผู้อ่านแต่ละคน รวมทั้งประสบการณ์เดิมของแต่ละคนด้วย

5. ความเร็วของความเข้าใจในการอ่าน ต้องอาศัยความเข้าใจในคำศัพท์ ความสามารถในการนึกเห็นภาพสิ่งที่อ่าน ความยากง่ายของข้อความและสิ่งอื่น ๆ ที่ครู อาจพิจารณาพบในการสอนอ่าน

บอนด์ และ ทิงเกอร์ (Bond and Thinker. 1957 : 234 - 235) กล่าวว่า องค์ประกอบที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านมีพื้นฐานมาจาก

1. การเข้าใจความหมายของคำ เป็นรากฐานสำคัญของความเข้าใจในการอ่าน ถ้าเข้าใจความหมายของศัพท์ชัดเจนและกว้างขวาง ย่อมช่วยให้เข้าใจประโยค และเรื่องราวที่อ่านได้

2. การเข้าใจหน่วยความคิด เพื่อให้เข้าใจประโยค เด็กจะต้องอ่านเป็น หน่วยความคิดคือ แบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำให้ได้ความหมายของคำที่ต่อเนื่องเป็นกลุ่ม ๆ แทน การอ่านทีละคำจะทำให้เป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในแต่ละประโยค

3. การเข้าใจประโยค คือ การเอาหน่วยความคิดย่อยมาสัมพันธ์กันจนได้ ความเข้าใจประโยค

4. การเข้าใจตอน คือ ความสามารถที่จะนำประโยคแต่ละประโยคในตอน นั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน จึงอ่านได้เข้าใจขึ้น

5. การเข้าใจเรื่องราว คือ จะต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความ สำคัญ ๆ ในแต่ละตอน

การอ่านที่จะเข้าใจเรื่องและจับใจความได้นั้น ต้องสืบเนื่องมาจากการอ่านให้ เกิดทักษะ 5 ขั้น คือ อ่านออก อ่านคล่อง อ่านเข้าใจเรื่อง อ่านแยกแยะชนิดของข้อความ และอ่านแล้วตีความหรือวินิจฉัยสารได้ ขั้นนี้เป็นขั้นที่จำเป็นที่สุดในการอ่าน ซึ่งผู้อ่านจะต้อง เข้าใจว่า ผู้เขียนโคลงสสารอะไรมาให้อ่านบ้าง โดยผู้อ่านต้องพิจารณาเอง (ทรงพันธ์ วรรณมาศ 2524 : 2 - 3) สำหรับเด็กที่เรียนอยู่ในชั้นประถมปีที่ 4 หรือสูงขึ้นไปจะมีความชำนาญในทักษะเบื้องต้นของการอ่าน คือ การอ่านออกเสียงและเข้าใจเนื้อเรื่อง

ตามลำดับความเข้าใจในขั้นต้น ๆ มาพอสมควรแล้ว ความลำบากในการรู้จักคำใหม่จะหมดไป พอพบคำเด็กจะออกเสียงได้เป็นส่วนใหญ่ รู้จักใช้การอ่านในใจแทนการพูดทีละคำ สามารถอ่านได้ใจความใหญ่ ๆ แทนที่จะได้ความหมายทีละคำ (ก๊อ สวัสดิ์พาณิชย์ 2505 : 14) ดังนั้นจึงควรฝึกทักษะเบื้องต้น เพื่อให้เด็กได้พัฒนาความเข้าใจในการอ่าน ระวังต่อไป เช่น การฝึกให้รู้จักสรุปความ จับใจความสำคัญ จัดลำดับเนื้อเรื่องตาม เหตุการณ์ ฯลฯ เด็กจะได้มีความสามารถในการอ่านยิ่งขึ้นและใช้การอ่านให้เป็นประโยชน์ เต็มที่ทั้งในด้านการเรียนและในชีวิตประจำวัน

ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านเพื่อความเข้าใจหรือเพื่อจับใจความของเรื่องที่อ่าน แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวมและการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวมเป็นการทำความเข้าใจเนื้อหาที่สำคัญของข้อความหรือเรื่องเพื่อให้มองเห็นความสัมพันธ์ของรายละเอียดต่าง ๆ และเข้าใจจุดหมายของข้อความหรือเรื่องนั้น ๆ ได้ ส่วนการอ่านจับใจความสำคัญเป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจใจความสำคัญของข้อความ ใจความสำคัญนั้นมิได้มีความหมายจำกัดเพียงแค่นำเรื่องที่สำคัญเท่านั้น นักอ่านที่ดีจะเก็บสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้หลายแง่ เช่น เก็บความรู้เนื้อเรื่องที่สำคัญ แนวความคิด ทศนคติของผู้เขียนและจุดหมายสำคัญของเรื่อง (ชลธิรา กลัคอยู่ 2517 : 25 - 26) ซึ่งอาจมีหลายประการ ดังนั้นครูจึงควรฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจให้แก่เด็ก โดยยึดจุดหมายของการสอนเป็นแนวทางในการฝึกทักษะ จุดหมายของการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจมีหลายอย่าง ดังที่ สมบัติ มหารศ (สมบัติ มหารศ 2523 : 68 - 69) กล่าวไว้มีดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนอ่านและจับใจความสำคัญได้ ไม่ใช่อ่านเพื่อจบชั่วโมงไปเฉย ๆ เพื่อให้กิจกรรมการอ่านมีความหมาย การอ่านเพื่อความเข้าใจนิยมการอ่านจาก

เอกสาร กระดาษแบบฝึกหัดที่ครูเตรียมมาโดยเฉพาะ ไม่ควรอ่านจากหนังสือทั้งเล่ม
ควรมีเวลาอ่านเฉพาะและทำแบบฝึกหัดไปในชั่วโมงนั้น ๆ

2. ให้อ่านสามารถบอกรายละเอียดของเรื่องที่อ่านว่ามีสาระอะไรบ้าง
โดยให้เล่า ให้อ่านอย่างชัดเจนที่สุดเท่าที่จะทำได้ จึงจะแสดงว่าผู้อ่านมีความ
เข้าใจเรื่องที่อ่าน

3. อ่านเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำแนะนำ

4. ฝึกการใช้สายตา การอ่านเพื่อความเข้าใจนิยมฝึกทักษะในการอ่านเร็ว
และตอบคำถามได้ถูกต้องแม่นยำ

5. อ่านเพื่อให้สรุปหรือย่อได้ว่าเรื่องที่อ่านนั้นเกี่ยวกับอะไร แม้จะไม่ละเอียด
แต่ให้สามารถบอกได้บ้างแม้จะไม่ครบบริบูรณ์ก็ตาม

6. อ่านแล้วสามารถคาดการณ์ ทำนายว่าเรื่องที่อ่านนั้นจะลงเอยไปในรูปใด

7. อ่านและทำรายงานย่อได้ โดยเฉพาะการอ่านประเภทนี้ต้องการฝึกการทำ

โน้ตย่อ

8. อ่านเพื่อหาความจริงและแสดงข้อคิดเห็นประกอบได้

แบมแมน และ คอว์สัน (Bamman and Dawson. 1959 : 177)

ได้เสนอแนะแนวทางการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนเข้าใจความ กลุ่มคำ ประโยคและข้อความสั้น
2. ฝึกให้นักเรียนจับความสำคัญ โดยตั้งคำถามให้ตอบ
3. ฝึกให้อ่านเพื่อสังเกตรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง
4. ฝึกให้อ่านเพื่อคาดการณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป
5. ฝึกให้อ่านโดยกำหนดว่า ต้องการให้รู้เรื่องอะไรบ้าง
6. ฝึกให้อ่านเพื่อให้มีจินตนาการเพิ่มขึ้น
7. ฝึกให้อ่านเพื่อทราบแนวการจัดลำดับความ

ปรียดา จันทโรจน์ (ปรียดา จันทโรจน์ 2522 : 17) กล่าวถึงวิธีฝึกนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้เข้าใจเนื้อเรื่อง วิธีการดังกล่าวอาจนำมาทดลองฝึกนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ ให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ก็ขึ้น ดังนี้คือ

1. ให้นักเรียนหาข้อความหรือประโยคที่เป็นใจความสำคัญของย่อหน้านั้น
2. ให้ออกลำดับเหตุการณ์ตามที่เกิดขึ้น
3. กำหนดแนวทางที่ต้องการให้แก่นักเรียนก่อนที่จะให้นักเรียนอ่าน
4. รวบรวมความคิดจากเรื่องที่อ่าน แล้วให้เขียนโดยคำพูดของนักเรียน

จากวิธีฝึกทั้ง 4 นี้ ครูจะสามารถฝึกให้นักเรียนอ่านได้อย่างมีจุดหมายจับใจความสำคัญได้ ลำดับเรื่องได้และสรุปความได้ เพื่อเป็นการช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จเร็วขึ้น ครูอาจช่วยได้ดังนี้

1. สอนให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ วลีและประโยค
2. สอนให้นักเรียนรวบรวมเนื้อความที่อ่าน
3. สอนให้นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญในแต่ละย่อหน้าและให้แยกได้ว่า

ข้อความใดเป็นความจริง ข้อความใดเป็นความเห็นของผู้เขียน

*การสร้างทักษะการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ กระทำได้หลายวิธี เช่น การตั้งคำถาม การใช้แบบฝึกหัด การใช้หนังสือคู่มือ การใช้วัสดุประกอบการสอนอย่างอื่น เป็นต้น ประเทิน มหาชนธ์ (ประเทิน มหาชนธ์ 2523 : 205) ได้กล่าวถึงการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยใช้แบบฝึกหัดไว้ว่า แบบฝึกหัดที่ใช้ในการสร้างทักษะ แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ แบบฝึกหัดที่ใช้ในการสร้างทักษะทางภาษาโดยตรง กับแบบฝึกหัดในวิชาอื่น ๆ ครูสามารถตั้งคำถามได้ 2 ลักษณะ คือ คำถามที่ถามก่อนอ่านและคำถามที่ถามหลังจากที่เด็กอ่านแล้ว การตั้งคำถามของครูจะช่วยสร้างทักษะในการทำความเข้าใจในการอ่านให้แก่เด็กได้เป็นอย่างดี คำถามในแบบฝึกหัด นอกจากประเภทของคำถามจะมีความสำคัญแล้ว เวลาในการถามซึ่งได้แก่การถามก่อนอ่าน หรือถามหลังอ่านก็มีความสำคัญไม่น้อย

คำถามที่ถามก่อนอ่านมีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้เด็กสามารถกำหนดจุดมุ่งหมายโดยเฉพาะของการอ่านได้อย่างถูกต้อง ส่วนคำถามที่ถามหลังจากเด็กอ่านจบแล้ว ส่วนใหญ่เป็นคำถามประเภทที่ใช้ทดสอบความเข้าใจในการอ่าน สำหรับการวิจัยในครั้งนี้จะใช้คำถามที่ถามหลังจากที่เด็กอ่านเรื่องจบแล้ว เป็นแบบฝึกหัดท้ายบทเพื่อวัดความเข้าใจในการอ่าน

ส่วนการสอนอ่านโดยให้เขียนลำดับเรื่องราวนั้น เป็นความสามารถในการคิดแปลงข้อความที่อ่านเสียใหม่ ให้เป็นคำพูดของผู้อ่านเอง การสอนอ่านวิธีนี้จะช่วยให้เด็กมีความสามารถในการแปลความ รู้จักใช้ภาษาของตนเอง ได้เห็นลักษณะของภาษาในความหมายเดียวกันในรูปต่าง ๆ อีกด้วย การเขียนลำดับเรื่องราวใหม่ต้องการความสามารถในการทำความเข้าใจ จับใจความสำคัญ การเห็นความสัมพันธ์ของส่วนต่าง ๆ ในข้อความนั้น ๆ ตลอดจนความสามารถในการใช้ภาษาของผู้อ่าน ดังนั้น การสร้างทักษะการสอนอ่านโดยให้เขียนลำดับเรื่องราว สามารถทำได้โดยวิธีแต่งเรื่องขึ้นใหม่ ซึ่งต่างจากบทเรียนโดยใช้คำศัพท์และภาษาเหมาะสมกับระดับชั้นของเด็ก สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 ควรมีความยาวของเรื่องประมาณ 100 คำขึ้นไป (ประเพณี มหาจันทร์ 2523 : 251)

หลักเกณฑ์ในการสร้างเรื่องเพื่อใช้ในการอ่าน

สิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วว่าการสร้างทักษะการสอนอ่านเพื่อเข้าใจความหมายของเรื่องสามารถทำได้โดยวิธีนำคำศัพท์มาสร้างเป็นเรื่องใหม่ให้ต่างจากบทเรียน แล้วให้นักเรียนอ่าน เมื่อนักเรียนอ่านจบก็วัดความเข้าใจจากเรื่องที่อ่าน ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่น ให้ตอบคำถาม ทำแบบฝึกหัด เขียนลำดับเรื่องราวจากเรื่องที่อ่าน เป็นต้น การสร้างเรื่องให้นักเรียนอ่านนั้นควรจะมีหลักเกณฑ์ในการสร้างไม่ใช่นักเรียนจะสร้างก็เขียนเรื่องทันทีโดยไม่คำนึงถึงอะไร เพราะถ้าทำเช่นนั้นแล้วคงจะไม่เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างแน่นอน ดังนั้นการสร้างเรื่องเพื่อให้นักเรียนอ่านควรคำนึงถึงหลักเกณฑ์

ในการสร้าง ซึ่งมีผู้ให้หลักเกณฑ์ไว้หลายท่านคล้าย ๆ กันดังนี้ หทัย ตันหยง (หทัย ตันหยง 2525 : 24 - 27) กล่าวว่า การเขียนเรื่องควรจะให้ตรงกับความต้องการของเด็กอย่างแท้จริง ผู้เขียนควรตั้งปัญหาคถามตนเองก่อนว่า

1. เรื่องนั้นเขียนให้ใครอ่าน ซึ่งหมายถึงเด็กวัยใด
2. เด็กจะอะไร ผู้เขียนต้องรู้และเข้าใจโลกของเด็กอย่างลึกซึ้งว่าเด็กวัยนั้น ๆ ชอบหรือสนใจอ่านเรื่องแบบใด เพื่อที่จะได้สร้างเรื่องให้สนองความต้องการของเด็กมากที่สุด

3. เด็กไม่ชอบอะไร เพราะถ้าเขียนเรื่องที่เด็กไม่ชอบหรือไม่ถูกกับรสนิยมของเด็ก เด็กก็ไม่อยากอ่าน เด็กไม่ชอบเรื่องที่โศกเศร้า ความผิดหวัง ความตาย ความทารุณโหดร้าย ความคดโกงและไม่ชอบตัวละครซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องประเภทที่เล็กกว่าคอบกว่าตัวเด็กผู้อ่าน ตัวละครเด็กชอบประเภทมีชีวิตเคลื่อนไหวได้มากกว่าสิ่งที่ไร้วิญญาณ

ณรงค์ ปานทอง (ณรงค์ ปานทอง 2526 : 73 - 77) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการเขียนเรื่องสำหรับเด็กไว้ว่าก่อนที่จะลงมือเขียนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. เขียนเพื่อให้เด็กฟังหรือให้เด็กอ่าน ถ้าเป็นการเขียนเพื่อให้เด็กอ่านจะต้องนึกถึงความสามารถของผู้อ่านด้วยว่า ผู้อ่านมีอายุอยู่ในกลุ่มใด มีความสามารถในการอ่านมากน้อยแค่ไหน เข้าใจเรื่องเพียงใด มีความรู้เรื่องคำศัพท์เท่าใด
2. จิตวิทยาที่ควรคำนึงในการสร้างเรื่องสำหรับเด็ก เช่น ความเจริญทางภาษา ความเจริญทางร่างกาย ความสนใจในการอ่าน
3. เรื่องที่ใช่เขียนจัดอยู่ในประเภทใด เช่น นิทาน นิยาย ธรรมชาติศึกษา เป็นต้น วางแนวการเขียนให้ชัดเจนดังนี้

3.1 กำหนดขอบเขตของเรื่องที่จะเขียน เช่น เรื่องจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน นิทานคติสอนใจท่านองอ้อสย นิทานเกี่ยวกับสัตว์ นิยายเกี่ยวกับสัตว์ที่ให้สัตว์มีพฤติกรรมเหมือนคน เป็นต้น

3.2 กำหนดแก่น แนวคิด หรือสาระของเรื่อง คือ เมื่อเลือกเรื่องประเภทใดได้แล้วก็ต้องพิจารณาว่าเรื่องนั้นมีจุดประสงค์จะให้เด็กได้รับอะไร มีอะไรเป็นสาระสำคัญ เช่น ความกล้าหาญ ความสามัคคี เป็นต้น

3.3 ตั้งชื่อเรื่องให้เหมาะสม

3.4 วางโครงเรื่องควรมี 3 จุด คือ จุดเริ่มต้น จุดกลางเรื่อง และจุดจบหรือตอนจบของเรื่อง

4. การใช้ภาษา ควรใช้ภาษาง่าย ๆ เข้าใจได้ทันที สภาพ ระวังภาษาเหมาะสมกับวัย

ปรานี เชียงทอง (ปรานี เชียงทอง 2526 : 134) ได้ให้หลักเกณฑ์การเขียนเรื่องสำหรับเด็กไว้ดังนี้

1. ต้องทำความเข้าใจผู้อ่านคือ เด็กก่อน ต้องรู้จักวิชา ความสนใจ และความชอบของเด็กวัยต่าง ๆ เด็กโตมักเอาตัวเองเข้าไปเปรียบเทียบกับตัวละครในเรื่อง เรื่องที่เขียนจึงต้องสมเหตุสมผล ตัวละครมีลักษณะโน้มน้าวจิตใจของเด็กให้มีคุณธรรม และจริยธรรม เมตตา กรุณา กล้าหาญ มีความสามารถในการแก้ปัญหา และเอาชนะอุปสรรค

2. การเขียนเรื่องสำหรับเด็กไม่ควรเป็นเรื่องสั่งสอนโดยตรงเพราะจะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกต่อต้านไม่อยากอ่าน การเขียนจึงควรเขียนผ่านองสอดแทรกคุณธรรมและค่านิยมที่ดีต่าง ๆ อย่างแนบเนียนโดยไม่ให้เด็กรู้ตัวว่าเป็นการสั่งสอน

3. ข้อความแต่ละตอนจะต้องมีค่าสำหรับเด็ก คือ ต้องให้อ่านเพลิดเพลิน สนุกสนาน ตื่นเต้น แทรกอารมณ์ขัน การดำเนินเรื่องรวดเร็ว

จากหลักเกณฑ์ในการสร้างเรื่องเพื่อใช้ในการอ่านพอสรุปเป็นแนวทางในการสร้างเรื่องสำหรับการใช้ในการทดลองสอนอ่านดังนี้

1. รวบรวมคำศัพท์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไว้เป็นหมวดหมู่ เพื่อสะดวกในการเลือกใช้คำ

2. เลือกคำศัพท์ที่รวบรวมไว้มารวบรวมเป็นเรื่องโดยคำนึงถึง

2.1 ประเภทของเรื่องที่เด็กวัย 9 - 11 ขวบ สนใจและชอบอ่าน

2.2 ความสามารถของผู้อ่าน ใช้คำศัพท์ที่เคยเรียนมาแล้ว

2.3 การสอดแทรกคุณธรรมและค่านิยมที่ดีไว้ในเรื่อง

2.4 การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับวัย

3. ขอบเขตของเรื่อง เป็นนิทานสอดแทรกคุณธรรม และเรื่องจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน

การประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน

การที่จะทราบว่าเด็กเข้าใจเรื่องี่อ่านมากน้อยเพียงใดนั้นเราสามารถประเมินผลได้ทั้งที่ ฮาฟเนอร์ และจอลลี (Hafner and Jolly. 1972 : 147) ได้สรุปว่า ให้อ่านจากความสามารถต่อไปนี้

1. ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและรายละเอียดต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้

2. เข้าใจคำชี้แจง สามารถปฏิบัติตามคำชี้แจงหรือคำแนะนำที่เขียนอธิบายไว้ได้ถูกต้อง

3. จดจำและสามารถบรรยายสิ่งที่ได้อ่านเป็นคำพูดของตัวเองได้

4. ลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวที่อ่านได้ถูกต้อง

5. แยกได้ว่ารายละเอียดตอนไหนสำคัญ ตอนไหนไม่สำคัญ

6. บอกได้ว่าตัวอย่างหรือคำอธิบายประกอบต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับเนื้อความสำคัญตอนไหน อย่างไร

7. บอกได้ว่าประโยคไหนเป็นประโยคแสดงเนื้อความสำคัญหรือใจความสำคัญของเรื่องราวที่อ่าน

8. บอกได้ว่าเนื้อหาของสิ่งที่อ่านมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในบทความอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างไร

9. แสดงข้อสรุปของบทความที่อ่านได้อย่างถูกต้อง
10. บอกได้ว่าในการเขียนบทความที่อ่านนั้น ผู้เขียนยึดแนวอะไรในการจัดเรียบเรียง เช่น เวลา สถานที่ หรือสาเหตุและผล เป็นต้น
11. บอกได้ว่าอะไรคือความหมายที่ซ่อนเร้นที่ไม่ได้แสดงไว้ในบทความ
12. บอกได้ว่าเรื่องที่อ่านมีแนวการดำเนินเรื่องหรือให้อารมณ์อย่างไร
13. บอกวัตถุประสงค์ในการเขียนซึ่งผู้เขียนไม่ได้แสดงไว้ตรง ๆ ได้
14. บอกได้ว่าตอนใดผู้เขียนใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบกับอย่างไร มีความหมายว่าอย่างไร

จากเอกสารที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านสามารถฝึกให้เกิดขึ้นได้โดยการสร้างเรื่องหรือหาบทความที่ไม่ซับซ้อนในหนังสือเรียนมาให้เด็กฝึกบ่อย ๆ ซึ่งความเข้าใจในการอ่านนี้จะขึ้นอยู่กับความรู้ในเรื่องศัพท์ การเข้าใจความหมายของประโยคหรือเรื่องราวที่อ่าน ดังนั้นคำศัพท์หรือเรื่องราวที่จะนำมาใช้ในการฝึกอ่านควรเลือกมาโดยพิจารณาจากความสามารถ ความสนใจของผู้เรียนเป็นเกณฑ์ เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการแปลความ ที่ความและขยายความเรื่องที่อ่านได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน

1. งานวิจัยในประเทศ

ประยูร แจ่มจบ (ประยูร แจ่มจบ 2521 : 57 - 63) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประเภทและตำแหน่งของคำถามประกอบบทเรียนที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและการจำเนื้อหาบทเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 230 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า การใช้คำถามประกอบบทเรียนประเภทความเข้าใจ ความจำ ใจความสำคัญ ความจำเนื้อหา และประเภทถามไม่ตรงกับบทเรียน รวมทั้งการจัดวางคำถามประเภทต่าง ๆ เหล่านี้ลงในตำแหน่งหน้าและท้ายบทเรียน ทำให้นักเรียนมี

ความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเจียมจิต ห้าวหาญ (เจียมจิต ห้าวหาญ 2522 : 61 - 66) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านและความคงทนในการจำโดยใช้วิธีนำเรื่องสามแบบ คือ แบบบทย่อที่มีใจความตรงกับเรื่อง แบบบอกโครงเรื่อง และแบบมีข้อสอบถูกผิด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดลาดหญ้า จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 45 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า การนำเรื่องทั้งสามแบบไม่มีผลทำให้คะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนแตกต่างกัน การนำเรื่องแบบบอกโครงเรื่องทำให้นักเรียนมีความคงทนในการจำสูงกว่าการนำเรื่องอีก 2 แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความเข้าใจในการอ่านกับความคงทนในการจำสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พิมพ์พร อุทัยเลิศ (พิมพ์พร อุทัยเลิศ 2526 : 50) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 68 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านมีผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ภาณี อัครโสภณ (ภาณี อัครโสภณ 2523 : 46) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านขั้นตีความ ก่อน และหลังการใช้แบบฝึกหัดทักษะการอ่านขั้นตีความ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสันทรายหลวง จังหวัดเชียงราย จำนวน 50 คน ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ของการอ่านขั้นตีความก่อนและหลังการฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าหลังฝึกแล้วนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านขั้นตีความสูงขึ้น และสุนทรี ประเสริฐศรี (สุนทรี ประเสริฐศรี 2526 : 42) ได้สร้างแบบฝึกทักษะความเข้าใจในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขุนน้ำพุธารามวิทยาคม จำนวน 100 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า หลังจากการ

ใช้แบบฝึกทักษะความเข้าใจในการอ่านแล้ว นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันในทางสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านในประเทศ พอสรุปได้ว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัด เพื่อฝึกทักษะทางความเข้าใจในการอ่านจะมีผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกหัด ส่วนประเภทตำแหน่งของคำถาม และวิธีนำเรื่องแบบต่าง ๆ ไม่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน

2. งานวิจัยต่างประเทศ

แบลร์ และ ราทส์ (Blair and Raths. 1978 : 29 - 31) ได้ทำการศึกษาความเข้าใจในการอ่านที่มีการวินิจฉัยโดยไม่ต้องใช้เหตุผล จุดมุ่งหมายก็เพื่อหาความแตกต่างของความเข้าใจในการอ่านระหว่างกรรระลึกได้ การวินิจฉัยขั้นต้น และการวินิจฉัยขั้นสูง กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับ 5 - 6 ของโรงเรียนแห่งหนึ่งในชิคาโก จำนวน 102 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบทดสอบการอ่านที่ปรับปรุงใหม่สำหรับระดับกลาง ผลปรากฏว่าคำถามที่ให้วินิจฉัยทำให้นักเรียนได้คะแนนต่ำกว่าคำถามที่มีความหมายตามตัวอักษร นักเรียนที่ตอบคำถามที่ให้วินิจฉัยขั้นต้น และขั้นสูงทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

ฮักจินส์ และคนอื่น ๆ (Hudgins and others. 1979 : 259 - 263) ได้ทำการศึกษาอิทธิพลบางประการของการใช้คำถามเป็นส่วนประกอบที่มีต่อนักเรียนระดับกลางที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 4 - 6 ของโรงเรียน 6 โรงเรียน ซึ่งอยู่ในชนาเมือง จำนวน 166 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ เรื่องเกี่ยวกับอัฐวิน จำนวน 21 ตอน แต่ละตอนประกอบด้วยคำ 50 คำ ผลปรากฏว่า นักเรียนจะได้คะแนนสูงกว่าเกณฑ์ ถ้าคำถามกระจายไปตามส่วนต่าง ๆ ของเรื่องสำหรับการถามซ้ำนักเรียนจะได้คะแนนสูงกว่าการถามที่ค้นเป็นตอน ๆ ระหว่างการอ่าน ผู้ที่มีความเข้าใจในการอ่านสูงจะได้คะแนนสูงจากการถามซ้ำโดยให้เห็นคำถามหลังการอ่านแต่ละตอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่พบความแตกต่างสำหรับผู้ที่มีความเข้าใจในการอ่านต่ำ

เจเน็ต และ คนอื่น ๆ (Janet and others. 1980 : 233 - 236) ได้ทำการศึกษาเรื่องการใช้เครื่องมือชนิดไหนในการวัดความเข้าใจในการอ่าน จุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาว่าการเลือกแบบทดสอบและบทความที่ใช้ในการอ่านจะมีผลต่อความเข้าใจในการอ่านหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 5 จำนวน 164 คน เครื่องมือที่ใช้มีบทความ 4 เรื่อง ให้อ่าน แล้วทดสอบโดยใช้แบบทดสอบ 4 แบบ คือ แบบเลือกตอบ (Multiple choice) แต่ละบทความมีคำถาม 8 - 12 ข้อ แบบระลึกได้ (Recall) คือ นักเรียนจะเขียนทุกสิ่งที่ได้จากบทความที่อ่าน แบบเติมคำ (Cloze) จะเว้นทุก 5 คำไว้ให้เติม, แบบเลือกคำมาเติม (Maze) เว้นทุก 5 คำ และมีคำให้เลือกมาเติมเพียงคำเดียวจาก 3 คำ บทความมีความยาวประมาณ 127 - 142 คำ รูปแบบของเรื่องแตกต่างกัน เขียนแบบเพนิยาย เรื่องเล่า และอธิบาย ผลปรากฏว่า แบบทดสอบชนิดเลือกตอบและเลือกคำมาเติมง่ายกว่าแบบระลึกได้และแบบเติมคำ ส่วนบทความที่เขียนแบบเพนิยายเป็นเรื่องที่อ่านเข้าใจง่ายที่สุด บทความแบบอธิบายเข้าใจค่อนข้างยาก ดังนั้นการเลือกแบบทดสอบ และบทความจึงมีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน

แบบส์ (Babbs. 1983 : 1741-A) ได้ศึกษาผลของการสอนโดยใช้ยุทธวิธีในการชักชวนเพื่อให้เกิดความเข้าใจในคำและความรู้ที่มีต่อความเข้าใจ และการระลึกได้ในการอ่าน จุดมุ่งหมายเพื่อประเมินโครงการพัฒนาความรู้ของนักเรียนระดับ 4 เกี่ยวกับกระบวนการอ่าน และการสอนโดยใช้ยุทธวิธีในการชักชวนเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 4 จำนวน 47 คน เครื่องมือที่ใช้กลุ่มควบคุมให้อ่านหนังสือวิทยาศาสตร์และสังคมศึกษาเพื่อตอบคำถาม ส่วนกลุ่มทดลองให้วางแผนการอ่าน เช่น เติมนตนเองว่า การอ่านเป็นกระบวนการคิด กำหนดจุดมุ่งหมายการอ่าน ประเมินความยากของหนังสือ กำหนดวิธีเขียนเพื่อให้ถึงจุดมุ่งหมาย เป็นต้น ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีความเข้าใจและการระลึกได้ในการอ่านไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุม แต่กลุ่มควบคุมมีความรู้เกี่ยวกับวิธีอ่านให้ได้ผลก็อยู่ในระดับต่ำ การใช้บัตรชักชวนเป็นวิธีการที่มีผลดีในการชักชวนให้นักเรียนเป็นผู้ใช้ยุทธวิธีในการอ่าน

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านของต่างประเทศ พอจะสรุปได้ว่างานวิจัยเท่าที่พบเป็นการหารูปแบบ วิธีสอน และเครื่องมือเพื่อวัดความเข้าใจในการอ่าน ผลการศึกษาพบว่ารูปแบบ วิธีสอน และเครื่องมือจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน จึงน่าจะได้มีการทำวิจัยเกี่ยวกับการหารูปแบบ วิธีสอน และเครื่องมือเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในด้านการอ่านมากขึ้น

จะเห็นได้ว่าทั้งผลงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน เท่าที่พบพอสรุปได้ว่า รูปแบบ วิธีสอน และเครื่องมือจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่าน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาเพื่อหารูปแบบการสอนที่จะช่วยส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน โดยวิธีสอน 2 วิธี คือ วิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัดท้ายบท เพื่อศึกษาว่าวิธีสอนแบบใดจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านมากกว่ากัน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ

ความหมายของทัศนคติ

ได้มีผู้ให้ความหมายของทัศนคติไว้หลายท่านดังนี้ สุนิย์ ชีรการ (สุนิย์ ชีรการ 2525 : 153) กล่าวว่าทัศนคติเป็นสภาพทางจิตใจที่เกิดจากประสบการณ์อันทำให้บุคคลมีท่าทีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง อาจแสดงออกมาในทางที่พอใจ เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยก็ได้ ซึ่งสอดคล้องกับนิวคอมบ์ (Newcomb. 1954 : 128) ที่ได้กล่าวว่าทัศนคติเป็นความเอนเอียงของจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ที่คนเราได้รับอาจมากหรือน้อยก็ได้ ทัศนคติแสดงออกได้ทางพฤติกรรม ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ การแสดงออกในลักษณะที่พึงพอใจ ชอบหรือเห็นด้วย ลักษณะนี้เรียกว่า ทัศนคติเชิงนิมาน (Positive attitude) อีกลักษณะหนึ่ง คือ การแสดงออกในลักษณะที่ไม่พอใจ ไม่ชอบ ไม่เห็นด้วย ลักษณะนี้เรียกว่า ทัศนคติเชิงนิเสธ (Negative attitude) ส่วนกาญจนา คำสุวรรณ

และนิทยา เสาร์มณี (กาญจนา คำสุวรรณ และนิทยา เสาร์มณี 2524 : 223) กล่าวว่า ทศนคติคือ ปฏิริยาที่ตอบที่คนเราเรียนรู้มาจะมีลักษณะที่ค่าหรือประเมินผลสิ่งนั้น ๆ ซึ่งจะออกมาในรูปของดีเลว ชอบหรือไม่ชอบ นอกจากนั้น กู๊ด (Good. 1973 : 48) ได้กล่าวถึงความหมายของทศนคติไว้ว่า คือ ความพร้อมที่จะแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นการสนับสนุนหรือคัดค้านสถานการณ์บางอย่าง บุคคลหรือสิ่งใด ๆ เช่น รักเกลียดกลัวหรือไม่พอใจมากน้อยเพียงใดต่อสิ่งนั้น ๆ

องค์ประกอบของทศนคติ

วชิชัย จ्ञานงค์ (วชิชัย จ्ञานงค์ 2521 : 90) กล่าวว่า องค์ประกอบของทศนคติมี 3 ด้าน คือ

1. ด้านความรู้สึก (Affective component) ประกอบด้วยความรู้สึกต่าง ๆ เช่น ดี ไม่ดี เป็นต้น
2. ด้านความคิด (Cognitive component) เป็นทศนคติที่เกี่ยวข้องกับความรู้ต่าง ๆ ที่ไ้รู้มา ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางสติปัญญา
3. ด้านการปฏิบัติ (Action component) เป็นทศนคติที่มีส่วนประกอบในลักษณะการปฏิบัติ เป็นแนวโน้มที่คนจะปฏิบัติต่อสิ่งที่ชอบหรือไม่ชอบ

คุณลักษณะของทศนคติ

สุณีย์ ชีรดากร (สุณีย์ ชีรดากร 2525 : 155) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของทศนคติไว้ดังนี้

1. ทศนคติมีลักษณะเป็นสภาวะทางจิต ที่มีอิทธิพลต่อการคิดและการกระทำที่ทำให้บุคคลมีท่าที หรือยอมรับหรือต่อต้านสิ่งเร้าในทางใดทางหนึ่ง
2. ทศนคติเป็นสิ่งที่มิได้มีมาแต่กำเนิด แต่ไ้มาจากการเรียนรู้และประสบการณ์ที่บุคคลมีส่วนเกี่ยวข้อง

3. ทักษะที่มีความหมายอ้างอิงถึงบุคคลและสิ่งของเสมอ คือ ทักษะที่เกิดจากสิ่งที่มีตัวตนสามารถอ้างอิงได้

หน้าที่ของทักษะ

กัญญา คำสุวรรณ และ นิตยา เสาร์มณี (กัญญา คำสุวรรณ และ นิตยา เสาร์มณี 2524 : 227) กล่าวถึงหน้าที่ของทักษะไว้ดังนี้

1. เป็นแรงจูงใจให้บุคคลปรับตัว เมื่อเรามีทักษะที่ดีต่อสิ่งใด เราย่อมเข้าหาสิ่งนั้น และหลีกเลี่ยงไม่ชอบสิ่งนั้น
2. ให้คำนิยมหรือความชื่นชอบต่อเนื่องไปถึงสิ่งอื่น ๆ เช่น ถ้าเรามีทักษะดีว่าการเปลี่ยนแปลงสังคมต้องใช้เวลาอันสั้น ถ้าเราพบใครที่มีแนวคิดเช่นนี้เราก็จะชอบเขาไปด้วย
3. ช่วยให้ความหมายของสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เช่น เรามีทักษะที่ดีต่อพ่อแม่ แม้บางครั้งพ่อแม่จะขัดใจเรา เราก็เข้าใจว่าพ่อแม่ทำกับเราด้วยความหวังดี
4. ช่วยป้องกันตนเอง หรือรักษาหน้าเอาไว้ เช่น คนที่ไม่ยอมรับความสามารถที่แท้จริงของตนเอง ก็จะสร้างทักษะคิดว่าตนเก่งกว่าคนอื่นไม่ยอมรับรู้อะไรอื่น ๆ ที่ผ่านเข้ามา

สาเหตุของการเกิดทักษะ

กัญญา คำสุวรรณ และ นิตยา เสาร์มณี (กัญญา คำสุวรรณ และ นิตยา เสาร์มณี 2524 : 234) กล่าวว่า ทักษะนี้อาจเกิดจากสาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ คือ

1. การอบรมเลี้ยงดู เช่น เด็กที่เกิดในครอบครัวนับถือศาสนาพุทธ ก็จะมีศีลสมาธิสมาธิศาสนาพุทธไปทั่ว ทั้งนี้เนื่องจากได้พบเห็นและปฏิบัติอยู่ทุกวัน
2. จากประสบการณ์ส่วนตัว คนที่เคยถูกสุนัขกัดย่อมมีทักษะที่ไม่ดีต่อสุนัขมากกว่าคนทั่วไป
3. จากเหตุการณ์ที่ประทับใจ ซึ่งมักจะเป็นประสบการณ์เพียงครั้งเดียว

ให้เกิดขึ้นได้โดยวิธีที่เหมาะสม

4. การรับเอาทัศนคติเดิมของผู้อื่นที่มีอยู่แล้วมาเป็นทัศนคติของเรา เช่น เมื่อเป็นนักศึกษาใหม่ เราก็มักจะรับทัศนคติต่าง ๆ จากนักศึกษาเก่า

5. ลักษณะบุคลิกภาพของแต่ละคน เช่น บางคนมองโลกในแง่ร้าย ก็มีแนวโน้มที่จะมีทัศนคติไม่ดีต่อสิ่งอื่น ๆ

6. อิทธิพลของสื่อมวลชน

7. ความต้องการที่จะให้สมปรารถนา ทำให้เราเกิดทัศนคติต่อสิ่งอื่น ๆ เช่น คนไข้มีทัศนคติที่ดีต่อหมอ เพราะหมอเป็นผู้ที่รักษาโรคของเขาให้หายได้

การวัดทัศนคติ

เทอร์สโตน (Thurstone. 1967 : 77) ให้ความเห็นว่า ทัศนคติจะวัดโดยตรงไม่ได้ ต้องวัดจากการแสดงออกของทัศนคติในรูปของความคิดเห็น ภาษาพูด ซึ่งก็ยังวัดไม่ได้แน่นอน แต่ได้มีผู้แนะนำว่า การวัดทัศนคติควรจะวัดจากพฤติกรรมที่แสดงออกจริง ซึ่งซูซีฟ อ่อนโคกสูง (ซูซีฟ อ่อนโคกสูง 2518 : 117) กล่าวว่า วิธีจะทราบทัศนคติของใครนั้นอาจใช้วิธีต่อไปนี้ คือ

1. ใช้แบบสอบถาม
2. สังเกต สัมภาษณ์และการบันทึก
3. การใช้สังคมมิติ
4. การให้สร้างจินตนาการ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติที่ได้กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า ทัศนคติเป็นภาวะของจิตใจที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเนื่องมาจากประสบการณ์ ทัศนคตินี้อาจไม่มองเห็นได้โดยตรง แต่จะแสดงออกมาทางความคิดเห็น การพูดและลักษณะท่าทางของผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใด เขาย่อมพอใจและยอมรับสิ่งนั้น ทัศนคติเป็นสิ่งที่สามารถสร้าง และส่งเสริมให้เกิดขึ้นได้โดยวิธีที่เหมาะสม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อภาษาไทย

ผลงานวิจัยที่ทำการศึกษเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านแล้ววัดทัศนคติต่อภาษาไทย ยังไม่มีผู้ทำวิจัยไว้ แต่ได้มีผู้ใช้สื่อการสอนและวิธีการในลักษณะอื่น และทำการวัดทัศนคติต่อภาษาไทยไว้ ดังนี้

เชื่อน เลือคำ (เชื่อน เลือคำ 2521 : 75) ได้ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างวิธีแนะนำให้นักเรียนเรียนด้วยตนเอง ตามลำพังกับวิธีแนะนำให้นักเรียนเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย และวิธีเรียนแบบเดิม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 90 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 สอนโดยให้นักเรียนเรียนด้วยตนเองตามลำพัง กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย ส่วนกลุ่มควบคุมใช้วิธีสอนแบบเดิม ผลการศึกษาปรากฏว่า ทัศนคติต่อภาษาไทยของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มไม่แตกต่างกัน และมณฑิร พรหมประพันธ์ (มณฑิร พรหมประพันธ์ 2522 : 83) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้บทเรียนโมดูลกับการสอนตามปกติ และศึกษาทัศนคติของนักเรียนตอบทเรียนกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 90 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 45 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีทัศนคติตอบทเรียนโมดูลสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จารุณี โชคสมัย (จารุณี โชคสมัย 2526 : 71) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการใช้แบบฝึกอ่าน 2 แบบ ที่ส่งผลต่อสมรรถภาพการอ่านเร็ว โดยใช้แบบฝึกอ่านอย่างมีระบบ กับแบบฝึกอ่านโดยใช้ความเรียง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 48 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกอ่านทั้ง 2 กลุ่ม มีทัศนคติต่อภาษาไทยสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของอัทธยา สายศิลป์ (อัทธยา สายศิลป์ 2526 : 68 - 69) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย โดยใช้ชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วกับการสอนที่ฝึกตาม

กิจกรรมในคู่มือการสอนของกรมวิชาการ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 50 คน ผลการศึกษาปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็ว มีทัศนคติต่อภาษาไทยดีกว่านักเรียนที่เรียนโดยฝึกอ่านตามกิจกรรมในคู่มือการสอนภาษาไทย ของกรมวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

✓ จากผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อภาษาไทย ถึงแม้ว่าจะไม่มีงานวิจัยเรื่องใดที่ ทำการศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านกับทัศนคติโดยตรง แต่ก็มีที่ศึกษาโดยใช้สื่อการ สอน และวิธีการในลักษณะอื่น ซึ่งพอสรุปได้ว่า รูปแบบ วิธีสอนและเครื่องมือจะมีผลต่อการ พัฒนาทัศนคติของนักเรียน และทัศนคติมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย ดังนั้น การหารูปแบบ วิธีสอนและเครื่องมือในการฝึกทักษะความเข้าใจในการอ่านน่าจะช่วยให้ ทัศนคติของนักเรียนต่อภาษาไทยสูงขึ้น เพื่อส่งผลไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่าน ต่อไป

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ที่เรียน โดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัดจะมีความเข้าใจ ในการอ่านแตกต่างกัน

1.1 นักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับที่เรียนโดย วิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัดจะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน

1.2 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนแตกต่างกันจะมีความ เข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน

1.3 วิธีอ่านกับระดับความสามารถทางการเรียนจะมีปฏิสัมพันธ์กัน

2. ทัศนคติต่อภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราว กับที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัดจะแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 โรงเรียนวัดลาดชะโด (ประกาศวิทยาคาร) อำเภอผักไห่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 5 ห้องเรียน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 150 คน

การเลือกโรงเรียนมาศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีเกณฑ์ในการเลือกดังนี้

1. เป็นโรงเรียนประถมศึกษาที่เปิดสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. มีจำนวนนักเรียนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตั้งแต่ 2 ห้องเรียนขึ้นไป
3. สภาพห้องเรียนและระดับการเรียนของนักเรียนโดยทั่วไปคล้ายคลึงกับโรงเรียนส่วนใหญ่ในอำเภอผักไห่
4. ครูใหญ่และคณะครูเห็นความสำคัญของการวิจัย และให้ความร่วมมือในการทดลองเป็นอย่างดี

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2528 ของโรงเรียนวัดลาดชะโด (ประกาศวิทยาคาร) จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 60 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 150 คน วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สุ่มตามระดับชั้น (Stratified random sampling) ดังนี้

1.1 แบ่งระดับความสามารถทางการเรียนของนักเรียนออกเป็น 3 ระดับ คือ สูง ปานกลางและต่ำ ตามเกณฑ์ของอำนาจ เลิศขยันดี (อำนาจ เลิศขยันดี ม.ป.ป. : 54) โดยใช้คะแนนผลการสอบปลายปีชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2527 ดังนี้

นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง คือ นักเรียนที่มีคะแนนผลการสอบปลายปีอยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 70 ขึ้นไป

นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลาง คือ นักเรียนที่มีคะแนนผลการสอบปลายปีอยู่ระหว่างตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 - 69

นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ คือ นักเรียนที่มีคะแนนผลการสอบปลายปีอยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 29 ลงมา

ได้จำนวนนักเรียนทั้ง 3 ระดับใกล้เคียงกัน

1.2 ใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling)

โดยการจับสลากนักเรียนออกมาระดับความสามารถละ 20 คน ให้แต่ละระดับมีนักเรียนชายและหญิงเท่า ๆ กัน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 60 คน

ขั้นที่ 2 ใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายในแต่ละระดับ เพื่อแบ่งเป็น 2 กลุ่ม -แต่ละกลุ่มจะมีนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำ ระดับละ 10 คน รวมกลุ่มตัวอย่างละ 30 คน

- ขั้นที่ 3 ใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายเพื่อเลือกเป็นกลุ่มทดลองโดยให้
- กลุ่มทดลองที่ 1 ใช้วิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราว
- กลุ่มทดลองที่ 2 ใช้วิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด

รายละเอียดเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 กลุ่มตัวอย่างแบ่งตามระดับความสามารถทางการเรียน

ระดับความสามารถ	กลุ่มทดลองที่ 1			กลุ่มทดลองที่ 2			รวม
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	
สูง	5	5	10	5	5	10	20
ปานกลาง	5	5	10	5	5	10	20
ต่ำ	5	5	10	5	5	10	20
รวม	15	15	30	15	15	30	60

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. เรื่องที่ใช้ในการทดลองสอนอ่าน
2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน
3. แบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทย

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. เรื่องที่ใช้ในการทดลองสอนอ่าน

ผู้วิจัยสร้างเรื่องเพื่อให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มอ่าน จำนวน 10 เรื่อง ส่วนคำถามท้ายบทจะใช้เฉพาะกลุ่มทดลองที่ 2 ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาเกณฑ์ ทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนอ่าน

1.2 ศึกษาลักษณะและวิธีการสร้างเรื่องสำหรับการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ

1.3 ศึกษาคำศัพท์ที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1.4 สร้างเรื่องโดยใช้หลักเกณฑ์การสร้างเรื่องเพื่อใช้ในการอ่าน โดยสรุปจากหลักเกณฑ์การสร้างเรื่องของ หทัย คันหยง (หทัย คันหยง 2525 : 24 - 27) ของ ณรงค์ ปานทอง (ณรงค์ ปานทอง 2526 : 73 - 77) และ ของ ปราณี เชียงทอง (ปราณี เชียงทอง 2526 : 134) ได้หลักเกณฑ์ดังนี้

1.4.1 ใช้คำศัพท์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1.4.2 เลือกคำศัพท์ที่รวบรวมไว้มารสร้างเป็นเรื่องโดยคำนึงถึงประเภทของเรื่องที่เกี่ยวกับ 9 - 11 ขวบ สนใจและชอบ ความสามารถของผู้อ่าน การสอดแทรกคุณธรรมและค่านิยมที่ดีไว้ในเรื่อง การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับวัย

1.4.3 ขอบเขตของเรื่องเป็นนิทานสอดแทรกคุณธรรมและประสบการณ์ในชีวิตประจำวันที่เหมาะสมกับวัยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

1.5 คำถามในแบบฝึกหัดของกลุ่มทดลองที่ 2 จะมีข้อความหลาย ๆ แบบ เช่น แบบคำตอบสั้น แบบเติมคำ แบบถูกผิด เป็นต้น

1.6 หลังจากสร้างเรื่องและคำถามแล้ว ผู้วิจัยนำเรื่องที่สร้างเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรและยุทธศาสตร์ทางภาษาไทย 5 ท่านประกอบด้วย ผู้ช่วยศาสตราจารย์หทัย คันหยง ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร อาจารย์พจน์ย์ พลสิทธิ์ ภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครูพระนคร อาจารย์

สุชาดา วิทยุฉนิ นักวิชาการศึกษานกรวมวิชาการ อาจารย์คารา สุภิกิตย์ และอาจารย์ วรวิดิ ชำนิ ครูสอนภาษาไทยของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอดักไให้ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ทรววจพิจารณาเรื่องที่สร้างเพื่อใหตรงตามหลักเกณฑ์ การสร้างเรื่องที่ตั้งไว้ และทรวจความสอดคล้องของข้อความถามกับเนื้อหา แล้วนำมา ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมปฏิญานพนธ์และผู ทรงคุณวุฒิ

1.7 นำเรื่องและคำถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียน สันประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2528 ในโรงเรียนวัดโคกทอง สังกัดสำนักงานการ ประถมศึกษาอำเภอดักไให้ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยทดลองตามลำดับขั้นดังนี้

ครั้งที่ 1 ทดลองแบบหนึ่งข้อหนึ่ง ผู้วิจัยนำเรื่องที่สร้างไปให้นักเรียน อ่านเป็นรายบุคคล คนละ 1 เรื่อง รวม 10 เรื่อง ใช้นักเรียน 10 คน ขณะที่ทำการ ทดลอง ผู้วิจัยคอยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนแล้วถามปัญหาที่เกิดขึ้นในการอ่านเรื่อง และทำแบบฝึกหัด ผู้วิจัยนำปัญหานั้นปรึกษาคณะกรรมการควบคุมปฏิญานพนธ์แล้วปรับปรุง เรื่องและคำถาม

ครั้งที่ 2 ทดลองกลุ่มเล็ก ผู้วิจัยนำเรื่องที่ปรับปรุงแล้วจากครั้งที่ 1 ไปทดลองกับนักเรียนจำนวน 10 คน โดยให้อ่านคนละ 10 เรื่อง ผู้วิจัยคอยสังเกต พฤติกรรมของนักเรียนและบันทึกเวลาที่ใชัซักถามปัญหาต่าง ๆ ที่พบจากการอ่านเรื่อง และทำแบบฝึกหัด ผู้วิจัยนำปัญหาที่พบปรึกษาคณะกรรมการควบคุมปฏิญานพนธ์แล้วปรับปรุง เรื่องและคำถาม

ครั้งที่ 3 ทดลองภาคสนาม ผู้วิจัยนำเรื่องที่ปรับปรุงแล้วจากครั้งที่ 2 ไปทดลองกับนักเรียนจำนวน 30 คน โดยให้อ่านคนละ 10 เรื่อง ผู้วิจัยคอยสังเกต พฤติกรรมและเวลาที่นักเรียนใชัซักถามปัญหาต่าง ๆ ที่พบจากการอ่านเรื่องและทำ แบบฝึกหัด ผู้วิจัยนำปัญหาและข้อบกพร่องปรึกษาคณะกรรมการควบคุมปฏิญานพนธ์เพื่อ ปรับปรุงแก้ไข แล้วจึงใช้เป็นเครื่องมือในการทดลอง

2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน

การสร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีลำดับ
ขั้นดังนี้

2.1 นำแนวคิดและคำศัพท์จากเรื่องที่ให้อ่านทั้ง 10 เรื่อง ของ
เรื่องมือข้อที่ 1 มาเขียนเป็นเรื่องใหม่ 8 เรื่อง

2.2 สร้างคำถามเพื่อวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน โดยสร้างคำถาม
แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก โดยศึกษาวิธีสร้างข้อสอบจากหนังสือเทคนิคการ
วัดผลของ ขวาล แพทย์กุล (ขวาล แพทย์กุล 2518 : 84 - 243) และเทคนิค
การเขียนข้อสอบของ ขวาล แพทย์กุล (ขวาล แพทย์กุล 2520 : 1 - 210)
แต่ละเรื่องจะมีข้อคำถาม 8 ข้อ รวม 8 เรื่อง จะมีคำถาม 64 ข้อ

2.3 นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านไปให้คณะกรรมการควบคุม
ปริญญาบัตรและผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาษาไทยทั้ง 5 ท่าน ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรง
เชิงเนื้อหาและส่วนวนภาษาให้เหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2.4 นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจสอบแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 114 คน เป็นนักเรียนโรงเรียนวัดโคกทอง จำนวน
31 คน โรงเรียนวัดลาดชิด จำนวน 40 คน โรงเรียนวัดย่านอ่างทอง จำนวน 17 คน
และโรงเรียนวัดศาลาไม้ จำนวน 26 คน ซึ่งเป็นโรงเรียนในเขตอำเภอเดียวกัน มี
สภาพทั่วไปของโรงเรียนและนักเรียนคล้ายคลึงกัน และใช้แผนการสอนเดียวกันกับกลุ่ม
ตัวอย่าง แล้วนำมาตรวจให้คะแนนโดยตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือ
ตอบเกิน 1 ตัวเลือกให้ 0 คะแนน

2.5 นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่า
อำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27 เปอร์เซนต์ในการ
แบ่งกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ แล้วใช้ตารางสำเร็จรูปของ จุง - เท - ฟาน (Fan. 1952 :
3 - 32) หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบแต่ละข้อ แล้วเลือก

ข้อที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป จากจำนวนข้อสอบทั้งหมด 64 ข้อ ได้ข้อสอบที่ใช้ได้จำนวน 48 ข้อ

2.6 นำข้อสอบที่คัดเลือกแล้วจำนวน 48 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 130 คน เป็นนักเรียนโรงเรียนวัดโพธิ์ จำนวน 52 คน โรงเรียนวัดศาลาลานเหนือ จำนวน 13 คน โรงเรียนวัดบ้านอ้อ จำนวน 30 คน โรงเรียนวัดลาดชะโด จำนวน 25 คน และโรงเรียนวัดท่าดินแดง จำนวน 10 คน ซึ่งเป็นโรงเรียนในเขตอำเภอเดียวกัน มีสภาพทั่วไปของโรงเรียนและนักเรียนคล้ายคลึงกันและใช้แผนการสอนเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร คูเคอร์ - ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson 20) ปรากฏว่า ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8071

3. แบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทย

แบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทยนำมาจากของ อัทธยา สายศิลป์ (อัทธยา สายศิลป์ 2526 : ภาคผนวก) ซึ่งแบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามที่ใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2526 โรงเรียนวัดคอนยาง อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยแบ่งข้อความออกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกลุ่มทักษะภาษาไทยทั้งด้านดีและไม่ดี เกี่ยวกับคุณประโยชน์ ความสำคัญและเนื่อหาระบุค่าตอบเป็น 4 ช่องคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

กรณีที่ 1 ในข้อความที่มีความหมายทางบวก (Positive)

ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	4	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

กรณีที่ 2 ในข้อความที่มีความหมายทางลบ (Negative)

ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	4	คะแนน

ตอนที่ 2 เป็นข้อความเกี่ยวกับพฤติกรรมที่บ่งความรู้สึกทั้งด้านดีและไม่ดีเกี่ยวกับภาษาไทยและกิจการมการเรียนภาษาไทยระบุคำตอบเป็น 4 ของ คือ
สม่ำเสมอ บ่อยครั้ง นาน ๆ ครั้ง และไม่เคยเลย โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

กรณีที่ 1 ในข้อความที่มีความหมายทางบวก (Positive)

ให้คะแนนดังนี้

สม่ำเสมอ	ให้	4	คะแนน
บ่อยครั้ง	ให้	3	คะแนน
นาน ๆ ครั้ง	ให้	2	คะแนน
ไม่เคยเลย	ให้	1	คะแนน

กรณีที่ 2 ในข้อความที่มีความหมายทางลบ (Negative)

ให้คะแนนดังนี้

สม่ำเสมอ	ให้	1	คะแนน
บ่อยครั้ง	ให้	2	คะแนน
นาน ๆ ครั้ง	ให้	3	คะแนน
ไม่เคยเลย	ให้	4	คะแนน

จำนวนข้อความของแบบสอบถามมี 40 ข้อ ซึ่งได้วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับแล้วโดยใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลอง 2 แบบ คือ

1. ใช้แบบแผนการทดลองแบบแฟคทอเรียล (Factorial design)
2. ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มทดลอง - กลุ่มควบคุมได้จากการสุ่มและมีการสอบก่อนสอบหลัง (Randomized control-group pretest-posttest design)

การดำเนินการทดลอง

1. ใช้แบบแผนการทดลองแบบแฟคทอเรียล (Factorial design) (ชูศรี วงศ์รัตน์ 2528 : 178) สำหรับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าข้อ 1 ดังตาราง 2

ตาราง 2 แบบแผนการทดลองแบบแฟคทอเรียล

ระดับ ความสามารถ \n / \n วิธีสอน	อ่านแล้วเขียน ลำดับเรื่องราว	อ่านแล้วทำ แบบฝึกหัด
สูง		
ปานกลาง		
ต่ำ		

วิธีดำเนินการทดลองกระทำดังนี้

1. การทดลองกระทำในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 โดยกลุ่มทดลอง ทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยเป็นผู้สอนเอง ใช้เวลาในชั่วโมงสอนซ่อมเสริม โดยไม่เกี่ยวกับ กิจกรรมซ่อมเสริม ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่นักเรียนทุกคนว่างพร้อมกัน สัปดาห์ละ 4 วันคือ วันจันทร์ วันอังคาร วันพุธและวันพฤหัสบดี เวลา 14.30 - 15.30 น. รวมเวลาที่ใช้ ในการทดลองกลุ่มละ 10 ครั้ง เป็นเวลา 5 สัปดาห์ โดยดำเนินการดังนี้

1.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราว ตามวิธีการดังนี้

1.1.1 ครูชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจก่อนว่าเรื่องที่นักเรียนจะได้รับ แจกให้อ่านนั้น นักเรียนควรอ่านอย่างตั้งใจและพยายามทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องที่ อ่านให้ดีเพราะเมื่อนักเรียนอ่านจบแล้ว ครูจะให้นักเรียนเขียนลำดับเรื่องราวจากเรื่องที่ อ่าน

1.1.2 ครูแจกเรื่องที่สร้างขึ้นให้นักเรียนอ่าน 1 เรื่อง โดยให้ เวลาอ่าน 15 นาที เมื่อหมดเวลาเก็บเรื่องที่อ่านคืน

1.1.3 ครูแจกกระดาษที่มีคำสั่งถึงวิธีการ เขียนให้นักเรียน แล้วให้นักเรียนเขียนลำดับเรื่องราวที่อ่านตามความเข้าใจด้วยสำนวนภาษาของตนเอง ประมาณ 3 - 4 ย่อหน้า โดยให้เวลาเขียน 45 นาที

1.1.4 การตรวจใช้วิธีจัดลำดับคุณภาพ (ประกิจ รัตนสุวรรณ 2525 : 266) โดยมีวิธีการดังนี้

1.1.4.1 พิจารณาคำตอบของนักเรียนทีละคนแล้วแบ่ง ออกเป็น 5 กองตามลำดับคุณภาพของคำตอบคือ ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ ควรแก้ไข

1.1.4.2 พิจารณาเรียงลำดับคุณภาพของคำตอบในแต่ละ กองจากอันดับ 1 จนถึงอันดับสุดท้าย

1.1.4.3 เปรียบเทียบคุณภาพของคำตอบที่เป็นรอบคอบของแต่ละกอง เช่น อันดับสุดท้ายของกองก็มากกับอันดับแรกของกองก็ ถ้าเห็นว่าจำเป็นต้องสับเปลี่ยนลำดับที่กันก็ควรปรับแต่งให้เหมาะสม

1.1.4.4 กำหนดคะแนนให้กับคำตอบที่มีคุณภาพดีที่สุด และคำตอบที่มีคุณภาพด้อยที่สุดก่อน แล้วจึงกำหนดคะแนนให้กับคำตอบในลำดับกลาง

1.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัดตามวิธีการดังนี้

1.2.1 ครูชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจก่อนว่าเรื่องที่นักเรียนจะได้รับแจกให้อ่านนั้น นักเรียนควรอ่านอย่างตั้งใจและพยายามทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องที่อ่านให้ถี่เพราะเมื่อนักเรียนอ่านจบแล้วครูจะให้ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดจากเรื่องที่อ่าน

1.2.2 ครูแจกเรื่องที่สร้างขึ้นให้นักเรียนอ่าน 1 เรื่อง โดยให้เวลาอ่าน 15 นาที เมื่อหมดเวลาเก็บเรื่องที่อ่านคืน

1.2.3 ครูแจกแบบฝึกหัดให้นักเรียน แล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดให้ครบทุกข้อ โดยใช้เวลาทำ 45 นาที

1.2.4 การตรวจใช้แบบวิเคราะห์คำตอบ (ประกิจ รัตนสุวรรณ 2525 : 264) โดยมีวิธีการดังนี้

1.2.4.1 กำหนดคำตอบไว้วงหน้าว่าจะต้องตอบในแง่บวกหรือประเด็นสำคัญอะไรจึงจะได้คะแนนเต็ม

1.2.4.2 กำหนดคะแนนให้กับส่วนย่อยบางข้อถ้ามี

1.2.4.3 ตรวจโดยใช้วิธีเปรียบเทียบกับคำตอบที่

เฉลยไว้แล้วให้คะแนน

1.2.4.4 แก้ไขข้อความที่ตอบผิดหรือเพิ่มเติมจุดสำคัญที่นักเรียนไม่ได้ตอบลงในคำตอบนั้น แล้วส่งคืนให้นักเรียนเพื่อจะได้ทราบข้อผิดพลาดบกพร่องของตนเอง

การกำหนดวันให้กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม เข้าทดลองอ่านในเวลา 14.30 - 15.30 น. ใช้สลับวันกันดังตาราง 3

ตาราง 3 การกำหนดวันเข้ารับการทดลองอ่านของกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม

สัปดาห์ที่	วัน	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี
1		กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2
2		กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 1
3		กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2
4		กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 1
5		กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2

2. หลังจากกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ได้รับการทดลองสอนอ่านเสร็จสิ้นลง ก็ทำการทดสอบกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน ต่อจากนั้นก็ทำการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน แล้วนำคะแนนที่ได้ไปทำการวิเคราะห์ข้อมูล

2. ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มทดลอง - กลุ่มควบคุมได้จากการสุ่มและมีการสอบก่อนสอบหลัง (Randomized control - group pretest - posttest design) (ชูศรี วงศ์วิเศษ 2528 : 78) สำหรับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าข้อ 2 ดังตาราง 4

ตาราง 4 แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มทดลอง - กลุ่มควบคุมได้จากการสุ่มและมีการสอบก่อนสอบหลัง

กำหนดแบบสุ่ม	สอบก่อน	สิ่งที่ทดลอง	สอบหลัง
RE ₁	T ₁ E ₁	X ₁	T ₂ E ₁
RE ₂	T ₁ E ₂	X ₂	T ₂ E ₂

- X หมายถึง สิ่งที่ทดลอง
 T₁ หมายถึง การทดสอบก่อนการทดลอง
 T₂ หมายถึง การทดสอบหลังการทดลอง
 R หมายถึง การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
 E₁ หมายถึง กลุ่มทดลองที่ 1
 E₂ หมายถึง กลุ่มทดลองที่ 2

มีวิธีดำเนินการทดลองดังนี้

1. ใช้แบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทยสอบถามนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ก่อนการ

ทดลอง

2. หลังจากกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ได้รับการทดลองสอนอ่านเสริมลง
ก็ทำการทดสอบโดยใช้แบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทยชุดเดียวกับที่ใช้ก่อนการทดลองสอน
สอบถามนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ต่อจากนั้นก็ทำการตรวจให้คะแนนแบบสอบถามทัศนคติต่อ
ภาษาไทย แล้วนำคะแนนที่ได้ไปทำการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่าน และคะแนนทัศนคติ
ต่อภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. เปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่าน ระหว่างกลุ่มทดลองทั้ง
2 กลุ่ม ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนแตกต่างกันโดยใช้ การวิเคราะห์ความ
แปรปรวนแบบสององค์ประกอบ (Two-way analysis of variance)

2. เปรียบเทียบคะแนนทัศนคติต่อภาษาไทย ระหว่างกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม
โดยใช้ t-test แบบ Independent Samples

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติต่าง ๆ ดังนี้

1. หาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ของคะแนน ใ้รู้สูตร (ล้วน สายยศ และ
อังกษา สายยศ 2524 : 71)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. หาค่าความแปรปรวนของคะแนน (Variance) ใช้สูตร (ล่วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 75)

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

3. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน โดยใช้สูตร Kuder-Richardson20 (ล่วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 168-169)

$$r_{tt} = \frac{n}{n - 1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ n แทน จำนวนข้อของเครื่องมือวัด

p แทน สัดส่วนของผู้ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ $= \frac{\text{จำนวนคนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$

q แทน สัดส่วนของผู้ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ หรือคือ $1 - p$

S_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือฉบับนั้น

4. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสององค์ประกอบ โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์ 2525 : 177)

4.1 การทดสอบความแตกต่างระหว่างตัวแปรทางแถว (R)

$$F = \frac{MS_R}{MS_E}$$

4.2 การทดสอบความแตกต่างระหว่างตัวแปรทางคอลัมน์ (C)

$$F = \frac{MS_C}{MS_E}$$

4.3 การทดสอบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางแถวและคอลัมน์ (RC)

$$F = \frac{MS(RC)}{MS_E}$$

เมื่อ	F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา
	MS_R	แทน	ความแปรปรวนระหว่างแถว
	MS_C	แทน	ความแปรปรวนระหว่างคอลัมน์
	$MS(RC)$	แทน	ความแปรปรวนระหว่างแถวและคอลัมน์
	MS_E	แทน	ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

ถ้าผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแต่ละกลุ่มเป็นรายคู่ของนิวแมน-คูลส์ (Winer. 1971 : 210 - 218)

5. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่าง
กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้ t-test แบบ Independent samples
(ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2522 : 217)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	$\bar{X}_1$	แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ 1
	$\bar{X}_2$	แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ 2
	S_1^2	แทน ความแปรปรวนของกลุ่มทดลองที่ 1
	S_2^2	แทน ความแปรปรวนของกลุ่มทดลองที่ 2
	n_1	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1
	n_2	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อสะดวกในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ดังนี้

N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน ค่ากลางเลขคณิต
S^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนน
t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t-distribution
df	แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
MS	แทน ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน
F	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F-distribution
q	แทน ค่า q ในการแจกแจงของ q-statistic
**	แทน ความมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ตอนดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษาไทยของนักเรียน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน

การเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ปรากฏผลดังตาราง 5

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มทดลองที่ 1 และ
กลุ่มทดลองที่ 2 จากกลุ่มผู้ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
วิธีสอน	1	173.406	173.406	10.064**
ระดับความสามารถทางการเรียน	2	2515.580	1257.790	73.000**
ปฏิสัมพันธ์	2	17.203	8.601	.499
ความคลาดเคลื่อน	54	930.414	17.229	
รวมทั้งหมด	59	3636.610		

$$F_{.01}(1, 54) = 7.12 \quad ** \text{มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ } .01$$

$$F_{.01}(2, 54) = 5.01$$

จากตาราง 5 แสดงว่า

1. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัดมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อแสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มใดที่มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มใด จึงได้ทำการทดสอบคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม โดยวิธีของ นิวแมน คูลล์ (Newman keuls) ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 6

ตาราง 6 เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และ
กลุ่มทดลองที่ 2

กลุ่ม		E ₂	E ₁
	$\bar{X}$	28.0	31.4
E ₂	28.0	-	3.4**
E ₁	31.4		-
r			2
q.99 (2,58)			3.76
$\sqrt{\frac{MS_{error}}{n}}$ q.99 (2,58)			2.84

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อ E₁ แทน กลุ่มทดลองที่ 1 วิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราว

E₂ แทน กลุ่มทดลองที่ 2 วิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด

จากตาราง 6 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด

2. นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ มีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อแสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มใดมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มใด จึงได้ทำการทดสอบคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มเป็นรายคู่ โดยวิธีของ นิวแมน คูลส์ (Newman keuls) ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 7

ตาราง 7 เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านระหว่างนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ

ระดับความสามารถทางการเรียน		ต่ำ	ปานกลาง	สูง
	$\bar{X}$	21.4	30.5	37.2
ต่ำ	21.4	-	9.1**	15.8**
ปานกลาง	30.5		-	6.7**
สูง	37.2			-
r			2	3
q.99 (r, 57)			3.76	4.28
$\sqrt{\frac{MS_{error}}{n}}$			3.48	3.97

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

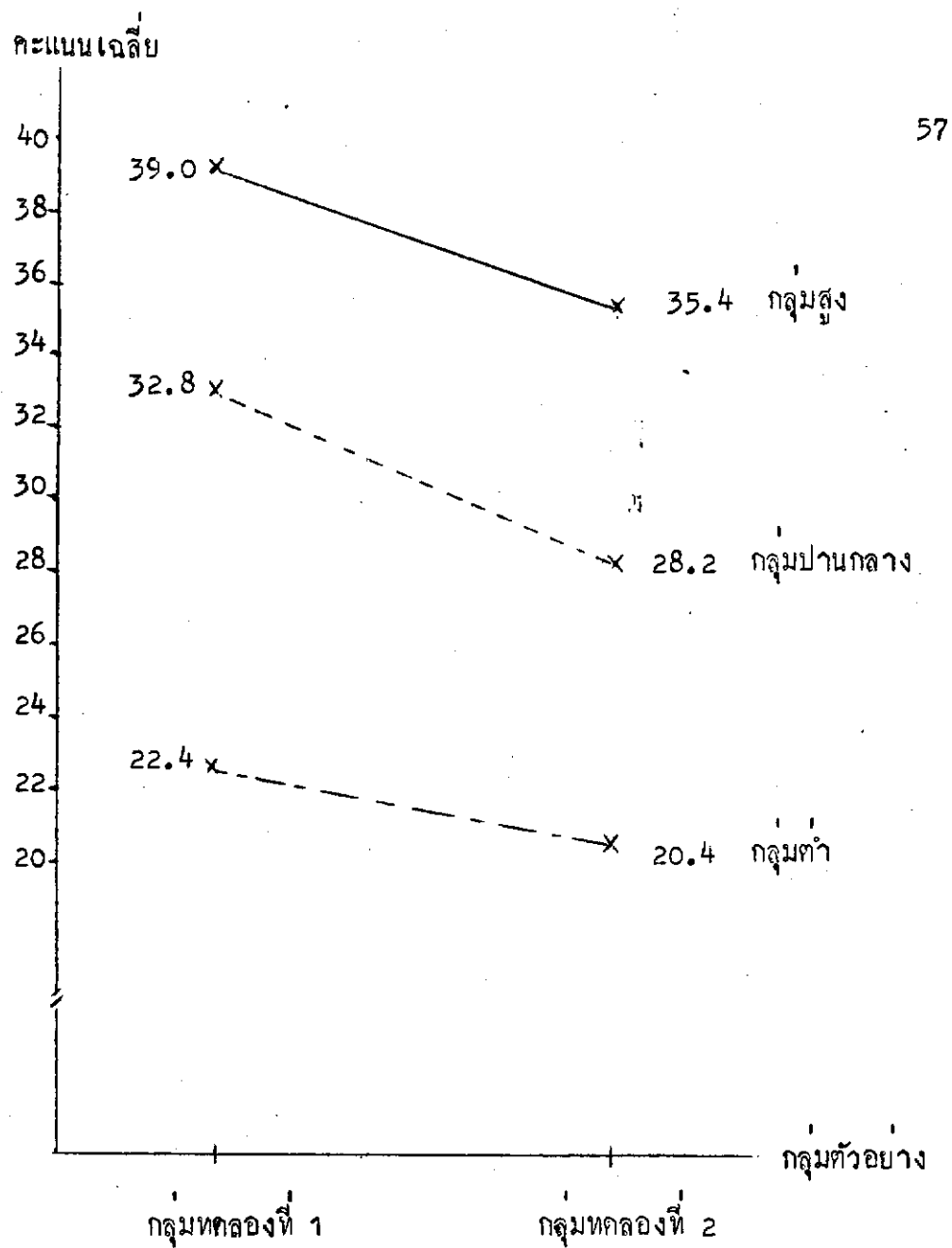
จากตาราง 7 แสดงว่า

นักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. วิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวและวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด กับระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือความเข้าใจในการอ่านไม่มีผลเนื่องจากวิธีอ่านและระดับความสามารถทางการเรียนกระทำรวมกัน

เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของความเข้าใจในการอ่านระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด จำแนกตามระดับความสามารถทางการเรียนได้ชัดเจนขึ้น จึงนำคะแนนเฉลี่ยของความเข้าใจในการอ่านดังกล่าวมาเสนอในลักษณะของกราฟเส้นตรง ปรากฏผลดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 แสดงคะแนนเฉลี่ยของความเข้าใจในการอ่านจำแนกตามระดับ
ความสามารถทางการเรียน

จากภาพประกอบ 1 จะเห็นว่ากราฟเส้นตรงไม่ตัดกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า
ความเข้าใจในการอ่านไม่มีผลเนื่องจากวิธีอ่านกับระดับความสามารถทางการเรียน
รวมกัน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษาไทยของนักเรียน

การเปรียบเทียบทัศนคติต่อภาษาไทยระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และ
กลุ่มทดลองที่ 2 ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 8

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อภาษาไทยระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1
และกลุ่มทดลองที่ 2

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลองที่ 1	30	17.20	12.510	1.387
กลุ่มทดลองที่ 2	30	16.10	6.437	

$$t_{.05, 58} = 2.000$$

จากตาราง 8 แสดงว่า ทัศนคติต่อภาษาไทยระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลอง
ที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับ
สมมติฐานข้อที่ 2 นั่นคือนักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวมีทัศนคติ
ต่อภาษาไทยใกล้เคียงกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งมีลำดับขั้นของการวิจัยและผลโดยสรุป ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านระหว่างนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำ ที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราว กับที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อภาษาไทยระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำ ที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัดจะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน
 - 1.1 นักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัดจะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน
 - 1.2 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนแตกต่างกันจะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน
 - 1.3 วิธีอ่านกับระดับความสามารถทางการเรียนจะมีปฏิสัมพันธ์กัน

2. ทศนคติต่อภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราว กับที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัดจะแตกต่างกัน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 ของโรงเรียนวัดลาดชะโด อำเภอดักไถ่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 150 คน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 ของโรงเรียนวัดลาดชะโด อำเภอดักไถ่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 60 คน ซึ่งเลือกมาโดยวิธีสุ่มตามระดับชั้น จากนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียน สูง ปานกลาง ต่ำ แล้วสุ่มอย่างง่ายให้ได้กลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. เรื่องที่ใช้ในการสอนอ่านจำนวน 10 เรื่อง ใช้คำศัพท์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มาสร้างเป็นเรื่องโดยคำนึงถึงประเภทของเรื่องที่เด็กชอบ สนใจและเหมาะสม กับวัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ส่วนคำถามในแบบฝึกหัดของกลุ่มทดลองที่ 2 จะมีข้อความหลาย ๆ แบบ/เช่น แบบคำตอบสั้น แบบเติมคำ แบบถูกผิด เป็นต้น

2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 48 ข้อ โดยนำแนวคิดและคำศัพท์จากเรื่องที่ใช้สอนอ่านทั้ง 10 เรื่อง มาเขียนเป็นเรื่องใหม่ 8 เรื่อง แต่ละเรื่องมีข้อความ 6 ข้อ ใช้วัดความเข้าใจในการอ่าน/ผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้เพื่อหาความยากง่ายและค่าอ่านาจรจำแนกโดยใช้ เทคนิค 27 เปอร์เซนต์ และหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร คูเดอร์-ริชาร์ดสัน 20 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8071

3. แบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทย นำมาจากของ อัทธยา สายศิลป์ เป็นแบบสอบถามซึ่งประกอบด้วยข้อความ 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกลุ่มทักษะภาษาไทย ทั้งด้านดีและไม่ดีเกี่ยวกับเนื้อหา คุณประโยชน์ ความสำคัญของภาษาไทย

ตอนที่ 2 เป็นข้อความเกี่ยวกับพฤติกรรมที่บ่งบ่งความรู้สึกทั้งด้านดีและไม่ดีเกี่ยวกับภาษาไทย และกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวนข้อความทั้งหมดของแบบสอบถามมี 40 ข้อ / ซึ่งได้วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับแล้วโดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นแบบ Coefficient Alpha (α) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองสอนในชั่วโมงสอนซ่อมเสริม แต่ละกลุ่มสอนสัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 3 คาบ เป็นเวลา 5 สัปดาห์ โดยกระทำดังนี้

1. ก่อนทำการทดลอง ให้นักเรียนกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มทำแบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทย

2. การทดลองกระทำดังนี้

กลุ่มทดลองที่ 1 ให้อ่านเรื่องที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เมื่ออ่านจบแล้วให้เขียนเรื่องราวจากที่อ่านเป็นลำดับตั้งแต่ต้นจนจบประมาณ 3 - 4 ขอบหน้า

กลุ่มทดลองที่ 2 ให้อ่านเรื่องที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เมื่ออ่านจบแล้วให้ทำแบบฝึกหัด

3. หลังทำการทดลอง ให้นักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านและแบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสององค์ประกอบ (Two-way analysis of variance)

2. เปรียบเทียบทัศนคติต่อภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้ t-test แบบ Independent Samples

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. จากการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด จากกลุ่มผู้ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ ปรากฏผลดังนี้

1.1 นักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด

1.2 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ มีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลาง และต่ำ นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ

1.3 ความเข้าใจในการอ่านไม่มีผลเนื่องจากวิธีอ่านและระดับความสามารถทางการเรียนกระทำร่วมกัน

2. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวมีทัศนคติต่อภาษาไทยใกล้เคียงกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด

อภิปรายผล

1. จากการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด จากกลุ่มผู้ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ ผลการวิจัยพบว่า

1.1 นักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้จะมีสาเหตุเนื่องมาจาก

1.1.1 วิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการแปลความ ที่ความและขยายความโดยใช้ภาษาของตนเอง เพราะการที่จะเขียนลำดับเรื่องราวได้ นักเรียนจะต้องมีความสามารถในการทำความเข้าใจ จับใจความสำคัญและเห็นความสัมพันธ์ของส่วนต่าง ๆ ในข้อความหรือเรื่องนั้น ๆ อย่างดีแล้ว ยังจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาอีกด้วยจึงจะช่วยให้เขียนเรื่องราวได้ดี โดยรู้จักเลือกใช้คำและประโยคได้ถูกต้องเหมาะสมจึงจะรักษาความหมายเดิมในสำนวนใหม่ ซึ่งเป็นภาษาของนักเรียนเองได้ (วรณี โสมประยูร 2527 : ไม่มีเลขหน้า) ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงน่าจะทำให้นักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราว มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของปริยดา จันทรโรจน์ (ปริยดา จันทรโรจน์ 2522 : 17) ที่กล่าวว่า วิธีฝึกให้นักเรียนเข้าใจเมื่อเรื่องที่อ่านดีขึ้นนั้นจะทำให้ให้นักเรียนบอกลำดับเหตุการณ์ตามที่เกิดขึ้น หรือรวบรวมความคิดจากเรื่องที่อ่านแล้วให้เขียนโดยคำพูดของนักเรียนเอง

1.1.2 วิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวนั้น เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องราวจบแล้ว นักเรียนจะต้องคิดทบทวนเหตุการณ์หรือใจความสำคัญของเรื่องที่ได้อ่านมา แล้วนำเหตุการณ์ในเรื่องมาเรียบเรียงให้เป็นเรื่องราว ซึ่งการที่นักเรียนสามารถเรียงลำดับเรื่องราวได้แสดงว่ามีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ฮาฟเนอร์และจอลลี (Hafner and Jolly. 1972 : 147)

ที่กล่าวว่า การที่เด็กจะเข้าใจเรื่องี่อ่านมากน้อยเพียงใดนั้น เราสามารถประเมินผลได้ โดยดูที่นักเรียนสามารถบรรยายสิ่งที่ได้อ่านออกมาโดยใช้คำพูดของตัวเองได้ และเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวที่อ่านได้ถูกต้อง และตรงกับความคิดเห็นของเวนไรท์ (Wainwright, 1972 : 36) ที่กล่าวว่า การที่ผู้อ่านจะมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถในการสรุปเรื่องราวต่าง ๆ และเรียงลำดับเรื่องี่อ่านได้ จะเห็นได้ว่าการที่นักเรียนสามารถจัดลำดับเรื่องราวที่อ่านได้จะส่งผลไปถึงความเข้าใจในเรื่องี่อ่านด้วย

1.2 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ มีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำ และนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง จะมีความสามารถทางการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำ และนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลาง จะมีความสามารถทางการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่างกัน มีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน

1.3 วิธีอ่านกับระดับความสามารถทางการเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ ไม่ว่าจะเรียนจากวิธีอ่านแบบใดก็ตาม นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำ และนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลาง มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ เหตุผลอาจเนื่องมาจากวิธีอ่านแบบใดก็ตาม ไม่มีผลช่วยให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถ

ทางการเรียนต่างกันอยู่แล้วให้มีความสามารถในการอ่านให้เข้าใจเพิ่มขึ้นมาใกล้เคียงกันได้ นั่นคือนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำ จะเรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวหรือวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัดก็ตาม นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงก็จะมี ความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำ และนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางก็จะมี ความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ

2 นักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัดมีทัศนคติต่อภาษาไทยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้จะมีสาเหตุเนื่องมาจาก

2.1 การฝึกให้นักเรียนอ่านทั้ง 2 วิธี เป็นการจัดประสบการณ์ใหม่ให้กับนักเรียน จึงเป็นสิ่งที่เร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจและตั้งใจเรียน เพราะเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านเป็นเรื่องที่ตรงกับ ความสนใจ ใช้คำศัพท์ที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว ทำให้อ่านเข้าใจได้ง่าย เหมาะสมกับวัยของเด็ก จึงทำให้นักเรียนไม่เบื่อ กระสือรือร้นอยากจะทำเรื่องต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ เดวิดสัน (Davidson. 1971 : 6273-A) ที่พบว่าแบบฝึกทักษะการอ่านที่มีเนื้อเรื่องตรงกับ ความสนใจของนักเรียนจะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่มีผลทำให้นักเรียนอ่านได้เข้าใจง่ายขึ้น และเมื่อจบแบบฝึกอ่านแต่ละเรื่อง นักเรียนได้ทราบผลการฝึกของตนทุกครั้งจะมีผลทำให้นักเรียนแข่งขันกับตนเองโดยไม่เกิดความเบื่อหน่ายที่จะฝึกต่อ ๆ ไปและทำการฝึกโดยไม่มี ความวิตกกังวลด้วยเหตุนี้จึงอาจทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มมีทัศนคติต่อภาษาไทยใกล้เคียงกัน

2.2 การปลูกฝังทัศนคติซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถสร้างและส่งเสริมให้เกิดขึ้นได้ แต่จะต้องใช้เวลาที่นานพอสมควร เนื่องจากการทดลองครั้งนี้ใช้เวลาเพียง 5 สัปดาห์ จึงอาจทำให้กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม มีทัศนคติแตกต่างกันได้เพียงเล็กน้อย

2.3 ก่อนทำการทดลองผู้วิจัยและครูผู้สอนภาษาไทยมีความคิดว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราว น่าจะมีทัศนคติต่อภาษาไทยดีกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด เพราะการเขียนเป็นสิ่งที่นักเรียนเบื่อหน่าย แต่เมื่อ

ทำการทดลองจริง ๆ ปรากฏว่านักเรียนชอบเนื้อเรื่องที่อ่านและต้องการจะเขียนเรื่องราวจากที่อ่านให้ครบถ้วน ทั้งนี้เพราะเป็นเรื่องที่ตรงกับความสนใจของนักเรียน ดังนั้นเรื่องที่ตรงกับความสนใจของนักเรียนอาจเป็นผลทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อภาษาไทยใกล้เคียงกัน

2.4 เนื่องจากแบบสอบถามที่ใช้เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทย ไม่ใช่แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อการอ่านโดยตรง จึงทำให้คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อภาษาไทยของกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มใกล้เคียงกัน แต่กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มก็มีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อภาษาไทยสูงกว่าก่อนการทดลอง (ดูตาราง 10 ภาคผนวก ช) ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จารุณี โชคสมัย (จารุณี โชคสมัย 2526 : 71) ที่พบว่าการใช้แบบฝึกอ่านอย่างมีระบบกับแบบฝึกอ่านโดยใช้ความเรียง ทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อภาษาไทยใกล้เคียงกัน ซึ่งแบบฝึกอ่านทั้ง 2 แบบทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อภาษาไทยสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึก

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม สนใจเรื่องที่ให้อ่านมาก เห็นได้จากความตั้งใจ มีสมาธิในขณะที่อ่าน แสดงความกระตือรือร้นอยากจะอ่านเรื่องต่อไปและไม่เบื่อที่จะเขียนหรือทำแบบฝึกหัดหลังจากการอ่าน
2. ในการทดลองให้อ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวในครั้งแรก ๆ นักเรียนส่วนใหญ่จะเขียนได้ประมาณครึ่งหน้าถึงหนึ่งหน้ากระดาษที่เตรียมไว้ให้ ในครั้งต่อ ๆ ไปสามารถเขียนได้ดีขึ้น ซึ่งทำให้คะแนนเฉลี่ยของการเขียนดีขึ้นตามลำดับ (ดูภาพประกอบ 2 ภาคผนวก ฉ) และนักเรียนอยากให้ออกคะแนนเรื่องที่เขียนไปแล้วในครั้งก่อน ก่อนการให้อ่านเรื่องใหม่เพื่อเป็นกำลังใจในการอ่านและเขียนเรื่องใหม่
3. ในการทดลองให้อ่านแล้วทำแบบฝึกหัด นักเรียนส่วนใหญ่จะทำแบบฝึกหัดที่ให้เรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่ให้อ่านและแบบฝึกหัดที่ให้ขีดเครื่องหมายถูกหรือผิด

ถ้าข้อความใดผิดให้แก้ไขให้ถูกต้องไม่คอยได้ ส่วนแบบฝึกหัดที่ให้เติมคำในช่องว่าง แต่งประโยคและตอบคำถาม นักเรียนจะทำให้ถูกต้องเป็นส่วนมาก จึงมีผลทำให้คะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นหรือลดลงตามแต่ว่าเรื่องที่ให้อ่านนั้นมีแบบฝึกหัดแบบใด (ดูภาพประกอบ 2 ภาคผนวก ฉ)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

1.1 จากผลการวิจัยพบว่าวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด ครูผู้สอนจึงน่าจะได้นำวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวไปใช้ในการเรียนการสอนให้มากขึ้นเพราะวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวนักเรียนจะต้องอ่านอย่างมีจุดหมาย จับใจความสำคัญ เรียบเรียงเรื่องราวที่อ่านแล้วนำมาเขียนด้วยสำนวนภาษาของตนเอง นอกจากจะได้ฝึกทักษะการอ่านแล้วยังได้ฝึกทักษะการเขียนอีกด้วย

1.2 เนื้อเรื่องที่นำมาให้นักเรียนฝึกอ่านควรตรงกับความสนใจของเด็ก และเป็นเนื้อเรื่องใหม่ที่แตกต่างจากเนื้อเรื่องในบทเรียน เพราะนักเรียนส่วนใหญ่จะอ่านเรื่องเหล่านี้มาก่อนล่วงหน้าแล้วจะทำให้นักเรียนไม่สนใจที่จะอ่าน

1.3 ในกรณีที่ครูไม่สามารถสร้างเรื่องให้นักเรียนอ่านได้ ครูสามารถใช้หนังสือนิทาน เรื่องสั้น ที่มีคำศัพท์ไม่เกินระดับความสามารถของเด็กมาใช้แทนได้

1.4 ควรมีการฝึกโดยวิธีให้นักเรียนอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวอย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากการอ่านเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝน ถ้าได้ฝึกสม่ำเสมอจะช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้นและยังช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนเพิ่มขึ้นอีกด้วย

1.5 ครูควรให้ความสนใจกับนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ โดยจัดเรื่องที่ฝึกอ่านให้ง่ายกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงและ

ปานกลาง เพราะจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ จะเขียนล้ากับเรื่องราวได้น้อย อาจเป็นเพราะนักเรียนรู้คำศัพท์น้อยหรือเรื่องที่ให้อ่าน ยากเกินกว่าระดับความสามารถของเขา

1.6 ในการฝึกอ่านครูจะต้องให้นักเรียนทราบผลของการฝึกอ่านทุกครั้ง เพื่อเป็นเครื่องช่วยกระตุ้นให้นักเรียนอยากอ่านแบบฝึกในครั้งต่อไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัย

2.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนล้ากับเรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัดในระดับชั้นอื่น ๆ

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและแรงจูงใจไม่สัมพันธ์ของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่าน แล้วเขียนล้ากับเรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด

2.3 ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติของนักเรียนเป็นกลุ่มและรายบุคคล

2.4 ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาต่าง ๆ เช่น กลุ่มทักษะคณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เป็นต้น

מחלקת המבחן

บรรณานุกรม

๑/กอ สวัสดิพานิชย์ การสอนอ่านในชั้นประถม หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู
2505, 199 หน้า

กาญจนา คำสุวรรณ และนิศยา เสาร์มณี จิตวิทยาเบื้องต้น พิมพ์ครั้งที่ 2
สำนักพิมพ์ศิลปาบรรณาการ 2524, 400 หน้า

น.เชื้อน เลือคำ การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 4 ระหว่างวิธีแนะนำให้นักเรียนเรียนด้วยตนเองตามลำพัง วิธีแนะนำ
ให้นักเรียนเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย และวิธีสอนแบบเดิม ปรินิพนธ์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 483 หน้า
อัครสำเนา

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน หนังสือของการประถมศึกษา
เพื่อปวงชน 2427 - 2527 โรงพิมพ์คุรุสภา 2527, 131 หน้า

จารุณี โชคสมัย การเปรียบเทียบการใช้แบบฝึกอ่าน 2 แบบ ที่ส่งผลต่อสมรรถภาพ
การอ่านเร็วและทัศนคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ใน
จังหวัดลพบุรี ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2526, 249 หน้า อัครสำเนา

เจียมจิต ห้าวหาญ การส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านและความคงทนในการจำ
โดยใช้วิธีนำเรื่องสามแบบ ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2522, 221 หน้า อัครสำเนา

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน จิตวิทยาการอ่าน โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2525,
144 หน้า

ชลธิรา กลัค้อย "ส่งเสริมการอ่าน" วิทยุศึกษา 11 - 54 มิถุนายน -
กรกฎาคม 2517

๑ ขวาล แพทย์กุล เทคนิคการวัดผล พิมพ์ครั้งที่ 6 โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช

2518, 367 หน้า

_____ เทคนิคการเขียนข้อสอบ ม.ป.ท. 2520, 407 หน้า

สุติมา สัจจามันท์ "มาแข่งขันอ่านหนังสือกันเถอะ" คู่มือปริทัศน์ 3 : 58 - 61

มีนาคม 2523

ฐิติพร อ่อนโลกสูง เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาการศึกษา วรวิดิการพิมพ์

2518, 209 หน้า

ฐิติ วังศรีทันะ เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย โรงพิมพ์เจริญผล 2525,

252 หน้า

_____ แบบแผนการทดลองและสถิติ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2528, 309 หน้า อัดสำเนา

ณรงค์ ปานทอง การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ 2526,

173 หน้า

ทรงพันธ์ วรธมาศ การอ่านที่ความ เอกสารนิเทศการศึกษา ฉบับที่ 239

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู 2524, 116 หน้า

ทัศนีย์ กุลเมธี วิธีสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา ธนะการพิมพ์ 2527,

196 หน้า

ประกิจ รัตนสุวรรณ การวัดและประเมินผลทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525, 617 หน้า อัดสำเนา

ประเทิน มหาจันทร์ การสอนอ่านเบื้องต้น คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน 2523, 326 หน้า อัดสำเนา

ประยูร แจ่มจบ ประเภทและตำแหน่งของคำถามประกอบบทเรียนที่ส่งผลต่อความ

เข้าใจในการอ่าน และการจำเนื้อหาบทเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใน

จังหวัดภูเก็ต ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2521, 89 หน้า อัดสำเนา

- ✓ปราณี เชียงทอง วรรณกรรมสำหรับเด็ก สุวีริยาสาส์น 2526, 149 หน้า
 ปรีดา จันทรโรจน์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านภาษาไทยโดยใช้
แบบฝึกเสริมทักษะและไม่ใช่แบบฝึกเสริมทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
แผนกช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคนนทบุรี
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522, 229 หน้า อักสำเนา
 พิมพ์พร อุทัยเลิศ การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่าน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาริตถมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกกับไม่ใช่แบบฝึก วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัย
 เกษตรศาสตร์ 2526, 190 หน้า อักสำเนา
- ภาณี อักโสภณ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านขั้นตีความ ก่อนและหลังการใช้แบบ
ฝึกหัดทักษะการอ่านขั้นตีความในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2523, 136 หน้า อักสำเนา
- มณเฑียร พรหมประพันธ์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้บทเรียนโมดูลกับการสอนตามปกติ
 ปริญญาพันธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522,
 345 หน้า อักสำเนา
- รัตนา กิริพานิช "การส่งเสริมความพร้อมในการเรียนอ่าน" คุรุปริทัศน์ฉบับ
ความรู้เกี่ยวกับเด็ก 6 : 54 - 60 มิถุนายน 2522
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ สถิติวิทยาทางการศึกษา โรงพิมพ์วัฒนาพานิช
 2522, 276 หน้า
- _____ หลักการวิจัยทางการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2 ทวีกิจการพิมพ์ 2524,
 286 หน้า
- วงเคื่อน วรรณไชย การอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย วิทยานิพนธ์
 ศ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2520, 89 หน้า อักสำเนา

วรรณดี โสสมประยูร ความยากง่ายในการเขียนพจนานุกรมไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2515, 111 หน้า
อัครสำเนา

_____ เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ 1 (ภาษาไทย) หน่วยที่ 8
มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2526, 530 หน้า

_____ เอกสารประกอบการสอนภาษาไทย (เอกสารโรเนียว) 2527,
20 หน้า

วิจิตรฯ แสงพลสิทธิ์ และคนอื่น ๆ การใช้ภาษาไทย (ไทย 101) โอเคียนส์
2522, 396 หน้า

วุฒิชัย จานงค์ การเรียนรู้ บำรุงสำนึก 2521, 179 หน้า

ศึกษาศึกษา, กระทรวง กรมวิชาการ รายงานการสำรวจความสนใจและรสนิยม
ในการอ่านของเด็กและเยาวชนไทย จงเจริญการพิมพ์ 2520, 43 หน้า

ศึกษาศึกษา, กระทรวง หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 โรงพิมพ์ส่วน
ท้องถิ่น 2520, 442 หน้า

สมบัติ มหารศ เอกสารประกอบการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา
ภาคหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม 2523,
110 หน้า อัครสำเนา

สุณีย์ ชีรการกร จิตวิทยาการศึกษา โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ด
2525, 210 หน้า

สุนทรี ประเสริฐศรี การสร้างแบบฝึกทักษะความเข้าใจในการอ่านสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกุนนทีรุทธารามวิทยาคม วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2526, 145 หน้า อัครสำเนา

สุนาญ นิธิมหารกุล การศึกษาเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจและความสนใจ
อันเกิดจากการอ่านหนังสือที่ได้อ่านของเด็กในชนบทภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
กับหนังสือที่ผู้ใหญ่เขียน วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2520, 95 หน้า อัครสำเนา

หทัย คันทอง การผลิตหนังสือสำหรับเด็ก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก 2525, 523 หน้า อักขรภาพ

อัญชลี แจ่มเจริญ ศึกษา 231 วิธีสอนวิชากลุ่มทักษะ "ภาษาไทย" โรงพิมพ์

เจริญผล 2526, 130 หน้า

อัทธยา สายศิลป์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาไทย

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็ว

กับการสอนที่ฝึกตามกิจกรรมคู่มือการสอนของกรมวิชาการ ปริญญาโท กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 348 หน้า อักขรภาพ

อัมพร สุขเกษม การอ่านหนังสือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม

2520, 69 หน้า

อานวย เลิศขันธ์ คู่มือการสร้างข้อสอบและการประเมินผลการศึกษา

อานวยการพิมพ์ ม.ป.ป., 279 หน้า

อุบล เรียงสุวรรณ และคนอื่น ๆ วิชาชุดक्रमมัธยมตอนที่ 2 หลักการสอนและ

วิธีการสอนวิชาเฉพาะ สมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย 2509, 218 หน้า

Ashley L.F. "Children's Reading Interests and Individualized Reading," Elementary English. 8 : 1088 - 1096, December, 1970.

✓ Babbs, Patricia Joan. "The Effects of Instruction in the Use of a Metacognitive Comprehension Monitoring Strategy Upon Fourth Grader's Reading Comprehension and Recall Performance," Dissertation Abstracts International. 44 : 1741-A, December, 1983.

Bannan, Henry A. and Mildred A. Dawson. Fundamentals of Basic Reading Instruction. New York, Longmans, Green and Co., 1959. 304 p.

Blair, Timothy R. and James D. Faths. "Reading Comprehension as Making Unreasonable Inferences," Journal of Education Research. 72 : 29 - 31, September - October, 1978.

- Bond, Guy L. and Miles A. Tinker. Reading Difficulties, Their Diagnosis and Correction. New York, Appleton-Century-Crofts, 1957. 486 p.
- ✓ Bush, Clifford L. and Mildred H. Huebner. Strategies for Reading in the Elementary School. London, Macmillan Company, 1970. 380 p.
- Dallman, Martha and others. The Teaching of Reading. 4th. ed., New York, Holt, Rinehart and Winston, 1974. 610 p.
- Davidson, Jame Louise. "The Relationship Between Teachers' Questions and Pupils' Responses During a Directed Reading Activity and a Directed Reading - Thinking Activity," Dissertation Abstracts International. 12 : 6273 - A, June, 1971.
- Fan, Chung Teh. Item Analysis Table. Princeton, New Jersey, Educational Testing Service, 1952. 32 p.
- Good, Carter Victor. Dictionary of Education. 3rd. ed., New York, McGraw-Hill Book Co. 1973. 681 p.
- Hafner, Lawrence E. and Hayden B. Jolly. Pattern of Teaching Reading in the Elementary School. New York, The Macmillan Company, 1972. 447 p.
- Harris, Albert J. How to Increase Reading Ability. 3rd ed., New York, Longmans, Green and Co., 1956. 633 p.
- Harris, Larry A. and Carl B. Smith. Reading Instruction. New York, Holt, Rinehart and Winston, 1976. 428 p.
- Hildreth, Gertrude. Teaching Reading. New York, Holt, 1958. 612 p.
- Hudgins, Bryce B., James Dorman and Mary Harris. "Some Effects of Adjunct Question on Intermediate Grade Children With Differing Reading Comprehension Abilities," Journal of Educational Research. 76 : 259 - 263, May - June, 1979.
- Janet Ross Kendall, Jana M. Mason and William Hunter. "Which Comprehension? Artifacts in the Measurement of Reading Comprehension," Journal of Education Research. 73 : 233 - 236, March - April, 1980.

- Lado, Robert. Language Teaching A Scientific Approach. New York, McGraw-Hill Book Company, 1964. 239 p.
- Mehrens, William A. and Irvin J. Lehmann. Mesurement and Evaluation in Education and Psychology. 5th. ed., New York, Holt, 1978. 743 p.
- Miller, Lyle L. Developing Reading Efficiency. Minnesota, Burgess Publishing Company, 1972. 332 p.
- Newcomb, Theodore M. Social Psychology. New York, The Dryden Press Inc., 1954. 223 p.
- Stern, Gatherine and Tonis Gould. Children Discover Reading. Syracuse, New York, Random House, 1965. 127 p.
- Strang, Ruth. The Improvement of Reading. McGraw-Hill, 1967. 512 p.
- Problem in the Improvement of Reading in High School and College. New York, the Science Press, 1940. 450 p.
- Thurstone, L.L. "Attitude can be Measured," in Reading in Attitude Theory and Measurement. p.77, Edited by Martin Fishbein, New York, John Wiley and Sons, Inc., 1967.
- Tinker, Miles A. Teaching Elementary Reading. New York, Appleton-Century-Crofts, Inc., 1968. 671 p.
- Wainwright, Gurdon R. Rapid Reading Made Simple. Great Britain, W.H.Allen, Co.Ltd., 1972. 272 p.
- Winer, B.J. Statistical Priniciples in Experimental Design. 2nd. ed., New York, McGraw-Hill, 1971. 907 p.
- The World Book Encyclopedia. Field Enterprises Educational Corporation. 16., 1969. 542 p.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เรื่องที่ใช้ในการสอนอ่าน 10 เรื่อง

เรื่องที่หนึ่ง เด็กชายก๊อบ

ให้นักเรียนอ่านเรื่องต่อไปนี้อ่างตั้งใจ

ก๊อบเป็นเด็กชายชาวชนบทที่ยากจน เขากำพร้า
บิดาตั้งแต่อายุได้ ๓ ขวบ ก๊อบอยู่กับมารดา เขาเป็น
เด็กที่ขยันขันแข็ง ใฝ่มาจะออกทุน ขณะนี้ก๊อบเรียนอยู่ชั้น
ประถมปีที่ ๕ ทุกเย็นเมื่อกลับจากโรงเรียน ก๊อบจะช่วยเหลือมารดาทำนาพรานกินเพื่อมี
ส่วนครัวที่ปลูกไว้ รุ่งเช้าก๊อบก็จะช่วยเหลือมารดาทำนาพรานไปส่งแม่ค้าที่ตลาด
แล้วนำเงินที่ขายผักไปมาให้มารดา หลังจากนั้นจึงอาบน้ำ รับประทานอาหาร แต่งตัว
ไปโรงเรียน เขาค่ำเช่นทุกวันไม่เคยเฉลไถ่ไปหิอื่น ถึงแม้ครอบครัวก๊อบจะยากจน
แต่ก๊อบก็พอใจในอาชีพการงานที่พ่อแม่ทำมาค้าขายช่วยเหลือครอบครัว ไม่เอาเปรียบใคร
มีอะไรก็แบ่งปันให้เพื่อนบ้านเสมอมา

วันหนึ่งขณะที่ก๊อบและเพื่อน ๆ กำลังเล่นอยู่ที่ท้องนา ทุกคนได้ยินเสียง
เด็กหญิงร้อง "ช่วยด้วย ช่วยด้วย" ด้วยความตระหนกตกใจ ก๊อบเหลียวมองไป
ตามเสียงนั้นและเขาก็ได้เห็นสุนัขตัวหนึ่งกำลังไล่กัดเด็กหญิงคนหนึ่งซึ่งแต่งกายแบบชาว
กรุง ก๊อบรีบคว้าไม้ที่อยู่ใกล้ ๆ ตรงเข้าไล่สุนัขตัวนั้น ในขณะที่เพื่อน ๆ ของก๊อบ
ทุกคนวิ่งหนีและตะโกนให้ก๊อบหนี เพราะมันเป็นสุนัขบ้า ก๊อบไม่ฟังเสียงห้ามของเพื่อน ๆ
เขาคิดว่าควรจะช่วยเหลือเด็กหญิงซึ่งอ่อนแอกว่าตน เขาเงื้อไม้ทวงไล่สุนัข แต่สุนัขบ้า
ตัวนั้นกลับวิ่งตรงเข้ากัดก๊อบจนฉีกผิวหนังและที่หน้าอกของก๊อบมีรอยช้ำช้ำ ก๊อบตะโกน
ให้เด็กหญิงคนนั้นวิ่งไปหลบที่ร้านบ่อน้ำ เด็กหญิงทำตามอย่างเร็วพรวดพราด เมื่อสุนัขบ้า
วิ่งหนีไปแล้ว เพื่อน ๆ ของก๊อบก็พากันถามก๊อบว่า ไม่ควรหาเรื่องใส่ตนเองจนได้รับ
บาดเจ็บแบบนี้ ส่วนมารดาของก๊อบก็พากันวิ่งหาหมอมาช่วยรักษาแผลที่หน้าอกของก๊อบ

ยังมีต่อ

มาถึงและไต่พบลูกของนกพลขกภัย จึงกล่าวขอใจก้องและนำก้องขึ้นรถไปส่งโรงพยาบาล
เมื่อถึงโรงพยาบาลแพทย์ช่วยทำบาดแผลให้ก้อง ฉีกบป้องกับมาทเพียกและเขมบ้องกัน
พิษสุนัขบ้า แล้วตั้งให้ก้องไปฉีกบป้องกันพิษสุนัขบ้าจนครบ ๑๔ วันพักคอกกัน จากนั้นมีคา
มารการของสุภาภักทาก้องไปส่งบ้านและเล่าเรื่องให้มารการของก้องทราบโดยละเอียด ใน
การที่ช่วยให้ลูกสาวของเขาค้นอันตรายจากสุนัขบ้า

สามวันต่อมา บิการการของสุภาภักกลับมาและนำเงินมาทำขวัญให้ก้องจำนวนหนึ่ง
ก้องไม่ยอมรับ มารการของสุภาเป็นเศรษฐีรื่องให้ก้องรับไว้ ก้องจึงยอมรับ และเขานำ
เงินนั้นไปมอบให้ทางโรงพยาบาลไว้ช่วยเหลือคนยากจน ต่อมาไม่นานก้องได้รับหนังสือ
ชมเชยจากครูใหญ่ของโรงเรียนที่ก้องเรียนอยู่ ว่าก้องได้รับเลือกจากคณะกรรมการ
โรงเรียนให้เป็นนักเรียนตัวอย่างของโรงเรียนประจำปีนี้ พร้อมทั้งได้รับทุนการศึกษา
จนกว่าจะจบชั้นสูงสุดของโรงเรียนและยังได้รับทุนเรียนต่อจนจบชั้นมัธยมอีก ๓ ปี ก้อง
ก็ใจจนน้ำตาไหล มารการของก้องก็ภูมิใจและรู้สึกภูมิใจในตัวลูกชายของนางมาก

จบ

เรื่องที่สองตุงหนึ่งเล่าเรื่อง
พระราชากับภัยตัดไฟ

81

ให้นักเรียนเล่าอย่างตั้งใจ

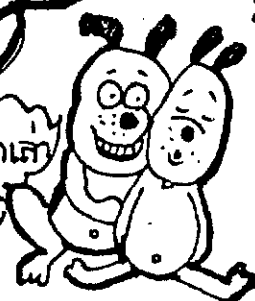
นานมาแล้วมีพระราชามือหนึ่ง มีพระราชธิดา
แสนสวยอยู่เพียงองค์เดียว พระราชามีพระประสงค์จะให้
พระราชธิดามีคู่ครอง แก่ชายที่มาเป็นคู่ครองของพระ
ราชธิดานั้นจะต้องผ่านการทดลองทำงานจากพระราชาจนจนเป็นที่พอพระทัย พระองค์
จึงจะยกพระราชธิดาให้ ในครั้งแรกให้เจ้าชายจากเมืองต่าง ๆ มาทดลองทำงานก่อน
มีเจ้าชายจากเมืองต่าง ๆ มาทดลองทำงานให้พระราชาทดลองพระเนตรหลายองค์ แต่ก็
ไม่มีผู้ใดผ่านการทดลอง พระราชาทรงอนุญาตให้ประชาชนทั่วไปมาทดลองทำงานแต่ก็
ไม่มีผู้ใดผ่านการทดลองเช่นกัน ก็จะมีชายคนหนึ่งมากราบทูลว่าตนมีความชำนาญอันหา
มาทดลองทำงาน พระราชาก็ตรัสว่า "ถ้าเจ้าทำงานตามที่ข้าสั่งได้ ๓ ข้อ ก็จะยก
พระราชธิดาให้" งานแรกก็คือ ให้ตัดต้นไม้ไปทำคานหัดเหินของเมืองให้หมดภายใน
๓ วัน ใฝ่ฝานี่ก็พอไป ต้นไม้ใหญ่และต้นไม้หนามนานาชนิด ทำให้ประชาชนอาลัย
ประโยชน์จากป่าไม้ไม่ได้เพราะมีไม้ที่หนามเต็มไปหมด ชาวบ้านก็กลัวมือตัดไม้ทั้ง
กลางวันกลางคืน หนามจะแทงตามตัวและถูกหนามขว้างเข้าตามแผลเต็มตัว เขาก็ทำ
จนเสร็จได้ภายในวันที่ ๓ หลังจากนั้นเขาก็ได้กลับมามีเป็นใจไปหลายวัน พระราชา
ทรงพอพระทัยมากให้หมอหลวงรักษาเขาจนหายเป็นปกติ เมื่อหายดีแล้วก็รับสั่งให้ทำงาน
ที่ ๒ ต่อไปคือ ให้ขุดคลองรอบพระราชวังโดยใช้เวลา ๑ เดือน งานนี้เป็นงานหนักมาก
แต่เขาก็พยายามทำด้วยความตั้งใจจนกระทั่งไม่มีเวลาได้พักผ่อนเลย พระราชาทรงมอบ
ขณะที่เขาทำงานเป็นประจำ จนกระทั่งงานขุดคลองนั้นสำเร็จลงด้วยดี

ว๊าย ตุงหนึ่ง
เล่าสนุกดี
อ่านต่อหน้า
ถัดไป

เมื่อราชทัณฑ์ทำงานผ่านไป ๒ อย่างแล้ว พระราชาจึงมีรับสั่งให้ทำงานที่ ๓
ต่อไปคือ ให้หอบเชื้อให้ยาวจากพระราชวังไปจนถึงบ้านของเขา หากทำสำเร็จก็จะยก
พระราชธิดาให้ เครื่องมือเครื่องใช้ในการหอบเชื้อพระราชธิดาเตรียมให้พร้อมแต่ราช
ทัณฑ์หอบเชื้อไม่เป็นเลย ในคืนนั้นเองเขาก็ออกไปนั่งเป็นทุกข์วิตกกังวลอยู่ที่โคนไม้ท่าม
กลางแสงจันทร์ ช่าง ๆ ตัวเขามีเครื่องมือหอบเชื้อพร้อมทุกอย่างเขาคิดว่าจะทำอย่างไรก็
เขามองเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ แล้วก็ถอนใจ รุ่ยร่าลงบนเครื่องมือหอบเชื้อ
ขณะนั้นเสียงหวาน ๆ ก็ดังแว่วขึ้นใกล้ ๆ ตัวเขา เสียงนั้นคือเสียงของพระราชธิดานั่น
เอง พระราชธิดาเสกมาให้กำลังใจและสอนวิธีหอบเชื้อให้เขา จากทัณฑ์ใดใจมากเขา
เริ่มหอบเชื้อทั้งกลางวันกลางคืน เชื้อยาวออกไปหารก็ยังไม่ จนกระทั่งถึงบ้านเขาที่อยู่
กลางป่า มารดาของเขาถามถึงน้องให้คิดถึงลูกชายคนโตของนางอยู่หรือไม่ เมื่อทหาร
ถึงเชื้อไปถึง ทหารก็บอกให้มารดาของเขาเดินไปบน เชื้อก็จะโคยปลูกลูกชาย พระราชา
ทรงพิโรธมากจึงบอกพระราชธิดาให้เสกสมรสกับพรหมทั้งให้ปกครองบ้านเมืองต่อไป
ตัวมารดาของเขาราชทัณฑ์ก็อยู่ในพระราชวังอย่างมีความสุข

จบแล้ว
ลุงเห่เงาะเล่า
สนุกไหมน้อง

ชีวิตของมด

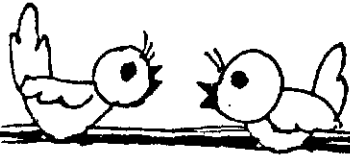

มดเป็นลูกสาวคนโตของพ่อแม่ นิกาทอง
มดมีอาชีพรับจ้าง มารดาเป็นแม่ค้าขายเสื้อผ้าไม่ได้
ทำอะไร เมื่อมดกำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

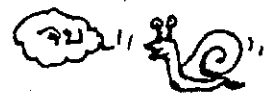
นิกาทองมดก็ทำด้วยอุบัติเหตุ มดจึงต้องออกจากโรงเรียนไปรับจ้างทำงานตามบ้าน
เพื่อนำเงินมาจ้าง ไปซื้ออาหารให้มารดา วันหนึ่งมดไปรับจ้างล้างจานที่ร้านอาหารแห่ง
หนึ่งในตลาด มดก็ทำจานแตกใบหนึ่งจึงไปบอกเจ้าของร้าน ที่จริงมดก็ไม่บอกเจ้า
ของร้านก็ไม่รู้เพราะถ้วยชามที่ร้านนี้มีมากมาย เมื่อเจ้าของร้านรู้เรื่องก็รู้ว่าและไม่ให้
เงินค่าจ้างล้างจานแก่มด โดยอ้างว่าต้องหักเงินเพื่อชดเชยค่าที่จานแตก มดเสีย
ใจมากและคิดว่าจะทำอย่างไรจึงจะมีเงินไปซื้ออาหารให้มารดา ครั้นจะขโมยเงินเจ้า
ของร้านซึ่งวางไว้พอหยิบได้ไม่ยากแก่มดก็ไม่กล้าเพราะมารดาสั่งสอนเสมอว่าถึงจะจน
และอดอยากอย่างไรก็ไม่ให้ลักขโมยของผู้อื่น

เมื่อถึงเวลารับประทานอาหารกลางวัน มดก็บอกกับหญิงผู้เป็นเจ้าของร้านว่า
“หนูขอยกข้าวที่มีอยู่แค่ข้าวส่วนที่จะให้หนูกินไปให้แม่ของหนูนะคะ” เจ้าของร้าน
ไม่ยอมตกลงพร้อมทั้งสั่งห้ามไม่ให้เอาอาหารหรือสิ่งของใด ๆ ออกจากร้านของตน เจ้า
ของร้านก็ถามมดเกี่ยวกับเสียงอันดัง ขณะนั้นสองสามีภรรยา ซึ่งรับรถยนต์มาแวะรับประทานอาหาร
อยู่ ได้ยินเรื่องราวทั้งหมดจึงมอบเงินให้มด ๑๐๐ บาท เพื่อให้มดไปซื้ออาหาร
ให้มารดาแก่มดไม่ยอมรับ สองสามีภรรยาแปลกใจมากจึงถามว่า “ทำไมหนูไม่รับเงิน
ของน้าล่ะ” มดก็ตอบว่า “เพราะหนูไม่ได้ทำประโยชน์อะไรให้ท่านเลยหนูจึงไม่ขอ
รับ ถ้าท่านจะให้หนูรับเงินท่านต้องรับปากว่าจะให้หนูไปทำงานชดเชยเงินจำนวนนี้ที่บ้าน

ของท่าน " สองสามีภรรยาผู้รักชอบใจญาติจึงตกลงและรับมาดีออกจากร้านอาหาร เพื่อพาไปหาหมอ เมื่อไปถึงบ้านสองสามีภรรยาพาอาหารที่ซื้อใส่ห่อมาให้นามการของญาติรับประทาน ขณะที่นามการของญาติกำลังรับประทานอาหาร สองสามีภรรยาที่นามการของญาติว่า เลี้ยงและอบรมลูกพี่มาและชวนนามการของญาติก็มาดีให้ไปอยู่ที่บ้านของตน นามการของญาติไม่ยอมไป อ้างว่าไม่สามารถช่วยทำอะไรได้ ถ้าไปอยู่ก็จะทำให้สองสามีภรรยาสิ้นเปลืองเพิ่มขึ้นอีก สองสามีภรรยาจึงบอกว่า " เราไม่มีลูกและญาติผู้ใหญ่ ต้องออกไปทำงานนอกบ้านทั้งสองคน ไม่มีคนช่วยดูแลบ้านจึงต้องการให้ไปอยู่ช่วยดูแลบ้านให้ด้วย ส่วนญาติก็จะส่งไปเรียนหนังสือ เวลาว่างจากการเรียนจึงจะให้ช่วยทำงานบ้าน " นามการของญาติและญาติจึงตกลงไปอยู่ที่บ้านของสองสามีภรรยา โดญาติได้เรียนต่อและไม่ต้องไปทำงานที่ไหนอีก

เรื่องที่มีสามตัว

โปรดอ่าน.....อย่างตั้งใจ..

มีสามตัวอาศัยอยู่ในถ้ำเดียวกัน ทั้งสามรักกันมาก มีอะไรก็แบ่งปันกันเสมอ ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะกัน อาหารที่ทั้งสามไปรบกวนมากก็ได้นำมาวันหนึ่งทั้งสามออกไปหาอาหารด้วยกัน ไปพบรังผึ้งใหญ่มากรังหนึ่งอยู่บนต้นไม้สูงพอสมควร แต่มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งได้เพราะมีผึ้งเหลื้อมตัวมากในถ้ำกำลังเลื้อยหาทางจับลูกนก ลูกกระพอก ตามโพรงไม้ก้อนนั้น ทั้งสามรีบวิ่งไปเป็นเวลานานผึ้งเหลื้อมก็มาอยู่ที่โคนต้นไม้ใหญ่ไปไหน ทั้งสามหิวจึงหันหน้าเข้าปรึกษากันว่าควรจะทำอย่างไรดี

มีอันออกความเห็นว่ " เจ้ามีขาวควรจะไปไล่ผึ้งเหลื้อม " ส่วนเจ้ามีขาวก็ไม่ยอมไปบอกให้มีอันไปไล่เองเพราะมีอันตัวใหญ่ที่สุด ขณะที่มีอันและเจ้ามีขาวกำลังถกเถียงกันนั้น มีเล็กซึ่งตัวเล็กที่สุดก็พูดว่า " ฉันคิดได้แล้ว เราทั้งสามมาช่วยกันเถิด ที่ที่มีอันแข็งแรงที่สุดอยู่ข้างล่าง ให้เจ้ามีขาวเหยียบบนบ่า ส่วนฉันเหยียบบนบ่าที่เจ้ามีขาวอีกทอดหนึ่ง ฉันจะเป็นผู้ยิงรังผึ้งเอง " มีอันก็ฟังมีเล็กพูดเช่นนั้นจึงพูดกับมีเล็กว่า " งั้นเจ้าก็สบายที่สุดก็ให้เหยียบบนบ่าเราทั้งสองไว้ไม่ต้องทนหนักกับใคร " มีขาวก็ฟังมีอันพูดเช่นนั้นจึงพูดว่า " จะไปว่ามีเล็กสบายก็ไม่ถูกนะมีอัน มีเล็กก็ต้องไต่รับอันตรายเพราะมีรังผึ้งตั้งลงมา จะถูกผึ้งรุมต่อย โทษเฉพาะที่รุมซึ่งไม่มีชน มีเล็กจะต้องระวังตัวมาก " มีอันจึงยอมรับว่าเป็นความจริง และที่ถกเถียงกันเป็นเวลานานพอสมควร ทั้งสามก็ตกลงที่จะทำตามที่มีเล็กเสนอแนะเพราะไม่เช่นนั้นคงไม่มีโอกาสไต่กินรังผึ้งแน่ เนื่องจากผึ้งเหลื้อมยังไม่ยอมไปจากโคนต้นไม้ใหญ่นั้น

ยังไม่จบ

เมื่อตกลงกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หมิวจริงให้มิตราวเหยียบบ่วงของคนแล้วให้
 หมิเล็กเหยียบบ่วงมามิตราวอีกทอดหนึ่ง เริ่มแรกก็นั่งก่อน แล้วหมิวจริงก็ขึ้นก่อนเพื่อน
 ต่อจากนั้นมิตราวก็ลุกขึ้นเหยียบมาหมิวจริง โขยหมิวจริงส่งมือให้บีบจากนั้นหมิเล็กก็ลุกขึ้นเป็น
 พอเอื้อมมือก็จับกิ่งไม้โคยทันที เมื่อหมิวจริงโขยหักกิ่งไม้นั้นลงมา ความกระเทือนทำให้
 มันงอกขึ้นว่อน หมิทั้งสามต้องระวังงูกัดไว้มันให้ดังคอยไ้ ส่วนลำตัวมันก็มีขนกันอันตราย
 อยู่แล้วดังคอยไม้ไ้ เมื่อโคยงัดงูหมิทั้งสามก็ลงจากการคอยตัว แล้วนั่งลงแบ่งรังงูกัน
 โขยไม้แฉ่งแฉ่งกัน หมิทั้งสามมีความสุขมากและเป็นเพื่อนรักกันตลอดมา

เรื่องที่ห้า

สองพี่น้อง

ให้นักเรียนอ่านเรื่องนี้อย่างตั้งใจ

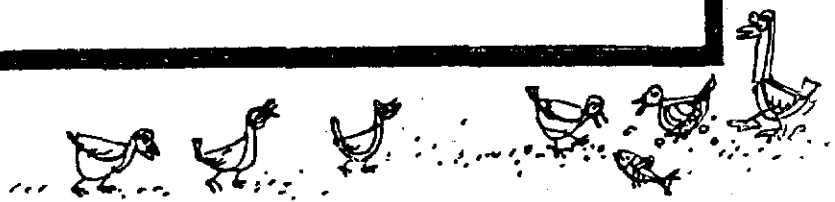
เศรษฐีคนหนึ่งมีลูกชายสองคน คนที่ชื่อใหญ่ มีนิสัยเกเรชอบจับจายใจสอยอย่างพ่อแม่เพื่อน คนน้อง ชื่อเล็ก มีนิสัยโอบอ้อมอารี พุทธศาสนาและใจง่ายอย่าง ประหมัทธิ เศรษฐีนี้เป็นบิดาจึงรักเล็กมาก ส่วนมารการักและโปรดปรานใหญ่มาก เพราะใหญ่มีนิสัยซุกซนและประจบเงา จึงเป็นเหตุทำให้ใหญ่ทำเรื่องมากขึ้นทุกวัน เศรษฐีรักลูกใจจนใจเจ็บลงในที่สุดก็ตาย ก่อนตายเศรษฐีได้แบ่งสมบัติให้ลูกคนละ เท่า ๆ กัน ใหญ่คบเพื่อนไม่กี่ เล่นการพนัน ชอบสุรา มารการักก็เตือนให้ว่า น้องเล็กเสียเปรียบให้ทุก มารการสะเทือนใจมากกองหวานฉวนฉวนไม่รู้ว่าทำอะไร ขณามารการก็ใจเจ็บลงและเสียชีวิตอย่างกระทันหัน

หลังจากที่มารการเสียชีวิตลง เล็กก็ทิ้งหน้าหน้าหาหาภิกษุภิกษุศรัทธาการควาชาของ เขาเลื่องลือไปทั่ว แม้จะร่ำรวยแต่เล็กก็ใจง่ายอย่างประหมัทธิ ส่วนใหญ่ที่คบหา กับพวกฉวนฉวนไม่ยอมหาหาภิกษุ ในไม่ช้าเงินทองที่มีอยู่ก็หมดไป แม้จะไม่มีเงินแต่ ใหญ่ก็ยังมึนตึ๋นเยอหยิ่งจองหองเช่นเดิม เมื่อไม่มีเงินไปเล่นการพนัน ใหญ่ก็มาขู่ขู่ ขอเงินจากเล็ก ก่อนเล็กจะให้เงินทุกครั้งเขาจะพูดจาอ่อนหวานให้พี่ชายกลับเป็นคน ที่เพิ่นให้หยิบยืมรายรายหน้าอื่น ใหญ่ก็แกล้งรับปาก บางวันเมื่อใหญ่รับเงินจากเล็ก แลวกักกวักเล็กว่า "เป็นของขอมามาสูรทุกก็เตือนที่" เล็กก็ไม่เคยโต้ตอบหรือโต้เถียงอะไร

วันหนึ่งใหญ่ถูกตำรวจจับเพราะเล่นการพนัน เล็กได้ไปประกันตัวให้ใหญ่ออกมา เล็กไม่เคยปล่อยปละละเลงพี่ชายคนโตของเขา เมื่อรอคตมาได้ใหญ่ก็ไม่

เช็กหลามยังเล่นการพนันต่อไปอีก เมื่อไม่มีเงินก็ขายโฉนดของน้องเป็นประจำ เล็กหจกจอรองก็ไม่ว่า ปล่อยให้เล็กส่งให้คนงานคอยดูแลรักษาอย่างเข้มงวดกว่าคนอื่น ทำให้ใหญ่โฉนดของน้องไม่ใคร่จืดแห้งไปโฉนดของบ้านอื่นจนถูกจับไต่ถามถึงสาเหตุ เล็กส่งสารให้ภรรยาใช้คำเสียหยาบแก่ผู้เป็นเจ้าทรัพย์ เล็กทำงานจนเหงื่อไหลไคลย้อย เพื่อหาเงินไปไต่ถามถึงความเห็นเหมือนๆ อยู่คนเดียวใหญ่ได้ไปโฉนดพระพุทธรูป อันเป็นที่สักการะของชาวบ้านทั่วทั้งหนึ่ง เจ้าอาวาสได้ยินเสียงฆ้องปรกจึงปลุกพระที่จำวัดพากันไปดูและช่วยกันจับตัวใหญ่ไว้ได้ ชาวน้ำใจจืดไปทั่วว่าใหญ่ไม่มีคุณธรรมประจำใจ ชาวบ้านพากันเคียดแค้นจึงรวมทำร้ายจนใหญ่ได้รีบมากเจ็บ ใหญ่เจ็บปวดมากร้องกรวดกรวาง ลูกเขยขอขมาและสาบานว่าจะกลับมาเป็นคนดี ทำมาหากินในทางสุจริต เล็กก็ใจมากเข้าไปบอกใหญ่และพาใหญ่กลับไปบ้าน เล็กได้แบ่งเงินให้มาหาไต่ให้ใหญ่ไปหาทุน ใหญ่รู้สึกเสียกายเงินที่พ่อแม่ให้ไว้และคิดว่าถ้าเขารู้จักใช้รายไม่ดื่มสุรา เล่นการพนัน เขาก็คงจะสบายไม่คงมาทำให้น้องเกิดกรรอน ทั้งนั้นก็มาใหญ่ก็เริ่มค้าขายของเล็ก ๆ น้อย ๆ หาทำมาหากินอย่างถูกต้อง ใช้รายอย่างประหยัดและออกขอจนกระทั่งร่ำรวย จากนั้นทั้งใหญ่และเล็กก็ไปสู้ออกบูชชิงในหมู่บ้านมาเป็นภรรยา ทั้งสองจึงมีแต่ความสุขทั้งแก่ภรรยา

เจ้าหญิงกับ กระต่ายทอง

นานมาแล้วมีพระราชเมืองหนึ่ง มีพระราชโอรสและพระราชธิดาฝาแฝด เมื่อเจ้าชายและเจ้าหญิงมีอายุได้ ๘ ปี พระราชินีก็สิ้นพระชนม์ พระราชาเสียพระทัยมาก จึงเสด็จเจ้าไปโน่นนั่นและหลงทาง ด้วยความเหนื่อยและอ่อนเพลียมากทำให้พระราชินีสิ้นสติไป เมื่อตื่นขึ้นมาก็พบหญิงคนหนึ่งสวยงามมากนั่งเฝ้าอยู่ใกล้ ๆ นางอ้างว่าเป็นผู้ช่วยชีวิตไว้ พระราชาหลงเชื่อจึงรับเจ้าไปอยู่ในเมือง แล้วแต่งตั้งให้เป็นพระราชินีโดยไม่ทราบเลยว่านางคือแม่ก เมื่อโตเป็นพระราชินีแล้วแม่กก็หาทางกลับแกลงเจ้าชายและเจ้าหญิงเป็นประจำ วันหนึ่งพระราชินีเสด็จเจ้าไป แม่กก็เรียกเจ้าชายและเจ้าหญิงไปหา แล้วไล่เจ้าชายให้ออกนอกเมืองบอกว่าตนจะครองเมืองเอง เจ้าชายไม่ยอมไปแม่กโกรธมากหาว่าเจ้าชายรักคำสั่ง จึงคืนร่างเป็นแม่กใช้ไม้เท้าไปตีเจ้าชาย ทันทีนั้นเจ้าชายก็กลายเป็นกระต่ายขาว เจ้าหญิงทรงอ่อนวอนแม่กให้คืนร่างเจ้าชายโดยตนจะยอมทำงานคำสั่งของนางทุกอย่าง แม่กตกลงแถมขอแม่ว่าเจ้าหญิงจะทำหน้าที่นางสั่งให้ใด ๆ ข้อคือ ข้อที่ ๑ เจ้าหญิงพร้อมไปกับกระต่ายขาวทองไปอยู่ปราสาทกลางป่าโดยไม่ให้ใครรู้ ข้อที่ ๒ เจ้าหญิงจะกองแพรงชนกระต่ายแล้วเก็บชนกระต่ายที่ร่วงหล่นมาเปลี่ยนตามคำแนะนำที่ตกไว้เป็นเสื้อขนาดเจ้าชายสวมพอดี โดยมีขอแม่ว่าหากเป็นชนที่ถอนจากกระต่ายนำไปเปลี่ยนจะไม่ติดเนื้อน้ำที่นางสาปไว้ ข้อที่ ๓ จะกองไฟกระต่ายกินแทนน้ำคางจากบ่อน้ำหรือในกอกไม้ เจ้าหญิงจะกองหาน้ำคางไฟกระต่ายกินอย่างน้อยวันละ ๑ แก้ว แม่กแนะนำว่าถ้าไฟน้ำคางมากกระต่ายจะมีขนฟูเต็ม เมื่อแพรงชนจะร่วงมากถ้าไฟน้ำคางน้อยกระต่ายจะไม่มัน

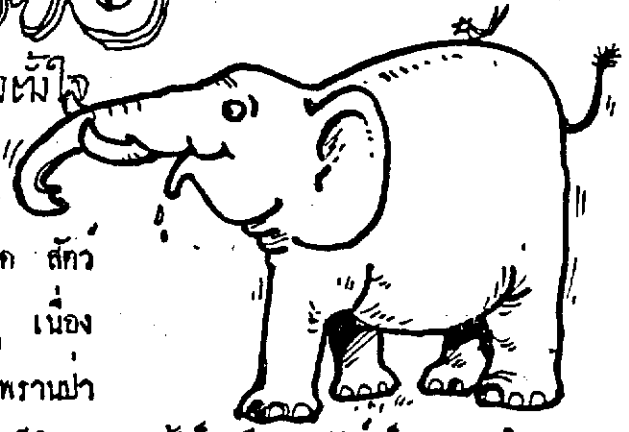
เมื่อพระราชกัณโฑมาไม่พบเจ้าชายและเจ้าหญิงก็ถามถึง แม่ก็เล่าตามที่ให้พระราชทานนางจันตลีทุกอย่าง ฝ่ายเจ้าหญิงเมื่อพาทะกายขาวไปอยู่ที่ปราสาทก็พยายามไปหาน้ำค้างตามใบไม้ ดอกไม้ด้วยความยากลำบากเพื่อเอามาให้เจ้าชายดื่มและกินกับแปรงชนกระต่ายเขาไปเสียบที่เสื้อของเจ้าชาย เจ้าหญิงทำงานทั้งกลางวันกลางคืน มีเวลาพักผ่อนน้อยจึงทำให้เหนื่อยผอมลง แม่จะมาที่ปราสาทเพื่อคุยและหัวเราะเยาะเจ้าชายและเจ้าหญิงเป็นประจำ แต่เจ้าหญิงมิได้บอหือ จันตลีก็ชนกระต่ายเพิ่มมากขึ้นและแขนสองแขนเหลือเพียงแค่แถบหน้าอีกสองแถบ

เวลาผ่านไป ๓ ปี เสื้อที่แม่ยกองค์การจึงเสร็จ วันนั้นแม่จะไปเยาะเย้ยเจ้าชายและเจ้าหญิงเช่นเคย พระราชาสั่งสืบแม่มานานแล้วนางออกไปไหนอยู่ ๆ จึงแอบตามไปดู ก็ได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างจากปากของแม่คนที่พูดจาถากถางเจ้าชายกระต่ายขาว ขณะนั้นเจ้าหญิงเสียบชนกระต่ายเส้นสุดท้ายเสร็จพอดี กำลังจะเอาเสื้อคลุมร่างกระต่ายขาว แม่ก็ทักขึ้นว่า "ฉันจะแกล้งไม่ให้แก่เธอเสื้อคลุมที่รองแก่ แกล้งให้ทำเสื้อใหม่ ที่รองแก่จะเป็นกระต่ายต่อไป" ว่าแล้วนางก็ทรงเข้าแย่งเสื้อจากเจ้าหญิง แกล้งไป พระราชาก็ออกคำสั่ง "หยุดนะ" พร้อมทั้งจิกตามไว้มือแม่ เจ้าหญิงรับว่าเสื้อคลุมร่างกระต่ายขาวเกิดวันกมล พอวันจางลงก็เห็นร่างเจ้าชายปรากฏขึ้น เจ้าชายโอบเข้าอกเจ้าหญิงด้วยความดีใจ ขณะนั้นมีทหารตามมาจากนาย พระราชาก็สั่งให้ทหารนำแม่มา จากนั้นพระราชาก็พาเจ้าชายและเจ้าหญิงเสด็จกลับวังและอยู่กันอย่างมีความสุข

ลิงกับช้าง

เรื่องนี้ก็สนุกให้นักเรียนอ่านอย่างเพลิดเพลิน

ในป่าแห่งหนึ่งมีสัตว์มากมายหลายชนิด สัตว์ทั้งหลายก็รักความสนุกเพราะข้างเป็นเหตุ เนื่องจากรักมีพราหมณ์มากสองข้างเป็นประจำ เวลาพราหมณ์ทอนช้างเขาพะเนียด ข้างจะวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต บางครั้งก็เหยียบลูกสัตว์เล็ก ๆ ซึ่งวิ่งหนีและหลบหลีกไม่ทันถึงแก่ความตาย สัตว์ทั้งหลายพากันตกใจกลัวและเคืองครอนมาก อยู่กันอย่างไม่มีความสุข เสียจึงเรียกสัตว์ต่าง ๆ มาประชุมปรึกษากันหาวิธีว่าควรจะทำอย่างไรก็จึงจะทำในป่าให้มีแต่ความสุข หมู่ป่าออกความเห็นว่ " เราควรจะมีใครสักคนให้ไปอยู่ที่อื่นเพราะมันทำให้พวกเราเคืองครอน " วักระหิงพูทว่า " ที่จริงข้างไม่ได้เป็นต้นเหตุให้พวกเราเคืองครอน นายพราหมณ์ทางหากที่เป็นต้นเหตุ เราต้องหาทางกำจัดนายพราหมณ์ " เสียจึงถามว่า " ใครล่ะที่จะรับอาสาไปกำจัดนายพราหมณ์ " สัตว์ทั้งหลายต่างก็เงิบ ไม่มีใครกล้ารับอาสาเพราะกลัวจะถูกนายพราหมณ์ฆ่าหรือจับเอาไป เสียจึงถามว่าเมื่อไม่มีทางกำจัดนายพราหมณ์เราควรจะทำอย่างไรต่อไป จึงพูทว่า " ถ้ากำจัดนายพราหมณ์ไม่ได้ เราก็ควรจะทำอีกข้างโดยไล่ให้ไปอยู่ที่อื่น เราจะเป็นผู้รับใช้ข้างโซลงนี้เอง " สัตว์ทั้งหลายต่างก็เห็นชอบตามความคิดของหมู่ป่าและถึง เมื่อตกลงกันแล้วจึงก็เรียกลูกน้องของตนมาวางแผน โดยให้ช่วยกันไปหากินไม้แห้ง ๆ และไม่ชักชวนให้จุกโซลง เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้วจึงพากันต่างก็จุกไฟที่กิ่งไม้ แล้วถือกิ่งไม้ที่ติดไฟวิ่งไล่โซลงข้าง จนข้างหนีออกไปอยู่ที่อื่นหมด

ฝ่ายข้างโซลงนั้นเมื่อถูกขับไล่ก็ไปหาที่อยู่ใหม่ ซึ่งในป่านี้อาหารการกินไม่อุดมสมบูรณ์เหมือนดินเดิม ข้างทุกเชือกต่างก็ตกลงใจที่จะพากันกลับไปอยู่ในดินเดิมอีก จึงรวมตัวกันเดินแถวกลับหิ้งโซลง ฝ่ายเสียและสัตว์ต่าง ๆ รูว่ข้างจะกลับ

เจ้าหญิง ผู้เสียสละ

ขอให้เด็กเรียนอ่านด้วยความตั้งใจ

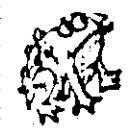

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพระราชองค์หนึ่ง
ทรงมีพระราชธิดาสามพระองค์ วันหนึ่งพระราชธิดาทั้งสามพระองค์เป็นที่น่าวิตก
ไม่มีหมอคนใดจะรักษาให้หายได้ พระราชาทรงเห็นว่าพระราชธิดามีพระอาการ
เพียบหนัก จึงตรัสเรียกพระราชธิดาทั้งสามเข้ามาเฝ้าแล้วทูลว่า "ลูกรัก อาการของ
แม่เจ้าทรุดโทรมลงทุกวัน พ่อต้องการจะประกาศหาหมอที่สามารถมาทำการรักษาแม่ของเจ้า
ถ้าใครสามารถรักษาแม่ของเจ้าให้หายจากโรคร้ายได้ พ่อจะยกลูกคนใดคนหนึ่งให้แต่งงาน
กับคน ๆ นั้น ลูก ๆ เห็นเป็นอย่างไรบ้าง" "หม่อมฉันยินดีที่จะสนองพระคุณเสด็จแม่เพคะ"
พระราชธิดาทั้งสามพระองค์ทูลตอบเหมือนกัน

เมื่อพระราชธิดาทั้งสามไม่รักจ้อง พระราชาก็ทรงให้ทหารมหาดเล็กไปประกาศ
ไปทั่วพระนครและตามหัวเมืองไกลใกล้ว่า ถ้าหากใครสามารถรักษาพระราชธิดาให้หายจาก
พระประชวรได้จะให้เสกสมรสกับพระราชธิดาองค์ใดองค์หนึ่งของพระองค์ หลังจากนั้น
ก็มีเจ้าชายจากเมืองต่าง ๆ พวกเขานำหมอนที่เก่งที่สุดในเมืองมาทำการรักษาพระราชธิดา
แต่ก็ไม่มีหมอคนใดสามารถรักษาให้หายได้เลย จนกระทั่งวันหนึ่ง มีคางคกใหญ่ตัวหนึ่ง
ขอเข้าเฝ้าพระราชแล้วคางคกใหญ่ก็ทูลขึ้นว่า "ข้าพเจ้าพระองค์ ถ้าพระองค์สัญญาว่า
จะยกพระราชธิดาให้ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะรักษาพระราชธิดาให้หาย
จากพระประชวร" "ตกลง ข้าสัญญา" พระราชาก็รับคำ จากนั้นคางคกก็เอาลิ้น
เลียตามร่างกายของพระราชธิดา เมื่อคางคกเอาลิ้นเลียจนทั่วร่างแล้ว

ยังไม่จบ

จบ

ความเจ็บใจของพระราชินีก็หายไปราวปลิดทิ้ง เพราะพระราชินีสามารถดูกรั่นนึ่ง และทำอะไรได้ทุกอย่าง

พระราชินีเห็นถึงนั่นก็ทรงกรี๊ดเรียกพระราชธิดาทั้งสามเข้ามาเข้าเพื่อจะถามความสมัครใจว่าใครจะยอมแต่งงานกับคางคกบ้าง เพราะไก่ทรงสัญญากับคางคกไว้แล้ว พระราชาทรงถามพระราชธิดาองค์ใหญ่ว่า "ลูกจะยอมแต่งงานกับคางคกที่รักษาแม่ของเจ้าหรือไม่" "ทำไมจึงจะให้หม่อมฉันแต่งงานกับคางคกที่มีรูปร่างน่าเกลียดเช่นนั้น หม่อมฉันไม่ยอมเด็ดขาด" พระราชธิดาองค์ใหญ่พูดทอญอย่างไม่พอพระทัย "แล้วลูกละ" พระราชาทรงถามพระราชธิดาองค์รอง "โปรดสงสารหม่อมฉันเถิด หม่อมฉันยอมตายเสียดีกว่าที่จะแต่งงานกับคางคก" พระราชธิดาองค์รองพูดทอญ พระราชธิดาองค์เล็กเห็นพี่ ๆ กล่าวเช่นนั้นจึงกราบทูลพระราชบิดาว่า "เมื่อเสด็จแม่ประชวรหม่อมฉันได้สัญญาไว้แล้วว่าจะยอมทำทุกสิ่งถ้าเสด็จแม่จะหายจากประชวร ฉะนั้นหม่อมฉันยินดีที่จะแต่งงานกับคางคกเถิด" พระราชาก็พระทัยมากที่เจ้าหญิงยอมเสียสละเพื่อรักษาความสัตย์สุจริตที่พระองค์ได้ให้ไว้กับคางคก

ในวันแต่งงาน เจ้าหญิงผู้ทั้งสองต่างก็ถูกจากกระหม่อมกระเทียมบนขององค์เล็กว่าไม่ยอมแต่งงานกับคางคก ขณะพิธีแต่งงานกำลังเริ่ม ก็เกิดมีแสงสว่างส่องเป็นลำไปยังคางคก แล้วคางคกก็กลายร่างเป็นเจ้าชายผู้สง่างามมาแทนที่ เจ้าชายทรงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นเจ้าชายที่ถูกพ่อมดสาปให้เป็นคางคกตลอดไปจนกว่าจะไท่แต่งงานกับเจ้าหญิงที่เป็นคนที่มีชื่อเสียงและใจจะกลับร่างเป็นมนุษย์ดังเดิม" ทุกคนได้ทราบข่าวทั้งยินดีและทั้งสองก็อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

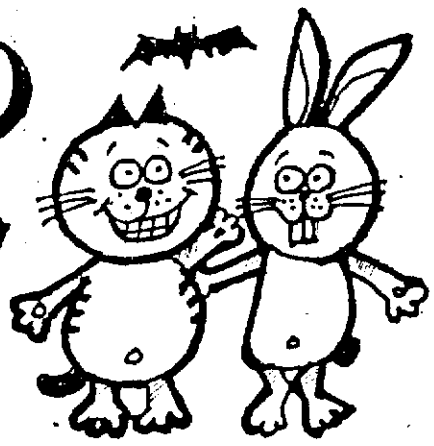
ส่วนเจ้าหญิงผู้ทั้งสองต่างก็รู้สึกเสียกายและเสียพระทัยที่ไม่ได้แต่งงานกับเจ้าชายพระองค์นั้น

! เรื่องนี้คือ
เป็นพราน

ดำแหม่ ความกลัว

เรื่องที่หักเห
นักเรียนพยายามหาช่วย
ความกลัวนั้นจะ

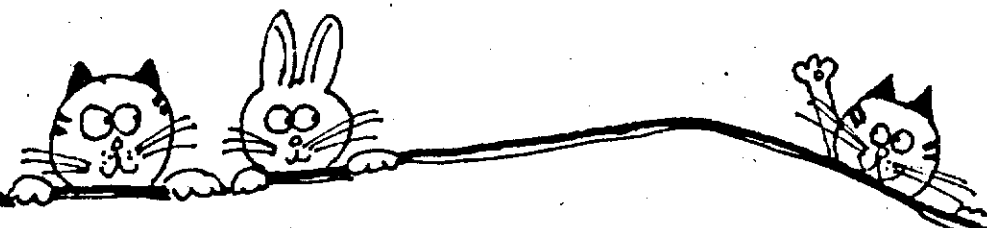
95

ในดำแหม่หนึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์สามชนิดคือ ค้างคาว แมวและกระต่าย
ค้างคาวทำรังอยู่ตรงซอกดำ มันมีลูกสี่ตัว ทุก ๆ คืนค้างคาวจะออกไปหากินพร้อมทั้ง
หาอาหารมาป้อนลูกของมันด้วย แมวและลูก ๆ อีกสามตัวก็อาศัยอยู่ในดำนั้น
ส่วนกระต่ายก็อาศัยโพรงไม้ในดำเป็นที่อยู่พร้อมกับลูกของมันอีกสี่ตัว สัตว์ทั้งสามชนิด
ต่างก็อาศัยอยู่ในดำนั้นอย่างมีความสุขไม่เคยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกัน

วันหนึ่งแม่แมวออกไปหาอาหารเพื่อนำมาให้อาหารของมัน ขณะที่เดินผ่านป่า
เคยได้ยินเสียงสองตัวคุยกันเพื่อวางแผนขโมยลูกค้างคาว ลูกแมวและลูกกระต่าย
ที่อาศัยอยู่ในดำในเวลาแม่สัตว์ทั้งสามออกไปหากิน แม่แมวตกใจมากรีบกลับไปดำทันที
แม่แมวบอกแม่กระต่ายว่า "ฉันแอบได้ยินเสียงสองตัวคุยกันว่าจะมาขโมยลูก ๆ ของเรา
ในเวลาที่เราออกไปหาอาหารให้ท่านระวังลูก ๆ ไว้ด้วยนะ" แม่กระต่ายตกใจมาก
กล่าวขอบคุณแม่แมว จากนั้นแม่กระต่ายก็ไม่ยอมออกจากดำไปหากินเช่นเคย
ส่วนแม่แมวก็ไปขึ้นไปบนรังของค้างคาวและบอกข่าวร้ายให้แม่ค้างคาวฟัง
แม่ค้างคาวตกใจมากกล่าวขอบคุณแม่แมว จากนั้นแม่ค้างคาวก็ไม่ยอมออกจากรัง
ไปหาอาหารเพราะความกลัวว่าลูก ๆ จะได้รับอันตราย

หลายวันต่อมา ลูกกระต่าย ลูกแมวและลูกค้างคาวก็บ่นหิวร้องขออาหาร
จากแม่ ในที่สุดแม่กระต่าย แม่แมวและแม่ค้างคาวจึงมาประชุมกัน "ถ้าไม่ออก
ไปหาอาหาร เราและลูก ๆ คงอดตายแน่" แม่ค้างคาวพูด แม่กระต่าย
จึงถามว่า "ถ้าเราออกไปหาอาหารแล้วมากิน

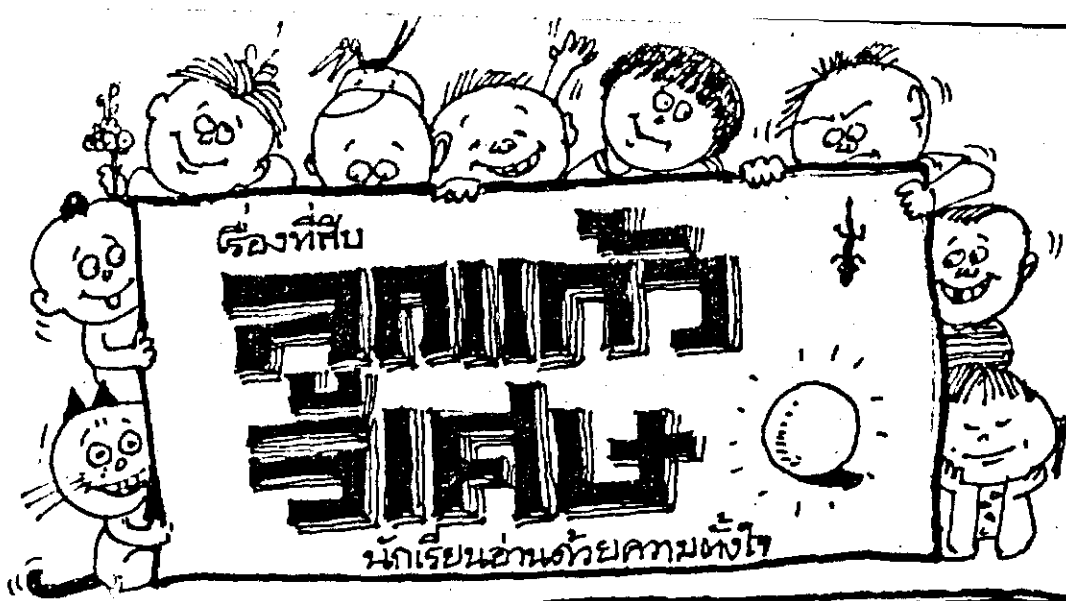
มีอะไร

ลูก ๆ ของเรา เราจะทำอย่างไร" แม่แมวจึงพูดว่า "เราผลัดกันเฝ้าดีกว่า ถ้าจู่มาเห็นเราจะไล่ไม่กล้าขโมยลูก ๆ ของเรา" แม่ค้างคาวเห็นด้วยบอกว่า "ฉันขอออกไปหาอาหารตอนกลางคืนนะเพราะตอนกลางวันตามองไม่ค่อยเห็นอาหาร" แม่กระต่ายบอกว่า "ฉันขอออกไปหาอาหารตอนเช้าเพราะมีอาหารมาก" แม่แมวจึงตกลงที่จะออกไปหาอาหารตอนบ่าย จากนั้นแม่กระต่าย แม่แมวและแม่ค้างคาวก็ผลัดกันเฝ้าลูก ๆ ทำให้จู่ไม่กล้าเข้าไปขโมย สัตว์ทั้งสามและลูก ๆ ก็ได้กินอาหารตามปกติ

ต่อมาทั้งสองสืบทอดมาว่าในช่วงเช้าแม่กระต่ายจะออกไปหาอาหารกิน ค้างคาวและแมวจะเฝ้าอยู่ในถ้ำ แต่แม่แมวและแม่ค้างคาวมักจะแอบนอนหลับอยู่เสมอ ทั้งนั้นในตอนเช้าของวันหนึ่ง ขณะที่แม่กระต่ายออกไปหาอาหารกินตามปกติ จู่ทั้งสองจึงเลื้อยไปยังโพรงไม้ในถ้ำที่กระต่ายอาศัยอยู่ ลูกกระต่ายมองเห็นจู่จึงพากันร้องขึ้น "ช่วยด้วย ช่วยด้วย จู่จะกินพวกเรา" แม่แมวและแม่ค้างคาวตกใจตื่น แม่ค้างคาวบินไล่จู่ ส่วนแม่แมวก็นั่งไล่จับคอจู่ จนกระทั่งจู่ได้รับบาดเจ็บหนีไป เมื่อแม่กระต่ายกลับมาและรู้เรื่อง แม่ค้างคาวก็พูดว่า "แม่กระต่ายจ๋า เราขอโทษที่ประมาทไม่เฝ้าให้ดี แม่กระต่ายอย่าโทษให้เราด้วย นะ" แม่แมวก็นั่งกล่าวขอโทษแม่กระต่ายเช่นเดียวกัน แม่กระต่ายพูดว่า "ไม่เป็นไรจะนับโทษภัยท่านทั้งสอง แต่คราวต่อไปท่านไม่ควรประมาทและฉันก็ขอชมขอบคุณท่านทั้งสองด้วยที่ช่วยลูก ๆ ของฉันไว้" ตั้งแต่นั้นมาจู่ก็ไม่กล้ามารบกวน สัตว์ทั้งสาม ลูกแมว ลูกกระต่ายและลูกค้างคาวต่างก็รักใคร่สามัคคีและเป็นเพื่อนที่ทักทายกันตลอดมา

ลูชกับโรจน์เป็นพี่น้องกัน ทั้งสองมีฐานะยากจนมาก บิดามารดาของลูชกับโรจน์ได้เสียชีวิตไปแล้ว เมื่อสองสามปีที่ผ่านมา ลูชกับโรจน์จึงอยู่กันตามลำพังสองคนพี่น้อง โดยมีอาชีพในการทำไร่ซึ่งมีที่อยู่เพียงเล็กน้อย แหบจะไม่พอเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ลูชผู้พี่มีนิสัยเก็บจกร้านชอบเอาเปรียบน้องอยู่เสมอ ไม่ค่อยอยากจะทำอะไร ส่วนโรจน์ผู้น้องนั้นมีมานะอดทนและขยันขันแข็ง ทำงานด้วยความตั้งใจ

วันหนึ่งสองพี่น้องออกไปทำงานในไร่ตามปกติ ลูชถูกคนไต่ลักเกี่ยวก็เดินไปนอนพักไต่กันไต่โดยพูดกับโรจน์ว่า "พี่เหนื่อยเหลือเกินนอนสักพักหนึ่ง น้องจะไปก่อนแล้วกันนะ" โรจน์ยังพูดกับไปเรื่อย ๆ โดยไม่ยอมหยุดพัก เขาอยากจะทำลูชให้เสร็จเร็ว ๆ เพื่อจะลงกันไต่ให้ทันหน้าฝน

ขณะที่โรจน์กำลังพูดกับลูชอยู่นั้น จอบไปกระทบกับของแข็ง ๆ อย่างหนึ่ง "เอ๊ะ เสียงจอบกระทบอะไรนะรู้สึกแข็ง ๆ" โรจน์ลุกขึ้นพร้อมทั้งมองไปทางที่ชายเนินกำลังหลุมอยู่จึงไม่กล้าเรียก โรจน์จึงพูดกับบริเวณนั้นก่อนไปจนพบหีบใบหนึ่ง เขารู้สึกคันคันมากรีบกระโดดเรียกลูช "พี่ ๆ มาดูอะไรนี่ ฉันเจอหีบใบหนึ่ง สงสัยจะเป็นของมีค่าหนักทีเดียวละ" ลูชก็ขึ้นมาไต่ยืนเสียงน้องบอกว่าพบของมีค่า เขาก็ใจมากรีบลุกขึ้นและวิ่งตรงมายังหีบใบนั้น "ต้องเป็นหีบสมบัติแน่ ๆ เลย เปิดดูว่ามีอะไรบ้าง เรารวบรวมคราวนี้ จะไต่สหายกันเสียที่ไม่ต้องมานั่งพูดกัน พรวนกินให้เหนื่อย" ลูชลุกขึ้นโรจน์จึงบอกกับพี่ว่า "จะดีหรือพี่ หีบใบนี้อาจจะมีเจ้าของนะ" ลูชไม่ไหวโรจน์ที่มากักค้ำ

จึงพูดขึ้นว่า "ข้างเถอะ จะเป็นของใครก็ตาม เราเป็นคนพบก็ต้องเป็นของเราสิ ฉันจะเปิดดูละ" แล้วจุฑาก็เปิดหีบใบนั้น เมื่อหีบเปิดออกก็พบคนแคระตัวเล็ก ๆ กระโดดออกมาจากหีบ ไม่มีอะไรอยู่ในนั้นเลย จุฑารู้สึกผิดหวังมากที่ไม่มีทรัพย์สมบัติดังที่ตนหวังไว้ คนแคระได้กล่าวว่ "ท่านทั้งสองช่วยให้เราเป็นอิสระ เราจะมอบลูกแก้ววิเศษให้กับท่านทั้งสอง แต่มีข้อแม้ว่าลูกแก้วนี้ใช้ได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น" คนแคระส่งลูกแก้วให้จุฑากับโรจนคนละหนึ่งลูกแล้วคนแคระก็หายไป จุฑากับโรจนรู้สึกตื่นเต้นและดีใจมากที่ได้ลูกแก้ววิเศษ

โรจนคิดว่าตนควรจะขออะไรก็ได้ที่สามารถอยู่ได้นาน ๆ แล้วเขาก็นึกขึ้นได้ว่า ที่ดินที่เขาใช้ทำมาหากินอยู่นี้มีเพียงเล็กน้อย แหบจะไม่พอเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง แล้วเขาจึงพูดกับลูกแก้ววิเศษว่า "ฉันขอไร่นาสำหรับทำมาหากิน" ทันใดนั้นลูกแก้ววิเศษในมือของโรจนก็หายวับไปและปรากฏไร่นาอันกว้างใหญ่ไพศาลขึ้นเบื้องหน้า จุฑาเมื่อเห็นโรจนขอไร่นาก็พูดขึ้นว่า "ทำไมถึงใจอย่างนั้น ขอไร่นาก็ต้องมานั่งทำไร่ทำนาให้เมื่อยท้อไปอีก คอยดูฉันบ้างนะ" แล้วจุฑาก็ยกลูกแก้ววิเศษขึ้นพูดว่า "เอาละฉันขอแก้วแหวนเงินทองเบอะ ๆ เละนะ" ทันใดนั้นลูกแก้ววิเศษก็หายจากมือจุฑาปรากฏเป็นแก้วแหวนเงินทองกองอยู่เบื้องหน้าของจุฑา หลังจากนั้นทั้งสองก็ดำเนินชีวิตไปตามวิถีทางของตน จุฑาใช้ทรัพย์สมบัติที่ได้มาอย่างสุขุ่ยสุขง่าย ไม่ยอมทำมาหากินอย่างไ้ทั้งสิ้น คบเพื่อนไมตรี ค้มเหล้า สูบบุหรี่และเล่นการพนัน ส่วนโรจนนั้นก็ใจหาไร่นาที่ไ้มาจนเจริญงอกงาม ไม่นานก็ร่ำรวยจากการสุขุ่ยสุขง่าย ใช้จ่ายโดยไม่ประหยัดของจุฑาก็ทำให้ ขาหมก เนื้อหมกตัวเขารู้สึกลำบากจนอย่างเกิน ภายหลังต้องไปอาศัยอยู่กับโรจนซึ่งมีฐานะร่ำรวยเพราะเมื่อเขาได้เงินมาก็รู้จักใช้จ่ายอย่างประหยัดไม่สุขุ่ยสุขง่าย จึงทำให้โรจนมีชีวิตอยู่อย่างสุขสบาย

ภาคผนวก ข

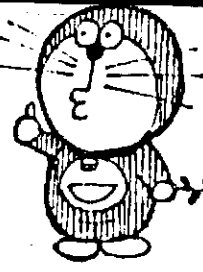
กระดาษที่ให้อุ่มทดลองที่ 1 เขียนลำดับเรื่องราว
และแบบฝึกหัดสำหรับอุ่มทดลองที่ 2

45

名

ເຮົາ

A series of horizontal lines for writing practice, spanning the width of the page.

ชื่อ.....

แบบฝึกหัด

คำสั่ง เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องเด็กขายก๋วยแล้วให้ทำแบบฝึกหัดดังต่อไปนี้

ก. จงตอบคำถามต่อไปนี้

1. ครอบครัวของก๋วยมีอาชีพอะไร
2. สุการ้องไห้ทำไม
3. เพื่อนของก๋วยมีนิสัยอย่างไร
4. ทำไมสุกาจึงไม่ถูกสุนัขกัด
5. บิคารมคารของสุการู้สึกอย่างไรที่ลูกของตนไม่ถูกสุนัขกัด ..
6. แพทย์ฉีดยาอะไรให้ก๋วยบ้าง
7. ก๋วยนำเงินที่ได้รับไปให้ใคร
8. ก๋วยได้รับทุนการศึกษาจนถึงชั้นอะไร
9. การกระทำของก๋วยสมควรจะเรียกว่าอย่างไร
10. มารดาของก๋วยรู้สึกอย่างไรที่ก๋วยได้เป็นนักเรียนตัวอย่างของโรงเรียน

ข. จงเติมข้อความให้สมบูรณ์ตามเนื้อเรื่อง

11. ทุกเช้ากองจะช่วยมารดา.....ไปส่ง.....
12. กองช่วยเหลือสุภาเพราะ.....
13. เมื่อกองถูกสุนัขกัดเพื่อน ๆ ของกองพูดว่า.....
14. กองตั้งใจไปศึกษา.....จนครบ.....วัน
15. ผู้ที่คัดเลือกให้กองเป็นนักเรียนตัวอย่างของโรงเรียนคือ.....
.....

ข. จงใส่คำต่อไปนี้แต่งประโยค

16. เกลือก
.....
17. โอนอ้อมอารี
.....
18. ขวัญหนีคึดผ่อ
.....
19. ชมเชย
.....
20. ภาควงมิ
.....

ชื่อ.....

แบบฝึกหัด

คำสั่ง เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องพระราชากับชายตัดฟันแล้วให้ทำแบบฝึกหัดดังต่อไปนี้

ก. จงตอบคำถามต่อไปนี้

- 17 1. ทำไมพระราชจึงทรงอนุญาตให้ประชาชนทั่วไปมาทดลองทำงาน
 47
2. งานทั้ง 3 อย่างที่พระราชให้ชายตัดฟันทำ นักเรียนคิดว่างานใด
 หนักที่สุด เพราะเหตุใด

3. ทำไมพระราชจึงให้หมอหลวงรักษายายตัดฟัน

4. ครอบครัวของชายตัดฟันมีใครบ้าง

5. เพราะเหตุใดพระราชจึงให้ชายตัดฟันกัดต้นไม้ในป่าด้านทิศเหนือ

6. งานที่ชายตัดฟันต้องทำเป็นอย่างอื่นที่ 2 คืออะไร

7. ชายตัดฟันท้อเสื่อไม่เป็นแต่เขาก็สามารถทำได้สำเร็จ เป็นเพราะ
 เหตุใด

8. มารดาของชายตัดฟันเดินทางไปถึงพระราชวังได้อย่างไร

9. ทำไมพระราชจึงทรงยกพระราชธิดาให้ชายตัดฟัน

10. จากการที่ชายตัดฟันทำงานของพระราชาก็สำเร็จทั้ง 3 อย่าง
แสดงว่าชายตัดฟันเป็นคนเช่นไร

ข. จงเติมข้อความให้สมบูรณ์ตามเนื้อเรื่อง

11. พระราชามีพระประสงค์จะให้พระราชธิดามี
12. พระราชาใช้วิธีเลือกคู่ครองให้พระราชธิดาโดย
13. พระราชาจัดเตรียม.....ในการทอเสื้อให้
พร้อมทุกอย่าง
14. ผู้ที่ช่วยให้ชายตัดฟันทำงานอย่างที 3 ได้สำเร็จคือ.....
15. พระราชาทรงยกพระราชธิดาให้เสกสมรสกับชายตัดฟันและให้
.....

ค. จงใช้คำต่อไปนี้แต่งประโยค

16. พระราชา
.....
17. กลาแรง
.....
18. พักนอน
.....
19. ทอเสื้อ
.....
20. ทดลอง
.....

ชื่อ.....

แบบฝึกหัด

คำสั่ง เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องชีวิตของมาลีแล้วให้ทำแบบฝึกหัดดังต่อไปนี้

ก. จงเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน

1. มารดาสั่งสอนเสมอว่าถึงจะจนและอดอยากอย่างไรก็ไม่ให้ลักขโมยของของผู้อื่น
2. สองสามีภรรยาขับรถยนต์มาแวะรับประทานอาหารร้านที่มาลีทำงานอยู่
3. มาลีได้เรียนต่อและไม่ต้องไปทำงานที่ไหนอีก
4. วันหนึ่งมาลีไปรับจ้างล้างจานที่ร้านอาหารและได้ทำงานแลกไปใบหนึ่ง
5. ทานต้องรับปากว่าจะให้หนูไปทำงานชดใช้เงินจำนวนนี้ที่บ้านของทาน

.....

ข. จงเติมข้อความให้สมบูรณ์ตามเนื้อเรื่อง

6. เมื่อมาลีกำลังเรียนอยู่ชั้น.....บิดาของมาลีก็ตายด้วย.....
7. มาลียอม.....และขอข่าวส่วนที่ตนจะได้กินนำไปให้.....
8. สองสามีภรรยาอมเงินให้มาลี 100 บาท แต่มาลี.....
9. มารดาของมาลีบอกว่าไม่สามารถช่วยทำอะไรได้ ถ้าไปอยู่ก็จะทำให้.....เพิ่มขึ้น
10. สองสามีภรรยาชมมารดาของมาลีว่า.....

ค. จงตอบคำถามต่อไปนี้

11. ทำไมมาลีจึงต้องออกจากโรงเรียนไปรับจ้างทำงานตามบ้าน
.....
12. เพราะเหตุใดมาลีจึงไม่ขโมยเงินเจ้าของร้านไปซื้ออาหารให้มารดา
.....
13. หญิงเจ้าของร้านเป็นคนเช่นไร
.....
14. ทำไมมาลีจึงไม่ยอมรับเงินจากสองสามีภรรยา
.....
15. การที่มาลีไม่ขโมยเงินเจ้าของร้านทั้ง ๆ ที่สามารถจะขโมยได้
แสดงว่ามาลีเป็นคนเช่นไร.....
.....
16. มาลีรู้สึกอย่างไรที่เจ้าของร้านไม่ให้เงินค่าจ้างแก่มาลี
.....
17. ทำไมสองสามีภรรยาจึงชมมารดาของมาลี
.....
18. สองสามีภรรยาชวนมาลีและมารดาไปอยู่ที่บ้านของตนเพราะอะไร
.....
19. ถ้าสองสามีภรรยาไม่ได้ไปรับประทานอาหารที่ร้านนั้นมารดาของ
มาลีจะเป็นอย่างไร.....
.....
20. นักเรียนคิดว่าเมื่อมาลีไปอยู่ที่บ้านของสองสามีภรรยา มาลีจะมี
ความสุขกว่าเดิมหรือไม่ เพราะเหตุใด
.....

ชื่อ.....

แบบฝึกหัด

คำสั่ง เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องหมีสามตัวแล้วให้ทำแบบฝึกหัดดังต่อไปนี้

ก. จงตั้งคำถามจากคำตอบที่กำหนดให้

1. อาหารที่โปรดปรานของหมีคือน้ำผึ้ง

.....

2. หมีขึ้นต้นไม้ไม่ได้เพราะมีงูเห่ามียักษ์อยู่โคนต้นไม้

.....

3. หมีอ้วนแข็งแรงที่สุด

.....

4. ผึ้งชอบตอมจุกหมีเพราะหมีไม่มีขนที่ปลายจุก

.....

5. งูเห่ามหาตุณก ลูกกระรอก ตามโพรงไม้กินเป็นอาหาร

.....

ข. ชี้ค ✓ หน้าข้อความที่ถูกต้อง ชี้ค ✗ หน้าข้อความที่ผิด แล้วแก้ไขให้ถูกต้อง

6. หมีสามตัวออกไปหาอาหารด้วยกันพบรังผึ้งใหญ่มากรังหนึ่ง

.....

7. หมีอ้วนออกความเห็นว่ "เจ้าหมีเล็กควรจะไปไล่งูเห่า"

.....

8. หมีอ้วนให้หมีขาวเหยียบบ่าแล้วหมีเล็กก็เหยียบบนบ่าหมีขาวอีกทอดหนึ่ง

.....

9. งูเห่ากำลังเลื้อยหาทางจับตุณก ลูกกระรอกบนต้นไม้

.....

10. หมีขาวเป็นผู้หยิบรังผึ้งโดยหักกิ่งไม้นั้นลงมา

.....

ค. จงตอบคำถามต่อไปนี้

11. ถ้าไม่มีงูเหลือมหนีสามตัวจะเอารังผึ้งได้โดยวิธีใด
.....
12. ทำไมหนีสามตัวจะเอารังผึ้งให้ได้ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าจะต้องถูกผึ้งรุมต่อย
.....
13. หนีสามตัวเอารังผึ้งลงมากินได้โดยวิธีใด
.....
14. หนีตัวใดได้รับความลำบากที่สุด เพราะเหตุใด
.....
15. หนีสามตัวมีคุณธรรมใดจึงทำงานได้สำเร็จ
.....

ง. จงใช้คำต่อไปนี้แต่งประโยค

16. โปรคปราน
.....
17. รังผึ้ง
.....
18. ปรีक्षा
.....
19. แข็งแรง
.....
20. อันตราย
.....

ชื่อ.....

แบบฝึกหัด

คำสั่ง เมื่อนักเรียนอ่าน เรื่องสองพี่น้องแล้วให้ทำแบบฝึกหัดดังต่อไปนี้

ก. จงเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน

1. เล็กตั้งหน้าทำมาหากินจนกตัตติศัพทการค้าขายของเข้าเลื่องลือไปทั่ว
2. ใหญ่ถูกตำรวจจับเพราะเล่นการพนัน เล็กไปประกันตัวให้ใหญ่ออกมา
3. กองตายเศรษฐีได้แบ่งสมบัติให้ลูกคนละเท่า ๆ กัน
4. ใหญ่เริ่มค้าขายของเล็ก ๆ น้อย ๆ ใช้จ่ายอย่างประหยัดจนกระทั่งร่ำรวย
5. ใหญ่ได้ไปขโมยพระพุทธรูปอันเป็นที่สักการะของชาวบ้านที่วัดแห่งหนึ่ง

.....

ข. ชีต / หน้าข้อความที่ถูก ชีต ✕ หน้าข้อความที่ผิดแล้วแก้ไขให้ถูกต้อง

6. เศรษฐีผู้เป็นบิดารักและโปรดปรานใหญ่เพราะประจบเงง

7. ใหญ่คบเพื่อนไม่ดี เล่นการพนันและดื่มสุรา

8. ก่อนเล็กจะให้เงินทุกครั้งเขาก็จะพุดจาชูใหญ่ให้พี่ชายกลับตนเป็นคนดี

9. ใหญ่ทำงานจนเหงื่อไหลไคลย้อยเพื่อหาเงินโดยไม่คำนึงถึงความ
 เหน็ดเหนื่อย

10. เมื่อมีฐานะร่ำรวยทั้งใหญ่และเล็กก็ไปสู่ขอผู้หญิงในหมู่บ้านมาเป็นภรรยา
.....

ค. จงตอบคำถามต่อไปนี้

11. มารดาของใหญ่และเล็กล้มเจ็บลงและเสียชีวิตอย่างกะทันหัน
เพราะเหตุใด

12. ใหญ่และเล็กมีการใช้จ่ายเงินทองแตกต่างกันอย่างไร

13. ใหญ่มีนิสัยอย่างไร

14. เล็กมีนิสัยอย่างไร

15. ใหญ่ขโมยเงินของเล็กไปทำอะไร

16. เจ้าอาวาสทำอะไรจึงจับตัวใหญ่ไว้ได้

17. ชาวบ้านโจษจันกันว่าใหญ่เป็นคนเช่นไร

18. เมื่อใหญ่ถูกชาวบ้านรุมทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บใหญ่สาบานว่าอย่างไร

19. ถ้าเล็กมีนิสัยเหมือนใหญ่ สมบัติที่เศรษฐีแบ่งให้จะยังอยู่หรือไม่
เพราะเหตุใด

20. ใหญ่ร่ำรวยในภายหลังเพราะอะไร

ชื่อ.....

แบบฝึกหัด

คำสั่ง เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องเจ้าหญิงกับกระต่ายขาวแล้วให้ทำแบบฝึกหัดดังต่อไปนี้

ก. จงตอบคำถามต่อไปนี้

1. ทำไมพระราชจึงแต่งตั้งให้แม่มดเป็นพระราชมารดา
.....
2. แม่มดรักเจ้าชายและเจ้าหญิงหรือไม่ เพราะเหตุใด
.....
3. เพราะอะไรแม่มดจึงสาปเจ้าชายให้เป็นกระต่ายขาว
.....
4. แม่มดให้เจ้าหญิงเอาขนมกระต่ายไปทำอะไร
.....
5. น้ำค้างที่ให้กระต่ายขาวดื่มมีประโยชน์อย่างไร
.....
6. ทำไมพระราชจึงไม่ได้ออกติดตามหาเจ้าชายและเจ้าหญิงตั้งแต่แรก
.....
7. การที่เจ้าหญิงทำงานทั้งกลางวันกลางคืนแสดงว่าเจ้าหญิงเป็นคน
อย่างไร
.....
8. เจ้าหญิงใช้เวลาทำงานกับกระต่ายขาวจึงคืนร่างเป็นเจ้าชายได้
.....
9. ทำไมกระต่ายขาวจึงกลายร่างเป็นเจ้าชายได้
.....
10. ทำไมแม่มดจึงถูกสาป
.....

ข. จงเติมข้อความให้สมบูรณ์ตามเนื้อเรื่อง

11. พระราชินีสิ้นพระชนม์เมื่อเจ้าชายและเจ้าหญิงอายุได้.....ปี
12. แม่มกได้อำนาจให้ออกนอกเมืองโดยบอกว่าตนจะ.....เอง
13. เจ้าหญิงทรงอ่อนวอนให้แม่มกคืนร่างให้เจ้าชายโดยตนจะยอม....
.....
14. เจ้าหญิงพากระต่ายขาวไปอยู่ที่.....
15. เจ้าหญิงหาน้ำค้างจาก.....

ค. จงใช้คำต่อไปนี้แต่งประโยค

16. แม่มก
.....
17. กระต่ายขาว
.....
18. อ่อนวอน
.....
19. เยาะเย้ย
.....
20. ทหาร
.....

ชื่อ.....

แบบฝึกหัด

คำสั่ง เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องลากับช้างแล้วให้ทำแบบฝึกหัดดังต่อไปนี้

ก. ชีต ✓ หน้าข้อความที่ถูก ชีต ✗ หน้าข้อความที่ผิดแล้วแก้ไขให้ถูกต้อง

1. ลักขังหลายได้รับความลำบากเพราะช้างเป็นเหตุ

.....

2. หมูป่าเรียกสัตว์ต่าง ๆ มาประชุมปรึกษาหารือ

.....

3. ลักขังบอกว่านายพรานเป็นต้นเหตุให้พวกเราเดือดร้อนคือลิง

.....

4. ป่าที่ช้างไปอยู่ในหมื่นอุดมสมบูรณ์เหมือนกันเดิม

.....

5. ช้างทุกเชือกต่างก็ตกลงใจที่จะอยู่ในป่าแห่งใหม่

.....

ข. จงเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน

6. ลักขังเล็ก ๆ วังหนีไม่ทันจึงถูกช้างเหยียบถึงแก่ความตาย

7. ลิงละหน้าที่เพราะกลัวถูกช้างเหยียบ

8. พรานป่าตอนช้างเข้าพะเนียด ช้างวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต

9. ช้างโขลงนั้นได้กลับเข้าไปอยู่ในป่าเดิมอีกครั้งหนึ่ง

10. หมูป่าชุดหลุมขนาดใหญ่ไว้คักช้าง

.....

.....

.....

.....

.....

ค. จงตอบคำถามต่อไปนี้

10. ทำไมช้างจึงต้องวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต
.....
12. เพราะเหตุใดเสือจึงต้องเรียกสัตว์ต่าง ๆ มาประชุมปรึกษาหารือ
.....
13. ใครเป็นต้นเหตุที่แท้จริงที่ทำให้สัตว์ทั้งหลายเดือดร้อน
.....
14. ในครั้งแรกลิงสามารถไล่ช้างทั้งโขลงให้ไปอยู่ที่อื่นได้หรือไม่
เพราะเหตุใด
.....
15. มีสัตว์ตัวใดรับอาสาไปกำจัดนายพรานหรือไม่ เพราะเหตุใด
.....
16. ทำไมโขลงช้างจึงเข้าตรงทางเข้าที่ 1 ไม่ได้
.....
17. มดแดงกับผึ้งช่วยทำอะไรบ้างและทำได้สำเร็จหรือไม่
.....
18. สัตว์ใดที่บอกพร่องต่อหน้าที่
.....
19. ที่ทางเข้าที่ 3 ลิงสามารถป้องกันโขลงช้างไม่ให้เข้าได้หรือไม่
เพราะเหตุใด
.....
20. การที่ลิงละทิ้งหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย แสดงให้เห็นว่าลิงเป็นเช่นไร
.....
.....

ชื่อ.....

แบบฝึกหัด

คำสั่ง เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องเจ้าหญิงผู้เสียสละแล้วให้ทำแบบฝึกหัดดังต่อไปนี้

ก. จงตอบคำถามต่อไปนี้

1. คางคกรักษาพระราชินีให้ทรงหายจากพระประชวรโดยวิธีใด.....
.....
2. เหตุใดพระธิดาองค์ใหญ่จึงไม่ยอมแต่งงานกับคางคก
.....
3. ขณะที่พี่เลี้ยงแต่งงานกำลังเริ่ม มีเหตุอะไรเกิดขึ้นในงาน
.....
4. การที่พระธิดาองค์เล็กยอมแต่งงานกับคางคกแสดงว่าพระธิดาเป็น
คนเช่นไร
.....
5. เจ้าหญิงผู้ทั้งสองมีความรู้สึกเช่นใดที่เห็นคางคกกลายร่างเป็น
เจ้าชาย
.....

ข. ชี้ด ✓ หน้าข้อความที่ถูก ชี้ด × หน้าข้อความที่ผิดแล้วแก้ไขให้ถูกต้อง

6. พระราชาประกาศหาหมอยที่สามารถหาการรักษาพระธิดา
.....
.....
7. เจ้าชายจากเมืองต่าง ๆ พาถิ่นนำหมอยที่เก่งที่สุดในเมืองมาทำการ
รักษาพระราชินี
.....
8. ความเจ็บไข้ของพระราชินีหายไปราวกับปลิดทิ้งเมื่อคางคกมาทำ
การรักษา
.....

9. พระธิดาองค์รองพูดตอบว่า "หม่อมฉันยินดีที่จะแต่งงานกับคางคก"

.....

10. เจ้าหญิงผู้พี่ทั้งสองต่างพูดจากระหยิ่มกระเพียบน้ององค์เล็กว่าโจ่งที่
ยอมแต่งงานกับคางคก

.....

ค. จงเติมข้อความให้สมบูรณ์ตามเนื้อเรื่อง

11. พระราชาทรงเห็นว่า.....มีพระอาการเพียบหนัก

12. พระราชาตรัสเรียก.....เข้ามาเฝ้า

13. ใครสามารถรักษาพระราชินีให้หายจากพระประชวรจะให้

.....กับพระธิดา

14. หม่อมฉันยอมตายเสียดีกว่าที่จะแต่งงานกับ

15. ขณะที่พิธีแต่งงานกำลังเริ่มก็เกิดมี.....

ไปยังร่างของคางคก

ง. จงใช้คำต่อไปนี้แต่งประโยค

16. ประชวร

.....

17. สัญญา

.....

18. ประกาศ

.....

19. แสงสว่าง

.....

20. เสียสละ

.....

ชื่อ.....

แบบฝึกหัด

คำสั่ง เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องต่างให้มีความสุขแล้วให้ทำแบบฝึกหัดดังต่อไปนี้

ก. จงเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน

1. ลูกจ้างควา ลูกแมวและลูกกระต่ายบนหัวร้องขออาหารจากแม่
2. แม่กระต่ายไม่ยอมออกจากถ้ำไปหากินเช่นเคย
3. แม่แมวได้ยินเสียงลูกร้องสองตัวคุยกันเพื่อวางแผนขโมยลูกจ้างควา ลูกแมวและลูกกระต่าย
4. แม่จ้างควาบินไล่จับหนู ส่วนแม่แมวก็นั่งไล่จับคองู
5. หนูเลื้อยไปยังโพรงในถ้ำที่กระต่ายอาศัยอยู่

.....

ข. จงเติมข้อความให้สมบูรณ์ตามเนื้อเรื่อง

6. สัตว์ที่อาศัยอยู่ในถ้ำคือ
7. แม่แมวออกไปหาอาหารขณะเดินผ่านป่าได้ยินเสียง

8. แม่จ้างควาขอออกไปหาอาหารเวลา
9. ลูกกระต่ายร้องขึ้นว่า.....จะกินพวกเรา
10. แม่กระต่ายจำ เราขอโทษที่เรา.....ไม่เผ้าให้

ค. จงตอบคำถามต่อไปนี้

11. งูสองตัวคุยกันเพื่อวางแผนอะไร
.....
12. แมคางคาวไม่ยอมออกจากรังไปหาอาหารเพราะอะไร
.....
13. เพราะเหตุใดแม่กระต่าย แม่แมวและแมคางคาวจึงต้องประชุมกัน
.....
14. แม่แมวออกความเห็นอย่างไรในที่ประชุม
.....
15. ทำไมแมคางคาวจึงขอออกไปหาอาหารตอนกลางคืน
.....
16. แม่กระต่ายออกไปหาอาหารกินในเวลาใด
.....
17. ทำไมงูจึงกล้าเลื้อยเข้าไปยังโพรงในด้าที่กระต่ายอาศัยอยู่
.....
18. แมคางคาวและแม่แมวช่วยลูกกระต่ายไว้ได้โดยวิธีใด
.....
19. แมคางคาวและแม่แมวขอโทษใคร ด้วยเรื่องอะไร
.....
20. การที่สัตว์ทั้งสามชนิดสามารถอยู่ร่วมกันได้ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
แสดงว่าสัตว์ทั้งสามชนิดเป็นเช่นใด
.....

ชื่อ.....

แบบฝึกหัด

คำสั่ง เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องลูกแก้ววิเศษแล้วให้ทำแบบฝึกหัดดังต่อไปนี้

ก. จงตอบคำถามต่อไปนี้

1. ทำไมภูติกับโรจน์จึงอยู่กันตามลำพังสองคนพี่น้อง
2. ภูติมีนิสัยอย่างไร
3. โรจน์มีนิสัยอย่างไร
4. โรจน์พบหีบสมบัติในขณะที่ภูติกำลังทำอะไร
5. ในหีบที่ภูติพบมีทรัพย์สินสมบัติหรือไม่ ถ้าไม่มีในหีบนั้นมีอะไร
6. เพราะเหตุใดคนแคระจึงมอบลูกแก้ววิเศษให้ภูติกับโรจน์
7. ภูติขออะไรจากลูกแก้ววิเศษ
8. โรจน์ขออะไรจากลูกแก้ววิเศษ
9. ภูติใช้ทรัพย์สินสมบัติที่ได้อะไรจากลูกแก้ววิเศษหมดหรือไม่ เพราะเหตุใด
10. ทำไมโรจน์จึงมีฐานะร่ำรวยและมีชีวิตอยู่อย่างสุขสบาย

- ข. ชีต ✓ หน้าข้อความที่ถูก ชีต ✗ หน้าข้อความที่ผิดแล้วแก้ไขให้ถูกต้อง
11. โรจน์ชูกินไคพักเดียวก็เดินไปนอนพักไคทันไม้
.....
 12. วุฒิบคนแคะอยู่ในหีบเขารู้สึกผิดหวังมากที่ไม่มีทรัพย์สินสมบัติอยู่ในนั้น
.....
 13. วุฒิบกับโรจน์ตื่นเต้นและดีใจมากที่ไคลูกแก้ววิเศษ
.....
 14. วุฒิบขอโรนสำหรับทำมาหากิน
.....
 15. วุฒิบใช้ทรัพย์สินที่ดีที่ได้มาจากลูกแก้ววิเศษอย่างประหยัด
.....
- ค. จงเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน
16. วุฒิบใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่ายไม่ยอมทำมาหากินอย่างไคทั้งสิ้น
 17. คนแคะมอบลูกแก้ววิเศษให้วุฒิบกับโรจน์
 18. โรจน์ชูกินในไร่และไคพบหีบสมบัติ
 19. โรจน์รู้จักใช้จ่ายอย่างประหยัด เขาจึงมีฐานะร่ำรวยและมีความสุข
 20. วุฒิบขอแก้วแหวนเงินทอง ล้วนโรจน์ขอโรนสำหรับทำมาหากิน
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ภาคผนวก ค
แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 1

คำสั่ง จงอ่านข้อความที่กำหนดให้แล้วตอบคำถาม โดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว แล้วทำเครื่องหมาย × บนตัวอักษรหน้าข้อความที่เลือกลงในกระดาษคำตอบ

เรื่องที่ 1

อรุณเป็นเด็กนักเรียนที่ย้ายมาจากต่างจังหวัด กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เขามีเพื่อนสนิทคนหนึ่งชื่อ สมชาย บ้านของสมชายมีฐานะดีกว่าอรุณ เนื่องจาก อรุณไม่เคยเอาเปรียบใคร สมชายจึงคบหาด้วยอรุณอย่างสนิทสนม เขามักไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ วันหนึ่งทางโรงเรียนพานักเรียนไปเที่ยวต่างจังหวัด เมื่อไปถึงนักเรียนต่างก็แยกย้ายกันไปเล่นเล่น นักเรียนส่วนหนึ่งเดินลุยน้ำไปเล่นบนลานหินที่มีน้ำไหลลงมาอย่างสนุกสนาน ขณะที่ อรุณกับสมชายกำลังยืนอยู่บนโขดหิน สุนทรนึกอยากจะแกล้งเพื่อนจึงว่ายนน้ำไม่เป็น จึงเดินเข้าไปใกล้ ๆ สมชายแล้วลัดสมชายถลาลงในลำธารนั้น "ช่วยด้วย ช่วยด้วย" สมชายตะโกนด้วยเสียงอันดัง นักเรียนหลายคนที่อยู่ในที่นั้นต่างก็ตกใจแต่ไม่มีใครกล้าลงไปช่วย เพราะน้ำไหลเร็วมาก อรุณคิดว่าตนเองพอช่วยได้ เพราะว่าว่ายน้ำเก่ง จึงกระโดดลงไปช่วย สมชายขึ้นมาได้ทันก่อนที่สมชายจะถูกกระแสน้ำพัดพาไป

1. เหตุใดสมชายจึงขอความช่วยเหลือกับอรุณ	2. สุนทรเปรียบได้กับคนชนิดใด
ก. อรุณมีฐานะยากจนกว่า	ก. เกเร
ข. อรุณมีความใจสมชายเสมอ	ข. ใจร้าย
ค. อรุณเป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	ค. เห็นแก่ตัว
ง. อรุณย้ายมาจากต่างจังหวัด	ง. เอาเปรียบ

3. "ช่วยด้วย ช่วยด้วย" มีความหมาย
อย่างไร
- ก. ตกใจ
ข. เสียใจ
ค. ขอร้อง
ง. ไม่สบายใจ
4. พฤติการณ์ของอรุณ แสดงถึงคุณธรรม
ข้อใด
- ก. ความกรุณา
ข. ความเมตตา
ค. ความกล้าหาญ
ง. ความรับผิดชอบ
5. ถ้าไม่มีใครลงไปช่วยสมชาย ผลที่จะ
เกิดขึ้นในลำคัมต่อไปคืออะไร
- ก. สมชายจมน้ำ
ข. สุนทรถูกครุลงโทษ
ค. สุนทรถูกตำรวจจับ
ง. พ่อแม่สมชายโกรธครุ
6. การกระทำในข้อใดสอดคล้องกับการ
กระทำของอรุณ ตอนที่ลงไปช่วยสมชาย
- ก. แยกคอยเพื่อนที่มารั้งแกนนง
ข. วิภาช่วยลุงคนตาบอดข้ามถนน
ค. ท้อยไล่สุนัขไม่ให้มากัดเพื่อน ๆ
ง. ตำรวจช่วยเด็กให้พ้นจากถูกไฟคลอก

เรื่องที่ 2

บุพผาเป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่ ครอบครัวของเธออยู่กันอย่างสุขสบาย จนกระทั่ง
เมื่ออายุ 5 ปี มารดาเสียชีวิตลง บิดามีภรรยาใหม่ บุพผาได้รับความลำบากมาก และ
เมื่อเธออายุได้ 10 ปี บิดาก็เสียชีวิตลงอีก บุพผาต้องอยู่กับมารดาเลี้ยงและน้องอีก 2 คน
บุพผาต้องออกจากโรงเรียน เพราะมารดาเลี้ยงอ้างว่าไม่มีเงินส่ง เมื่อไม่ได้ไปโรงเรียน
ก็ต้องทำงานทั้งวัน ถ้าทำไม่ถูกใจก็ถูกมารดาเลี้ยงเขียนตีเป็นประจำ วันหนึ่งมารดาเลี้ยง
ใช้ให้บุพผาหิ้วมะม่วง 2 ถังใหญ่ไปส่งแม่ค้าในตลาด บุพผาหิ้วข้าวจนเป็นลมล้มลงที่หน้าบ้าน
หลังหนึ่ง หญิงเจ้าของบ้านพาบุพผาเข้าไปในบ้านให้ทานยาและรับประทานอาหาร หญิง
เจ้าของบ้านซักถามบุพผาเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ในครอบครัว และชวนให้เธอมาอยู่ที่บ้าน
ของตน เพราะสงสารที่ทำงานหนักและจะส่งให้เรียนต่อด้วย เมื่อบุพผาตกลงใจ

หญิงเจ้าของบ้านจึงไปหา มารดาเลี้ยงของบุพผาและนำเงินจำนวนหนึ่งไปให้เพื่อแลกกับ
ข้าวเชอ บุพผาจึงได้เรียนต่อและอยู่บ้านหลังนั้นอย่างมีความสุข

7. ข้อใดให้ความหมายว่าเกิดหรือมีขึ้น เพียงครั้งเดียว
 - ก. บิดาเสียชีวิต
 - ข. บุพผาดีใจมาก
 - ค. บุพผาได้เรียนต่อ
 - ง. บิดามีภรรยาใหม่
8. พฤติการณ์ของบุพผาแสดงถึงคุณธรรมใด
 - ก. ความขยัน
 - ข. ความอดทน
 - ค. ความซื่อสัตย์
 - ง. ความยุติธรรม
9. นักเรียนคิดว่าบุพผามีความรู้สึกละอย่างไร ที่ได้ไปอยู่บ้านใหม่
 - ก. ดีใจเพราะได้เรียนต่อ
 - ข. เสียใจเพราะคิดถึงบ้านเดิม
 - ค. ดีใจเพราะไม่ต้องทำงานหนัก
 - ง. ดีใจเพราะไม่ชอบมารดาเลี้ยง
10. การกระทำในข้อใดสอดคล้องกับการกระทำของหญิงเจ้าของบ้าน
 - ก. ชี้นำลูกนกมาเลี้ยง
 - ข. สวมคิดให้เงินแก่ขอทาน
 - ค. สุภาพขอเก็บกว่ำรามาเลี้ยง
 - ง. สุ่มาเลแบ่งขนมให้เพื่อนในห้อง
11. เหตุใดบุพผาจึงถูกมารดาเลี้ยงเขียนตี
 - ก. ชีเกียจทำงาน
 - ข. ไม่ใช่ลูกของตน
 - ค. ทำงานไม่ได้ตั้งใจ
 - ง. มารดาเลี้ยงเกลียด
12. ข้อใดเป็นประโยชน์
 - ก. บุพผาหิวมะม่วง
 - ข. แม่ค้าในตลาด
 - ค. สงสารที่ต้องทำงาน
 - ง. นำเงินจำนวนหนึ่งไป

เรื่องที่ 3

น้อยหน้าเป็นเด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่ง ที่บ้านของน้อยหน้าขายอาหารตอนเย็น เมื่อกลับจากโรงเรียน น้อยหน้าจะช่วยคุณแม่เก็บจาน ล้างจานเสมอ วันหนึ่งน้อยหน้าเห็นเด็กหญิงคนหนึ่งอุ้มตุ๊กตาตัวโตเข้ามาทานอาหารในร้านกับคุณแม่ของเธอ น้อยหน้าเห็นเข้าก็อยากจะได้บ้าง จึงไปขอเงินคุณแม่เพื่อซื้อตุ๊กตา คุณแม่บอกว่ารอให้มีเงินมาก ๆ ก่อนจะซื้อให้ วันต่อมาขณะที่น้อยหน้าวิ่งเล่นในสนามหน้าโรงเรียน น้อยหน้าพบกระเป๋เงินใบเล็ก ๆ ตกอยู่ เปิดดูก็พบเงิน 30 บาท น้อยหน้าคิดว่าเงินนี้คงจะพอซื้อตุ๊กตาได้ จึงตั้งใจว่าจะไม่บอกคุณครู เมื่อเข้าห้องเรียน น้อยหน้ารู้สึกไม่สบายใจที่จะเก็บเงินนั้นไว้ น้อยหน้าจึงตัดสินใจนำกระเป๋เงินไปให้คุณครู คุณครูชมว่าน้อยหน้าเป็นเด็กดีและเจ้าของกระเป๋เงิน คือ หนูจุ๊บแจ่มก็กล่าวขอบคุณน้อยหน้า และบอกว่าเงินนั้นคุณแม่ฝากมาซื้อของ

13. นักเรียนคิดว่าน้อยหน้ามีความรู้สึกอย่างไรเมื่อหนูจุ๊บแจ่มกล่าวขอบคุณ ก. ดีใจ ข. ภูมิใจ ค. สุขใจ ง. ชื่นใจ	15. การกระทำในข้อใดสอดคล้องกับการกระทำของน้อยหน้า ก. อ้วนนำเงินที่ได้รับทอนเกินมาไปคืนให้พ่อค้า ข. ก้อยให้เพื่อนลอกคำตอบในขณะสอบ เพราะสงสาร ค. แดงหยิบเงินที่มีผู้วางลืมไว้บนโต๊ะ เพราะไม่มีใครเห็น ง. ตุ๊กเก็บเงินได้ในบริเวณโรงเรียน แล้วนำเงินไปซื้อสมุด
14. พฤติการณ์ของน้อยหน้าแสดงถึงคุณธรรมใด ก. ซื่อสัตย์ ข. เมตตา ค. เสียสละ ง. รับผิดชอบ	

16. เหตุใดคุณครูจึงชมว่าน้อยหน้าเป็นเด็กดี 18. ในเรื่องนี้ ใครดีใจมากที่สุด

ก. น้อยหน้าช่วยคุณแม่ทำงานบ้าน	ก. คุณครู
ข. น้อยหน้านำเงินไปคืนหนูจวบแจง	ข. คุณแม่
ค. น้อยหน้าไม่ลักขโมยของของผู้อื่น	ค. น้อยหน้า
ง. น้อยหน้าไม่เอาของของผู้อื่นมาเป็น	ง. หนูจวบแจง

ของตน

17. ข้อใดเป็นประโยชน์

- ก. ที่บ้านของน้อยหน้า
ข. เจ้าของกระเป๋าเงิน
ค. น้อยหน้าอยากจะได้บ้าง
ง. น้อยหน้าพบกระเป๋าเงิน

เรื่องที่ 4

โรงเรียนแห่งหนึ่งได้จัดให้มีการประกวดความสะอาดของห้องเรียนทุกวัน ซึ่งชั้น ป.5/3 ชนะการประกวดอยู่เสมอ เพราะนักเรียนทุกคนในชั้นต่างก็ช่วยกัน รักษาความสะอาด จนได้รับคำชมเชยจากครูทุกคนในโรงเรียน วันหนึ่งวิชัยซึ่งเป็นหัวหน้าห้องได้พูดคุยกับเพื่อน ๆ ว่า "การที่ห้อง ป.5/3 ชนะการประกวดอยู่เสมอ เพราะมีหัวหน้าที่ดี ถ้าไม่มีหัวหน้าห้องแบบนี้ก็ไม่มีทางชนะไปได้" เพื่อน ๆ ต่างก็ไม่พอใจวิชัย สรรพลได้พูดขึ้นว่า "ถ้าเพื่อน ๆ ในห้องไม่ช่วยกันทำ ห้องนี้ก็ไม่มีทางสะอาดไปได้" ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา นักเรียนในห้องต่างก็ไม่ช่วยกันรักษาความสะอาดปล่อยให้ห้องเรียนสกปรก มีเศษกระดาษเกลื่อน และไม่เคยชนะการประกวดอีกเลย สรรพลได้ถามวิชัยว่า "หัวหน้าคนเดียวสามารถทำให้ห้องสะอาดได้ไหม" วิชัยเสียใจมาก กล่าวขอโทษเพื่อนทุกคนในห้อง และพูดว่า "การที่จะทำงานสิ่งใดให้สำเร็จจะต้องได้รับความร่วมมือจากทุกคน ไม่ใช่คนเดียวคนหนึ่ง" ต่อมาชั้น ป.5/3 ก็ชนะการประกวดเช่นเคย

19. "การที่จะทำงานสิ่งใดให้สำเร็จ จะต้องได้รับความร่วมมือจากทุกคน ไม่ใช่คนใดคนหนึ่ง" ข้อความนี้ เปรียบได้กับข้อใด
- ก. สามัคคีคือพลัง
 - ข. ทำงานต้องช่วยกัน
 - ค. สามัคคีพาชีวิตให้อยู่รอด
 - ง. ร่วมมือร่วมใจกันทำงาน
20. สิ่งใดเป็นผลที่สำคัญที่สุดของความ ร่วมมือร่วมใจ
- ก. ชัยชนะ
 - ข. ความสำเร็จ
 - ค. ความสบายใจ
 - ง. ความสนิทสนม
21. เรื่องนี้ต้องการเน้นถึงอะไร
- ก. ความสามัคคี
 - ข. ความยุติธรรม
 - ค. ความมีน้ำใจ
 - ง. ความขยันหมั่นเพียร
22. เหตุใดชั้น ป.5/3 จึงชนะการประกวด อยู่เสมอ
- ก. มีหัวหน้าห้องที่ดี
 - ข. ทุกคนขยันขันแข็ง
 - ค. ทุกคนร่วมมือร่วมใจ
 - ง. คุณครูทุกคนให้กำลังใจ
23. คำพูดที่วิชัยกล่าวในตอนแรก แสดงว่า วิชัยเป็นคนเช่นไร
- ก. คอยโว
 - ข. ถ่อมตัว
 - ค. โอ้อวด
 - ง. ยกตนเอง
24. เหตุใดวิชัยจึงรู้สึกเสียใจ
- ก. เพื่อน ๆ ไม่พอใจ
 - ข. ภูมิใจของการทำงานคนเดียว
 - ค. ห้องเรียนไม่ชนะการประกวด
 - ง. ครูในโรงเรียนตำหนิวิชัย

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 2

คำสั่ง จงอ่านข้อความที่กำหนดให้แล้วตอบคำถาม โดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียง
คำตอบเดียว แล้วทำเครื่องหมาย X บนตัวอักษรหน้าข้อความที่เลือกลงในกระดาษ
คำตอบ

เรื่องที่ 5

เศรษฐีคนหนึ่ง ชื่อ นายคง มีภรรยาชื่อนางบัว ทั้งสองคนมีฐานะร่ำรวยมาก
แต่ไม่มีลูกด้วยกัน จึงอยากหาเด็กมาเลี้ยง นายคงไปพบเด็กสองคนรู้สึกถูกใจ แต่ก็
ตัดสินใจไม่ถูกว่าจะเอาคนไหนมาเลี้ยง เด็กคนแรกชื่อเอก อีกคนชื่อย่อย นายคง
พยายามพูดคุยกับเอกและย้อยเป็นประจำ วันหนึ่งนายคงได้เรียกเด็กสองคนไปหา
และให้เงินไว้ใช้คนละ 100 บาท เอกและย้อยก็ใจมากรีบนำเงินไปอวดพ่อแม่ เอก
ฝากเงินไว้กับแม่เพื่อใช้เมื่อจำเป็น ส่วนย้อยเมื่อได้เงินก็นำไปซื้อของเล่นหมด อาทิตย์
ต่อมานายคงก็เรียกเอกและย้อยไปที่บ้านและให้เงินอีก เอกพูดว่า "คุณลุงครับ เงินที่
คุณลุงให้ยังใช้ไม่หมดเลย ผมยังไม่รับหรอกครับ" นายคงรู้สึกพอใจเอกมาก แล้วนายคง
ก็หันไปถามย้อยว่าเงินเก่าหมดหรือยัง ย้อยบอกว่าหมดตั้งแต่วันที่ให้ไปแล้ว เมื่อเด็ก
ทั้งสองคนกลับไปแล้ว นายคงก็ไปที่บ้านของเอก และขอเอกมาเป็นบุตรบุญธรรม
พ่อแม่ของเอกก็ใจมากที่ลูกได้ไปอยู่ในที่สุขสบาย เมื่อเอกโตเป็นหนุ่ม นายคงก็ยก
ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดให้เอก เอกก็เลี้ยงดูนายคงและนางบัวเป็นอย่างดี

25. เหตุใดนายคงจึงขอเอามาเป็น
บุตรบุญธรรม
ก. เอ็กเป็นคนขยัน
ข. เอ็กเอาใจเก่ง
ค. เอ็กรู้จักใช้เงิน
ง. เอ็กพูดจาไพเราะ
26. ถ้านายคงขอต่อเป็นบุตรบุญธรรม
นักเรียนคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น
ก. พ่อแม่ของต่อดีใจมาก
ข. ต่อเลี้ยงดูนายคงอย่างดี
ค. ทรัพย์สินมรดกของนายคงลดน้อยลง
ง. ต่อดีใจที่เป็นลูกของนายคง
27. ถ้านายคงและนางบัวมีลูก เหตุการณ์
ที่จะเกิดขึ้นในลำดับต่อไปคืออะไร
ก. นายคงไม่ต้องการเด็กมาเลี้ยง
ข. นายคงไม่ต้องการเอาเอ็กมาเลี้ยง
ค. นายคงไม่ต้องการยกทรัพย์สินมรดก
ให้เอ็ก
ง. นายคงไม่ต้องการเสียเงินให้เอ็ก
กับต่อ
28. พฤติการณ์ของต่อแสดงว่าต่อเป็น
คนเช่นไร
ก. ทรพี
ข. อคทน
ค. ซื่อสัตย์
ง. ทุ่มเพื้อ
29. เหตุใดพ่อแม่ของเอ็กดีใจที่นายคง
มาขอเอ็กไปเป็นลูก
ก. นายคงเป็นคนน่านับถือ
ข. นายคงมีฐานะดีกว่าตน
ค. พ่อแม่ไม่มีเงินเลี้ยงเอ็ก
ง. พ่อแม่เลี้ยงเอ็กดูนายคงไม่ได้
30. เรื่องนี้ต้องการเน้นถึงอะไร
ก. คนมีเงินจะมีความสุข
ข. คนร่ำรวยมักจะไม่เป็นลูก
ค. คนรู้จักใช้จ่ายจะสุขสบาย
ง. คนที่ร่ำรวยจะไม่เคียดแค้น

เรื่องที่ 6

นายเสริมเป็นคนทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ครอบครัวยากจนจึงเดินทางเข้ามาอยู่ภาคกลาง โดยสมัครเป็นลูกจ้างเขาทำนาได้ค่าจ้างเดือนละ 600 บาท เมื่อได้เงินก็ส่งไปให้พ่อแม่เป็นประจำ นายเสริมทำงานไม่เคยหลีกเลี่ยง นายจ้างจึงรักและเอ็นดูมาก นายเสริมอยู่จนกระทั่งอายุครบวาระ นายจ้างก็ทำการอุปสมบทให้ 1 พรรษา พอสึกออกมาก็หาภรรยาให้เสร็จ นายเสริมเลิกเป็นลูกจ้าง ขอเช่านา นายจ้างทำและอาศัยทำนาเป็นที่อยู่ นายเสริมและภรรยาช่วยกันทำมาหากินตัวเป็นเกลียว พอเสร็จฤดูทำนา ก็ให้ภรรยาปลูกผักแพง แดงโมซาย ส่วนตัวเองก็หัดทำงานช่างไม้ รับจ้างปลูกบ้าน เมื่อทำมาหากินได้เหลือจากใช้จ่ายก็นำเงินไปฝากธนาคาร ชั่วเวลาไม่กี่ปีเขาสามารถรวบรวมเงินซื้อที่ดินได้แปลงหนึ่งเป็นที่ทำมาหากินของตนเองและปลูกบ้านใหม่ ینگานปีนายเสริมก็ร่ำรวยมีที่ดินไร่นาเพิ่มขึ้น มีเงินฝากธนาคารหลายแสน จนเป็นที่ยกย่องนับถือของคนในตำบลนั้น

31. นายเสริมขยันทำมาหากินจะมีผล	33. พฤติการณ์ของนายเสริมแสดงถึง
ต่อสิ่งใดมากที่สุด	คุณธรรมใด
ก. มีเงินเพิ่มขึ้น	ก. ความอดทน
ข. มีความสงบสุข	ข. ความซื่อสัตย์
ค. คนรักและเอ็นดู	ค. ความประหยัด
ง. ไม่ต้องเป็นลูกจ้าง	ง. ความขยันหมั่นเพียร
32. เรื่องนี้ต้องการ เน้นถึงอะไร	34. นายเสริมทำงานไม่เคยหลีกเลี่ยง
ก. คนขยันอยู่ที่ใดก็ได้	มีความหมายตรงกับข้อใด
ข. คนขยันทำสิ่งใดก็สำเร็จ	ก. ทำงานหนักต่อไปจะร่ำรวย
ค. คนขยัน ใกร ๆ ก็ร่ำรวย	ข. ทำงานให้นายจ้างเห็นสม่ำเสมอ
ง. คนขยันจะไม่มีความทุกข์	ค. ทำงานทุกอย่างไม่ว่าหนักหรือเบา
	ง. ตั้งใจทำงานเมื่ออยู่คือนายจ้าง

35. ถ้านายเสริมชอบหลีกเลี่ยงงาน

ผลที่จะเกิดขึ้นในลำดับต่อไปคืออะไร

- ก. นายเสริมไม่มีความสุข
- ข. นายจ้างไม่รักนายเสริม
- ค. นายเสริมต้องหาเงินบวชเอง
- ง. นายเสริมไม่มีเงินส่งให้พ่อแม่

36. ข้อใดเป็นประโยชน์

- ก. เป็นลูกจ้างเขาทำนา
- ข. อาศัยทำนาเป็นที่อยู่
- ค. ทำมาหากินเป็นของตัวเอง
- ง. นายเสริมรับจ้างปลูกบ้าน

เรื่องที่ 7

มีครอบครัวชาวนาครอบครัวหนึ่ง หัวหน้าครอบครัวชื่อนายอาจ ภรรยาชื่อนางน้อย เขามีบุตรสองคนชื่อ คักกี้ กับ ชัย ทั้งสองคนกำลังเรียนอยู่ชั้น ป.5 นายอาจเป็นคนขยันตื่นแต่เช้าตรู่แล้วรีบออกไปไถนา ส่วนนางน้อยก็ลุกขึ้นพร้อมสามีแล้วหุงหาอาหาร คักกี้เป็นเด็กเกียจคร้านชอบนอนตื่นสายและไม่สนใจเรียน เพื่อน ๆ ในห้องไม่อยากทำงานร่วมกับคักกี้ เพราะเขาชอบหลบเลี่ยงงาน ส่วนชัยชอบช่วยเหลือผู้อื่น เพื่อนทุกคนชอบและอยากทำงานด้วย นอกจากนี้แล้ว พ่อแม่มักรักชัยมากกว่าคักกี้ อีกด้วย เพราะเขายินยอมช่วยพ่อแม่ทำงาน วันหนึ่งพ่อสั่งให้คักกี้เอาควายไปเลี้ยงกลางทุ่ง คักกี้ปล่อยให้ควายกินหญ้าส่วนตัวเองไปอิงนกกกับเพื่อน ๆ เมื่อกลับมา ปรากฏว่าควายถูกขโมยลักไป พ่อโกรธคักกี้มาก เขียนตีและตำหนิว่าเขาทอดทิ้งหน้าที่

37. การกระทำของคักกี้ แสดงว่า

คักกี้เป็นคนเช่นไร

- ก. ชอบสนุกสนาน
- ข. ไม่ชอบทำงาน
- ค. ไม่ชอบช่วยเหลือผู้อื่น
- ง. ไม่มีความรับผิดชอบ

38. คักกี้ไปอิงนกกกับเพื่อนที่ไหน

- ก. กลางทุ่ง
- ข. หลังหมู่บ้าน
- ค. ห่างจากที่เลี้ยงควาย
- ง. ใกล้ ๆ กับที่เลี้ยงควาย

39. การกระทำในข้อใดสอดคล้องกับ การกระทำของศักดิ์
- ก. ยำใจไปเที่ยวนอกบ้านกับเพื่อน ๆ
 - ข. วิจารณ์บ้านที่ไม่มีใครอยู่ไปคุณภาพนคร
 - ค. ธานีไม่สละที่นั่งบนรถประจำทางให้แก่เด็ก
 - ง. จอชช่วยเพื่อนทำความสะอาดห้องเรียนบางวัน
40. เหตุใดพ่อแม่จึงรักซัยมากกว่าศักดิ์
- ก. ซัยเป็นเด็กน่ารัก
 - ข. ซัยไม่ดื้อเหมือนศักดิ์
 - ค. ซัยเรียนเก่งกว่าศักดิ์
 - ง. ซัยช่วยทำงานมากกว่าศักดิ์
41. ถ้าศักดิ์ไม่ไปยุ่งกับเพื่อน เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในลำดับต่อไปคืออะไร
- ก. ศักดิ์ไม่ถูกพ่อตำหนิ
 - ข. พ่อชมเชยว่าศักดิ์ขยัน
 - ค. ศักดิ์นำควายกลับบ้าน
 - ง. พ่อแม่รักศักดิ์มากขึ้น
42. สิ่งใดเป็นผลที่สำคัญที่สุดของการที่ศักดิ์ทอดทิ้งหน้าที่
- ก. ศักดิ์ถูกดู
 - ข. ไม่มีควายไถนา
 - ค. พ่อแม่โกรธศักดิ์
 - ง. ศักดิ์เรียนไม่เก่ง

เรื่องที่ 8

ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งมีการคมนาคมไม่สะดวก เนื่องจากไม่มีถนนสำหรับติดต่อ กับหมู่บ้านอื่น ชาวบ้านได้รับความลำบากมาก โดยเฉพาะเมื่อมีผู้ป่วย พวกเขาจึงได้ ไปติดต่อทางอำเภอ ขอให้สร้างถนนเข้าหมู่บ้าน นายอำเภอจึงเดินทางไปหมู่บ้านนั้น เพื่อประชุมชาวบ้าน โดยบอกว่า "การตัดถนนเข้าหมู่บ้านจะต้องผ่านที่ดินของชาวบ้าน หลายแปลง พวกท่านจะยินยอมเสียที่ดินของตนหรือไม่" ชาวบ้านส่วนใหญ่ตกลงยินยอม ยกที่ดินให้ ยกเว้นนายสินเพียงคนเดียว เพราะเขาจะต้องเสียที่ดินมากกว่าทุกคนใน

หมู่บ้านนี้ นายอำเภอจึงพูดว่า "ถ้าพี่สินไม่ยอมยกที่ดินให้ถนนสายนี้ก็คงจะสร้างไม่ได้ และทุกคนในหมู่บ้านก็คงไม่มีถนนใช้" ชาวบ้านทุกคนจึงมองไปที่นายสินด้วยสายตาที่ขอความเห็นใจ นายสินจึงคิดได้ว่าการที่เขาไม่ยอมเสียที่ดินไปเพียงคนเดียว ย่อมทำให้ อีกหลายคนเดือดร้อนและไม่มีความสุข ในที่สุด เขาก็ตกลงยกที่ดินของเขาเพื่อทำถนน ชาวบ้านทุกคนจึงพากันขอบคุณและยกย่องนับถือนายสิน และเมื่อสร้างถนนเสร็จ ชาวบ้าน ก็อยู่กันอย่างมีความสุข

43. เรื่องนี้ต้องการเน้นถึงอะไร

- ก. ความสามัคคี
- ข. ความเสียสละ
- ค. ความรับผิดชอบ
- ง. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

44. "ถ้าไม่ยอมยกที่ดินให้ถนนสายนี้ก็

- คงจะสร้างไม่ได้ และทุกคนในหมู่บ้านก็คงไม่มีถนนใช้" ข้อความนี้ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังนึกถึงอะไร
- ก. ไม่ควรทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน
 - ข. เสียสละของที่ตนมีอยู่ให้กับผู้อื่น
 - ค. นึกถึงประโยชน์ส่วนรวมให้

มาก ๆ

- ง. สละประโยชน์ส่วนตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวม

45. ในเรื่องนี้ ใครตั้งใจมากที่สุด

- ก. นายสิน
- ข. คนเจ็บ
- ค. ชาวบ้าน
- ง. นายอำเภอ

46. เหตุใด ชาวบ้านจึงยอมเสียที่ดินของตน

- ก. เพื่อความสะดวกของตน
- ข. เพื่อความสะดวกของทุกคน
- ค. เพื่อให้ติดต่อกับหมู่บ้านอื่นได้
- ง. เพื่อให้มีผู้เจ็บป่วยน้อยลง

47. ข้อใดเป็นผลที่สำคัญที่สุดของการที่ทุกคนยอมเสียพื้นที่
- ก. ทุกคนเดินทางสะดวกขึ้น
 - ข. ทุกคนมีความสามัคคีกัน
 - ค. ทุกคนมีความสุขสบายใจ
 - ง. ทุกคนไม่คอยเจ็บป่วย

48. นักเรียนคิดว่า นายสินมีความรู้สึกอย่างไร เมื่อชาวบ้านกล่าวขอบคุณ
- ก. ตีใจ
 - ข. สุขใจ
 - ค. ภูมิใจ
 - ง. สบายใจ

ภาคผนวก ง

แบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทย

แบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทย

ตอนที่ 1 คำสั่ง โปรดอ่านคำสั่งข้างต่อไปก่อนตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบสำรวจความคิดเห็นของนักเรียน ความรู้สึกที่มีต่อความสำคัญ กิจกรรม และเนื้อหาของภาษาไทย นักเรียนมีอิสระเต็มที่ที่จะพิจารณาข้อความแต่ละข้อว่าตรงกับความคิดของนักเรียนหรือไม่อย่างไร แบบสอบถามนี้ไม่มีคำตอบถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมมีความคิดเห็น ความรู้สึกที่ไม่เหมือนกัน

2. เพื่อให้แน่ใจว่าผู้อื่นจะไม่รู้คำตอบของนักเรียน ดังนั้นจึงไม่ต้องลงชื่อนามสกุล ในแบบสอบถามนี้

3. ขอให้นักเรียนอ่าน และใช้ความคิดตัดสินใจด้วยตนเอง

4. วิธีตอบในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องว่างให้เลือกตอบ 4 ช่อง ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ และพิจารณาอย่างถี่ถ้วน เมื่อตัดสินใจได้อย่างเด็ดขาดว่าจะตอบช่องใด ให้ทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องนั้น ๆ ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียน

ตัวอย่าง โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องว่างทางขวามือเพียงช่องใดช่องหนึ่งตามความคิดเห็น ความรู้สึกของนักเรียน

ข้อที่	ข้อความ	ความรู้สึก เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
๐	คนอ่านหนังสือไม่ออกกล่าวยากมาก	✓			
๐๐	ภาษาไทยเรียนยากกว่าภาษาอังกฤษ			✓	

จากข้อความตัวอย่าง นักเรียนต้องพิจารณาว่าตนเองมีความคิดเห็น หรือความรู้สึกเช่นเดียวกับข้อความนั้น ๆ หรือไม่ ในตัวอย่างที่ ๐ นักเรียนเห็นด้วยว่าภาพยนตร์ไม่ออกต้องลำบาก โดยไม่มีข้อโต้แย้งใด ๆ จึงทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ ๑ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือในตัวอย่างที่ ๐๐ นักเรียนไม่เห็นด้วยว่าภาษาไทยจะเรียนยากกว่าภาษาอังกฤษ จึงขีด ✓ ลงในช่องที่ ๓ คือ ไม่เห็นด้วย

การพิจารณาข้อความ

ถ้านักเรียนเห็นด้วยว่าข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุดให้กาตอบในช่องแรก (เห็นด้วยอย่างยิ่ง) ถ้าเห็นว่าข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นแต่ไม่มากนักให้กาตอบในช่องที่ ๒ (เห็นด้วย) ถ้าเห็นว่าไม่ตรงกับความคิดของนักเรียนให้กาตอบในช่องที่ ๓ (ไม่เห็นด้วย) ถ้านักเรียนเห็นว่าข้อความนั้นไม่เคยอยู่ในความคิดเห็นของนักเรียนเลย และนักเรียนไม่มีข้อคิดเช่นนั้นเค็ดขาดให้กาตอบในช่องที่ ๔ (ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง)

ขอให้นักเรียนตอบอย่างจริงจังทุกข้อ คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาไทยในโอกาสต่อไป

ตอนที่ 1 คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องว่างทางขวามือเพียงช่องใด
ช่องหนึ่งตามความนึกเห็นหรือความรู้สึกของนักเรียน

ข้อ ลำดับ	ข้อความ	ความรู้สึก			
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1.	ประเทศไทยควรเปลี่ยนภาษาประจำชาติ จากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ				
2.	ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีความไพเราะ				
3.	คนไทยทุกคนควรใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง ทั้งการฟัง พูด อ่านและเขียน				
4.	ถ้ารู้ภาษาไทยเป็นอย่างดีจะไปทั่วโลกสะดวก				
5.	ไม่ควรจัดให้มีการเรียนภาษาไทยใน โรงเรียนเพราะนักเรียนได้ใช้ภาษาไทย อยู่แล้วตลอดเวลา				
6.	ผู้ประกาศข่าวทางวิทยุ และโทรทัศน์ต้อง เป็นผู้ใช้ภาษาไทยอย่างดี				
7.	ภาษาไทยเป็นวิชาที่เรียนยาก				
8.	ควรสอนวิชาอื่นในชั่วโมงภาษาไทย				
9.	การเรียนภาษาไทยทำให้นักเรียนมีความรู้ รอบกว้างขวาง				
10.	นักเขียนนิทานต้องผ่านการเรียนภาษาไทย มาอย่างดี				

ข้อที่	ข้อความ	ความรู้ลึก			
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
11.	กิจกรรมภาษาไทยช่วยให้นักเรียนฉลาดขึ้น				
12.	ใครก็ตามถ้าได้เรียนภาษาไทยแล้วจะ ต้องชอบ				
13.	ภาษาไทยมีแต่เรื่องเกา และล้าสมัย				
14.	ถ้าภาษาไทยเป็นวิชาเลือกนักเรียนจะ <u>ไม่เลือกเรียน</u>				
15.	การเรียนภาษาไทยเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่าย				
16.	เรียนภาษาไทยมาก ๆ จะทำให้เป็นคน <u>ไม่มีเหตุผล</u>				
17.	ควรเพิ่มเวลาเรียนภาษาไทยให้มากกว่านี้				
18.	เมื่อได้เรียนภาษาไทยแล้วจะเห็นว่ายังมี เรื่องที่น่าสนใจเรียนอีกมาก				
19.	ภาษาไทยมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียน กล้าพูด กล้าแสดงออก				
20.	ถึงแม้จะรู้ภาษาไทยก็ <u>ไม่</u> ได้ช่วยให้การ เรียนดีขึ้น				

ตอนที่ 2 คำสั่ง โปรดอ่านคำสั่งนี้ก่อนตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบสำรวจกิจกรรมการเรียนภาษาไทยทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน คำตอบของแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน เพราะนักเรียนแต่ละคนปฏิบัติแตกต่างกันตามความพอใจของนักเรียนจึงไม่มีการตัดสินว่าใครทำผิดทำถูก

2. กรุณาเก็บรักษาคำตอบของนักเรียนไว้เป็นความลับ นักเรียนจึงไม่ต้องลงชื่อ นามสกุล

3. ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อความ และพิจารณาอย่างรอบคอบว่านักเรียนเคยทำสิ่งต่าง ๆ ตามข้อความแต่ละข้อมากน้อยเพียงใด หรือคิดจะทำบ่อยครั้งเพียงใด คำตอบจะมีช่องว่างให้เลือกตอบ 4 ช่อง เมื่อตัดสินใจว่าจะตอบช่องใดให้ทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องนั้น ๆ

ตัวอย่าง โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องว่างทางขวามือเพียงช่องใดช่องหนึ่งตามความเป็นจริง

ข้อที่	สิ่งที่กระทำ	ความถี่ในการกระทำ	สม่ำเสมอ	บ่อยครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
0	ข้าพเจ้าเคยนั่งหลับในห้องเรียนภาษาไทย				✓.....	
00	ข้าพเจ้าเขียนโคลงกลอนที่ชอบลงในสมุด		✓.....			

จากข้อความตัวอย่างข้อที่ 0 นาน ๆ นักเรียนจึงจะนั่งหลับสักครั้งจึงทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ 3 คือ นาน ๆ ครั้ง หรือในข้อที่ 00 นักเรียนเห็นโคลงกลอนที่ใดก็ตามจะต้องเขียนลงในสมุดทุกครั้ง จึงทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ 1 คือ สม่ำเสมอ

การพิจารณาข้อความ

ถ้านักเรียนทำสิ่งเหล่านั้นทุกครั้งจนเป็นปกตินิสัยของนักเรียน ให้ชี้คำตอบในช่องแรก (สม่ำเสมอ) ถ้านักเรียนเคยทำสิ่งเหล่านั้นบ้างเป็นครั้งคราวเท่าที่มีโอกาสให้ชี้คำตอบในช่องที่ 2 (บ่อยครั้ง) ถ้านักเรียนเคยทำสิ่งเหล่านั้นแ่่นาน ๆ จึงจะทำสักครั้ง ให้ชี้คำตอบในช่องที่ 3 (นาน ๆ ครั้ง) ถ้านักเรียนไม่เคยทำในสิ่งที่ข้อความนั้นกล่าวเลยแม้แต่ครั้งเดียว ให้ชี้คำตอบในช่องที่ 4 (ไม่เคยเลย)

ขอให้นักเรียนตอบอย่างจริงจังที่สุดเพื่อประโยชน์ทางการเรียนการสอนภาษาไทย

ตอนที่ 2 คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องว่างทางขวามือของข้อหนึ่ง
หนึ่งตามความเป็นจริง

ข้อที่	สิ่งที่กระทำ	ความถี่ในการกระทำ	สม่ำเสมอ	บ่อยครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
21.	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนภาษาไทยมากกว่าวิชาอื่น ๆ					
22.	ข้าพเจ้าพูด อ่านและเขียนภาษาไทยอย่างระมัดระวัง					
23.	เมื่อเห็นคนพูดหรือใช้ภาษาไทยผิด ข้าพเจ้าอยากแก้ไขให้ถูกต้อง					
24.	เมื่อใกล้ฟังหรือเห็นโฆษณาที่ใช้ภาษาไทยผิด ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิด					
25.	การอ่านหนังสือภาษาไทยทำให้ข้าพเจ้าง่วงนอน					

ข้อที่	สิ่งที่ กระทำ	ความถี่ ในการ กระทำ	สม่ำเสมอ	บ่อยครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
26.	เมื่อพบเศษกระดาษหรือถุงกระดาษที่มี ข้อความภาษาไทยข้าพเจ้าจะหยิบขึ้นมาอ่าน					
27.	ข้าพเจ้าสะสมเงินไว้ซื้อหนังสือที่ชอบอ่าน					
28.	เห็นหนังสือไม่ว่าอยู่ที่ใดก็ตาม ข้าพเจ้าจะ หยิบมาอ่าน					
29.	ข้าพเจ้าจะทำกิจกรรมภาษาไทยก็ต่อเมื่อ ครูบังคับให้ทำ					
30.	ข้าพเจ้าอยากให้หมดเวลาเรียน ภาษาไทยเร็ว ๆ					
31.	ข้าพเจ้ารู้สึกผิดหวังเมื่อครูภาษาไทย ไม่เข้าสอน					
32.	เมื่อข้าพเจ้าอ่านพบเรื่องราวที่สนุก ๆ ข้าพเจ้าจะแนะนำเพื่อน ๆ ให้อ่านบ้าง					
33.	เมื่อครูให้ทำกิจกรรมกลุ่มในช่วง พักภาษาไทยข้าพเจ้าจะชวนเพื่อนคุย					
34.	ข้าพเจ้าบันทึกเรื่องราวที่น่าสนใจที่ได้พบ					
35.	การทำกรบ้านภาษาไทยทำให้ ข้าพเจ้า หงุดหงิด					
36.	ข้าพเจ้าจะอ่านหนังสือในเวลาว่าง แม้ครู จะไม่ได้สั่ง					

ข้อที่	สิ่งที่ กระทำ	ความถี่ ในการ กระทำ	สม่ำเสมอ	บ่อยครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
37.	ข้าพเจ้าไม่สนใจเมื่อเพื่อนร่วมแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ครูให้อ่าน					
38.	ข้าพเจ้าอยากให้ครูชมเชยว่าใช้ภาษาไทย ได้ถูกต้อง					
39.	ข้าพเจ้าดีใจเมื่อไม่มีการเรียนภาษาไทย					
40.	ข้าพเจ้าอยากให้ถึงชั่วโมงภาษาไทยเร็ว ๆ					

ภาคผนวก จ

ผลการวิเคราะห์ความยากง่าย คำอ่านอาจจำแนก
และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
วัดความเข้าใจในการอ่าน

แสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความเข้าใจ
ในการอ่าน 48 ข้อ

ข้อที่	P_H	P_L	p	r	ข้อที่	P_H	P_L	p	r
1	.94	.61	.80	.47	16	.87	.39	.65	.52
2	.94	.58	.78	.50	17	.68	.39	.54	.30
3	.94	.52	.76	.54	18	.71	.35	.53	.36
4	.87	.39	.65	.52	19	.90	.35	.65	.59
5	.97	.52	.79	.62	20	.84	.58	.72	.31
6	.81	.42	.62	.41	21	.94	.52	.76	.54
7	.71	.35	.53	.36	22	.87	.29	.60	.59
8	.90	.65	.79	.37	23	.68	.32	.50	.36
9	.87	.52	.71	.41	24	.68	.23	.45	.45
10	.77	.26	.52	.51	25	.97	.55	.80	.61
11	.90	.58	.76	.41	26	.94	.58	.78	.50
12	.61	.32	.46	.30	27	.68	.42	.55	.27
13	.84	.48	.67	.40	28	.97	.55	.80	.61
14	.94	.58	.78	.50	29	.48	.19	.33	.32
15	.90	.48	.71	.49	30	.97	.32	.70	.73

แสดงค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกรวมของชุดข้อวัดความเข้าใจ
ในการอ่าน (ต่อ)

ข้อที่	P_H	P_L	F	r	ข้อที่	P_H	P_L	p	r
31	.68	.32	.50	.36	40	.81	.48	.65	.36
32	.48	.19	.33	.32	41	.77	.42	.60	.36
33	.84	.35	.61	.51	42	.65	.26	.45	.40
34	.71	.35	.53	.36	43	.90	.35	.65	.59
35	.65	.23	.43	.43	44	.87	.29	.60	.59
36	.58	.19	.38	.41	45	.84	.35	.61	.51
37	.90	.55	.74	.44	46	.65	.23	.43	.43
38	.68	.32	.50	.36	47	.65	.26	.45	.40
39	.87	.39	.65	.52	48	.81	.29	.56	.52

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน โดยใช้สูตร

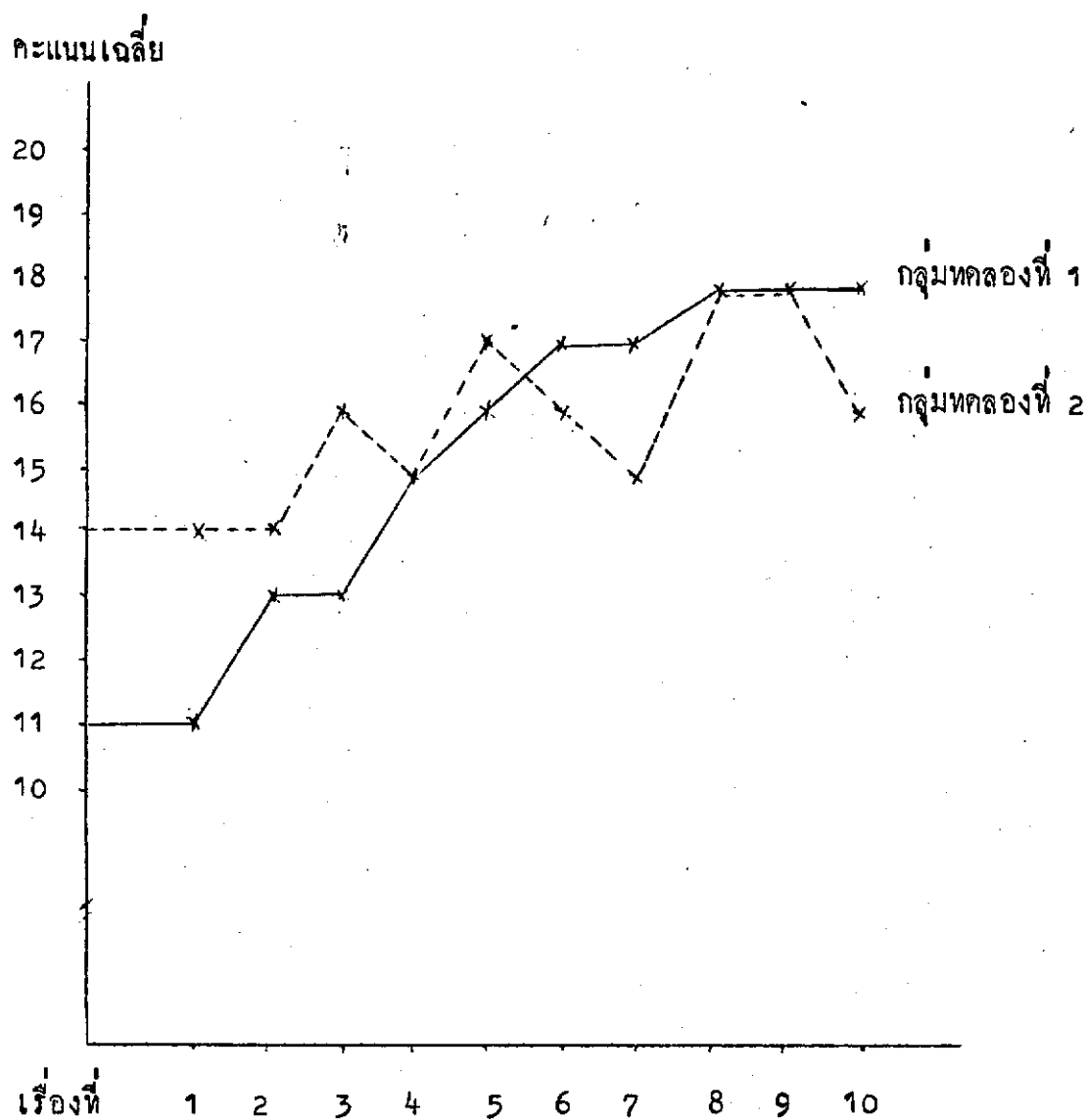
K-R 20

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right\} \\
 &= \frac{48}{48-1} \left\{ 1 - \frac{9.71}{46.3256} \right\} \\
 &= 1.0212 \times (1 - .2096) \\
 &= 1.0212 \times .7904 \\
 r_{tt} &= .80715
 \end{aligned}$$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน = .8071

ภาคผนวก จ

แสดงคะแนนเฉลี่ยเรื่องที่ใช้ทดลองสอน 10 เรื่อง
ของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

ภาพประกอบ 2 ภาพกราฟเส้นตรงแสดงคะแนนเฉลี่ยเรื่องที่ให้ทดลองสอน 10 เรื่อง
ของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

ภาคผนวก ข
การวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 9 เปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างของทัศนคติต่อภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 1
และกลุ่มทดลองที่ 2

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2
1	17	14	16	20	14
2	19	17	17	20	20
3	19	16	18	20	10
4	18	17	19	17	19
5	13	20	20	22	14
6	12	20	21	20	17
7	15	14	22	10	17
8	11	19	23	19	20
9	13	16	24	10	16
10	20	16	25	20	14
11	21	17	26	18	15
12	14	16	27	21	18
13	21	16	28	18	15
14	14	15	29	16	15
15	19	16	30	19	10

ตาราง 10 คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

ค่าสถิติ	กลุ่มทดลองที่ 1			กลุ่มทดลองที่ 2		
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
$\bar{X}$	112.53	129.73	17.20	112.33	128.43	16.10
S^2	61.84	65.65	12.51	57.67	51.15	6.43

คะแนนเต็ม = 160 คะแนน

การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับ
เรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด

บทคัดย่อ

ของ

วันเพ็ญ สุภิกิตย์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กันยายน 2528

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อภาษาไทย ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราว กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 โรงเรียนวัดลาดชะโด อำเภอดมัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 60 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตามระดับชั้น จากกลุ่มประชากร 150 คน สุ่มอย่างง่าย อีกครั้งออกเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ให้อ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราว กลุ่มทดลองที่ 2 ให้อ่านแล้วทำแบบฝึกหัด ใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 5 สัปดาห์ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเอง โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Factorial design และแบบ Randomized control-group pretest-posttest design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) เรื่องที่ใช้ในการสอนอ่าน 10 เรื่อง พร้อมทั้งแบบฝึกหัด 2) แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน 48 ข้อ 3) แบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทย 40 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสององค์ประกอบ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 จากกลุ่มผู้ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ ปรากฏผลดังนี้

1.1 กลุ่มทดลองที่ 1 มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มทดลองที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.2 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ มีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.3 ความเข้าใจในการอ่านไม่มีผลเนื่องมาจากวิธีอ่านกับระดับความสามารถทางการเรียนกระทำร่วมกัน

2. กลุ่มทดลองที่ 1 กับกลุ่มทดลองที่ 2 มีทัศนคติต่อภาษาไทยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A COMPARATIVE STUDY IN READING COMPREHENSION AND ATTITUDE
TOWARDS THAI OF PRATHOM SUKSA V STUDENTS USING
SEQUENCE WRITING AND LESSON EXERCISES

AN ABSTRACT

BY

WUNPEN SUPEEKIT

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

September 1985

The purpose of this study was to compare the reading comprehension and attitude towards Thai of Prathom Suksa V students using sequence writing and lesson exercises.

The samples comprised 60 Prathom Suksa V students in the first semester of the 1985 academic year from "Wat Ladchado" School, Amphoe Phak Hai, Changwat Phra Nakhon Si Ayutthaya. The 60 students were selected from the total number of 150 students. Then using the samples were stratified random sampling technique into two experimental groups. The two groups were assigned to read for comprehension. The first group used sequence writing and the second one used lesson exercises. Each group was experimented for 5 weeks. The Factorial design and Randomized control group pretest-posttest design were used.

The instruments used for collecting data were as follows :

- 1) Ten stories for reading comprehension and lesson exercises.
- 2) Reading comprehension test consisting of 48 items.
- 3) A test on attitude towards the Thai language consisting of 40 items.

The statistical techniques of the t-test and the two-way analysis of variance were used.

The study showed ~~these~~ results :

1. The reading comprehension of the first experimental group and the ~~second~~ one from the groups of high, medium and low achievement were as follows :

1.1 The first experimental group had reading comprehension higher than that of the second one at the .01 level of significance.

1.2 The reading comprehension between the students who possessed high, medium and low achievement was significantly different at the .01 level.

1.3 The reading comprehension was not affected by the interaction between the method of reading and the level of achievement.

2. The attitude towards the Thai language of the first and the second experimental groups were not significantly different at the .05 level.
